

Giới thiệu Bồi Thường Ông Chủ

Converter: meoconlunar

Editor: me:

Những người phụ nữ vây quanh anh từ trước tới giờ ai chẳng xinh đẹp như người mẫu trên tạp chí.

Duy nhất cũng chỉ có cô gặp chuyện bất bình mà cùng anh kết thù: hiệp nữ thời nay.

Cô không có tóc dài mềm mại, không mặc váy áo gợi cảm, trên mặt cũng chẳng trang điểm bao giờ.

Cô cho anh một loại cảm giác như là “khiêu chiến”

Vì chinh phục cô, anh cố gắng bình dân mà đến dùng cơm trong nhà ăn công ty.

Những cô gái nhìn phong thái của anh mà chảy nước miếng còn cô chỉ thêm nhỏ rãi suất cơm xa hoa của anh.

Anh không ngừng cố gắng, trong vũ hội Noel mà trở thành một Bạch mã Vương tử

Thích cô, cùng khiêu vũ với cô nhưng cô lại nói như thể giống như “đoạn tự”

Cô thực sự thích giả vờ, rõ ràng cũng có ý với anh mà còn giả bộ nói: “Tổng tài đừng đùa”

Tức giận!

Nếu như hoa tươi, bữa tối dưới ánh nến đều không có tác dụng...

Đừng trách anh giờ tiện chiều lấy tiền đồ của bạn tốt của cô ra mà đùa giỡn.

Để xem cô có bỏ mặc tiền đồ của bạn tri kỷ mà ngoan ngoãn làm tình nhân của anh không...

Nguyên tên trong convert là Chử Đền thủ trưởng nên mình đổi tên là Bồi thường ông chủ cho thuận tai. Dù nội dung thì chả liên quan gì đến chử Đền với cả bồi thường cả hix

Bạn đang đọc truyện *Bồi Thường Ông Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Bên trong là không khí hết sức quý dị, một người đàn ông trẻ tuổi phần nộ trùng mắt nhìn cô gái tóc ngắn đối diện:

- Gặp quý đi! Đề nghị của cô tôi không chấp nhận. Hấn cắn răng quát.

Cô gái tóc ngắn tao nhã vòng tay trước ngực, đôi môi mê người hơi gợn lên tia đùa cợt, cười lạnh:

- Vậy anh chờ tập đoàn Minh Thái huy hoàng biến mất vĩnh viễn đi.

Nói xong, thân mình cao ráo của cô đứng lên, quay người đi ra ngoài nhưng lại bị ngăn lại.

- Cô cuối cùng muốn gì?

Trong mắt người đàn ông trẻ như tóe lửa tựa như muốn ăn tươi nuốt sống cô gái vậy.

- Tôi nghĩ tôi đã nói rõ ý của mình rồi.

Cô ngạo nghễ liếc nhìn hắn.

Hắn hừ một tiếng rồi nói:

- Mẹ cô vốn chỉ là tình nhân của cha tôi thôi, bà ta không có tư cách để ngồi lên vị trí nữ chủ nhân Tô gia.

- Trước lúc mẹ anh tát mẹ tôi trước mặt mọi người, quả thật tôi không nghĩ muốn mẹ tôi thay thế vị trí mẹ anh. Nhưng rất đáng tiếc, vị mẫu thân vốn xuất thân là tiểu thư khuê các của anh có một số hành vi khiến người khác rất chán ghét.

Cô đang đùa cợt chột lạnh mặt:

- Người sống trên đời này nên có trách nhiệm với sai lầm của mình. Mẹ anh đã bắt chắp hậu quả mà đến gây chuyện với tôi thì bà ta nên nhận lễ đáp trả của tôi.

- Chết tiệt! Đó chỉ là một cái tát. Người đàn ông thờ hồn hèn: – Đừng quên chủ tịch tập đoàn Minh Thái là cha của cô.

- Ta cũng chả thèm cái thân phận nhảm chán này.

- Mặc kệ cô có thèm hay không, tôi sẽ không để cho cha tôi li hôn với mẹ tôi mà rước mẹ cô vào cửa Tô gia.

- Được thôi?

Cô gái không thèm để ý, vẩy vẩy tay:

- Vậy anh chờ xem hệ thống mạng của tập đoàn Minh Thái bị tê liệt, mọi bí mật bị tung hô cho đến khi phá sản rồi đến gặp tôi mà khóc.

- Xú nha đầu. Làm người thì đừng quá đáng!

Hắn bực tức đấm đấm lên tường, hận không thể làm thịt cô gái trước mắt.

- Anh mà còn dám gào thét, chửi bới tôi, tôi sẽ càng quá đáng hơn đây.

Cô cười tàn khốc:

- Tưởng tượng một chút, đại thiếu gia Tô gia vốn sống trong nhung lụa, một khi mất đi vị trí thái tử tập đoàn Minh Thái thì giá trị con người sẽ rơi xuống đến đâu đây?

- Cô!

- Địa vị của mẹ anh quan trọng hay tài phú mà tương lai anh sẽ kế thừa quan trọng hơn?

Cô cố ý thờ dài:

- Rất khó lựa chọn sao? Có điều kẻ thông minh đều chọn về sau, tôi đoán Tô đại thiếu gia chắc cũng thế chứ!

Người đàn ông trẻ tuổi nhăn mày rậm tự hỏi, hắn giằng co, do dự. Tuy hắn rất không cam lòng mình bị tiểu nha đầu này giăng bẫy nhưng cô gái này là một người cực kì thông minh. Cô có thể không cần tốn sức mà dễ dàng phá hủy hệ thống mạng của công ty vốn rất tốn kém đầu tư.

Địa vị của mẹ, tài phú của hắn. Bên nào nặng bên nào nhẹ?

Hắn oán hận trừng mắt nhìn vẻ mặt cô gái như mèo đùa chuột:

- Nếu tôi đáp ứng yêu cầu của cô, cô có thể cam đoan lợi ích của tập đoàn Minh Thái sẽ không bị cô uy hiếp nữa?

- Nếu anh cam đoan địa vị của mẹ tôi trong Tô gia không bị lung lay.

Hắn do dự hồi lâu, cuối cùng như hạ quyết tâm lớn, gật đầu:

- Ok! Tôi có thể đáp ứng yêu cầu của cô nhưng tôi cũng có một yêu cầu.

- Thế ư? Anh nói đi, tôi sẽ suy nghĩ.

Cô không hề để ý nói.

- Từ nay về sau, tôi không hi vọng cô lại động chạm gì đến tập đoàn Minh Thái, mặt khác, tôi muốn cô vĩnh viễn biến mất trước mặt tôi. Đừng để cho tôi ở đất HongKong này mà nhìn thấy cô.

Cô gái hơi chán chừ, một lúc sau, cô cười lạnh, ánh mắt nhìn đối phương đầy âm lạnh:

- Tôi nghĩ, tôi sẽ làm theo mong muốn của anh.

Đài Bắc bốn năm sau

Câu Lạc Bộ thể hình Châu Dương là phòng tập thể hình nổi tiếng ở Đài Bắc, nơi này chỉ những người có thể hội viên mới được vào, hội phí hàng năm

cao ngất, những người thuộc tầng lớp tri thức bình thường khó mà trả được. Ông chủ ở đây nắm bắt được tâm lý của những kẻ có tiền. Phạm là xuất hiện ở những nơi cao cấp thì càng thể hiện được sự cao quý của chính mình, cái này nói đơn giản là có thể xuất hiện ở nơi cao cấp thì phải là những người phi phú tức quý (không giàu thì cũng sang)

Các dụng cụ thể hình ở câu lạc bộ này đều rất hiện đại, đầy đủ, từ các thiết bị tập thể hình kiểu mới cho đến các sân luyện tập, thi đấu để không có khuyết điểm. Các nhân viên hay giáo viên tập thể hình đều được lựa chọn vô cùng cẩn thận, khiến các khách quý có thể hài lòng tuyệt đối.

Bên cạnh khu tập thể hình xa hoa là khu nhân viên nghỉ ngơi, vài nữ huấn luyện viên sắc mặt vô cùng tồi tệ từ cửa đi vào.

- Cô ta căn bản không phải là đang đánh tennis mà là cuồng ngược đãi người khác thôi, ai da, đau quá!

Một người khác chạt vật bung cảm oán giận:

- Lại còn đánh thẳng bóng vào mắt người khác, không biết đau óc cô ta có bình thường không nữa?

- Thôi quên đi, ai bảo người ta là khách VIP.

Một người khác không so đo nói, cô cũng đang xoa xoa bàn tay bị bầm tím

- Đợi đó! Không biết người phụ nữ biến thái kia rồi sẽ có số cứ...t chó gì. Không không, có lẽ là mắt Lôi tổng bị dây cứ...t chó rồi chứ không thì làm sao có thể coi trong loại phụ nữ này!

- Cô ta rất biết diễn, lúc Lôi tổng còn ở đó thì ngoan ngoãn như con cừu nhỏ, Lôi tổng vừa đi bơi thì lập tức biến thành quỷ dạ xoa.... Ô! Cảnh Lam, cậu đến bao giờ?

Mấy người đang nói cùng nhìn về một cô gái tóc ngắn bên trong. Cô có vẻ đẹp trung tính, cả người tan=tr mát một loại mị lực khác lạ thu hút cả nam lẫn nữ.

- Ha ha, các người đẹp, mọi người về rồi?

Cảnh Lam không làm ở đây cũng không phải là khách. Hôm nay cô đến để đón Tiểu Mi là bạn cũng phòng với cô. Cô nhìn xung quanh rồi hỏi:

- Tiểu Mi đâu, cô ấy còn chưa xong

- Đừng nói nữa, Tiểu Mi còn đang ở trong sân tennis cùng thiên kim khủng bố luyện tập, hi vọng cô ấy không bị thâm như bọn tớ.

- Cầu thượng đế phù hộ cô ấy...

Tô Cảnh Lam không hiểu hỏi lại:

- làm sao thế? xảy ra chuyện gì?

Cô nhìn bọn họ mà hoảng sợ:

- An An, cầm cậu làm sao thế? Sưng phù lên, Amy nữa, tay cậu sao bị bầm tím thế kia?

Bọn họ lập tức nhao nhao kể:

- Cái người khách nữ kia chính là biến thái mà, nghĩ có tiền thì muốn làm gì cũng được, không coi ai ra gì? Coi bọn tớ là vật hy sinh mà đánh? Có nhằm không đấy, bọn tớ là giúp cô ta luyện tập chứ không phải là bao cát.

Tiểu Yến mang rượu thuốc đến, Tô Cảnh Lam đón lấy rồi giúp xoa bóp:

- Oa! Bị thương không nhẹ đâu, đây thực sự là bị bóng tennis đánh vào.

Amy nhìn đau, nghe răng trợn mắt nói:

- Chẳng lẽ bọn tớ lại lấy chuyện này ra đùa sao? Cô ta căn bản không phải là phát bóng, đánh tennis gì cả nhưng bọn tớ lại không thể đối xử với khách hàng thế nào được, chỉ có thể ngoan ngoãn bị đánh... Hi vọng số Tiểu Mi may mắn hơn....

Tô Cảnh Lam biến sắc:

- Tiểu Mi đang đánh tennis cùng cô ta. Cảnh Lam buông chai rượu ra:

- Để mình qua xem thế nào.

Đến khi cô đi đến sân tennis, bên trong dồn dập tiếng vợt bóng, cô nhìn qua lưới sắt chỉ thấy một cô gái cao gầy, tóc dài không để ý gì cả mà quơ loạn vợt tennis, Tiểu Mi thì chỉ lo trốn tránh, thở hồng hộc, không đỡ không được nếu không tiểu thư lại tức giận.

Thường thì Tiểu Mi một quả không đỡ được lại bị quả bóng khác đánh tới, mà lại còn đánh thẳng lên người cô, biến cô thành người dùng thân mà bắt bóng tennis, cánh tay đã có vài chỗ tấy đỏ.

Tô Cảnh Lam hừ lạnh. Người kia không hề có tí kĩ thuật đánh tennis nào, cô ta không phải đang chơi bóng mà là đang đánh người thì đúng hơn.

Đúng lúc này, cô ta lại giơ vợt lên đánh ra một quả, bóng tennis vàng đánh thẳng đến mặt Tiểu Mi, Tiểu Mi vừa quay mặt đi đỡ một quả cầu đến khi nhìn lên thấy quả cầu này bay đến mà sợ hãi thét lớn.

Tô Cảnh Lam thấy tình thế cấp bách, lập tức lấy tốc độ tối đa vơ lấy một chiếc vợt bên cạnh cửa rồi phi thẳng vào trong, đỡ quả tennis đó, đánh ngược về. (siêu nhân???)

Sự tình đột nhiên thay đổi nhanh chóng, Tiểu Mi mặt trắng bệch, chân tay run rẩy

Nhìn thấy cô, Tiểu Mi còn chưa kịp phản ứng gì:

- Cảnh, Cảnh.... Cảnh Lam, cậu... cậu sao lại ở đây?

Tô Cảnh Lam muốn làm cô đỡ căng thẳng nên nói đùa:

- Nghe nói cậu ở đây đang gặp nguy hiểm nên tớ đến làm “anh hùng cứu mỹ nhân”

Tiểu Mi vừa cảm động lại vừa sùng bái nhìn cô:

- Cảnh Lam, cảm ơn cậu.

- Ê! Cô là ai? Sao lại tùy tiện phá đám chúng tôi luyện tập?

Mỹ nữ tóc dài đứng ở sân bên kia hưng hăng nói.

- À! Tôi đến để thay Tiểu Mi.

Cô ta hoài nghi nhìn Cảnh Lam:

- Cô là huấn luyện viên ở đây sao? Sao không mặc đồ phục.

Tô Cảnh Lam thân nhiên giải thích:

- Đồng phục vừa nãy không cẩn thận bị dơ

Cô quay lại nhìn Tiểu Mi nói:

- Chỗ này cứ để tớ đi, cậu về nghỉ trước đi.

- Nhưng là.... Tiểu Mi khó xử nuốt nước miếng, nhỏ giọng: – Như vậy không được đâu, nếu quản lí biết....

- Yên tâm, chuyện này tớ xử lí được.

Nói rồi cô cầm vợt tennis đập đập hai cái rồi nhìn về mỹ nữ đối diện:

- Nghe nói kĩ thuật đánh tennis của vị tiểu thư này không tồi, các đồng nghiệp của tôi đều bị cô đánh cho nước chảy hoa rơi, khắp người thương tích, cả người rất đáng sợ.

Anna Chu ngạo mạn:

- Tôi là khách quý ở đây, tôi thích đánh bóng thể nào là việc của tôi, là bọn họ không có bản lĩnh, cho dù là bị nóng đáng trúng cũng xứng, thế nào? Chẳng lẽ cô định báo thù cho bọn họ chắc?

- Sao dám sao dám. Cô là khách vip của câu lạc bộ chúng tôi, chỉ cần cô chơi vui thì chúng tôi phải chiều mình bồi quân tử thôi. Tóm lại, nếu cô không chê tôi kĩ thuật kém thì tôi đương nhiên nguyện ý chơi cùng cô vài sec.

Tô Cảnh Lam không nhanh không chậm nói chẳng những khiến mỹ nữ kia giận đến nheo mắt lại mà cũng làm ột nam tử vừa bơi xong người ẩm ướt dừng bước ở cạnh cửa.

Đã xảy ra chuyện gì? Lôi Nghị Phong nhìn cô gái huấn luyện viên trong sân thể hình bước đi tập tễnh nên quyết định đứng yên xem.

- Sao? Cô có phải là đang sợ hãi không? Tô Cảnh Lam khiêu khích nói.

- Sợ! Cô đang nói chuyện mà quý gì thế? Anna tức giận nên dễ dàng bị trúng kẻ khích tướng: – các cô toàn là phé vật, ngu ngốc. Ngay cả bóng của bốn tiểu thư cũng không đỡ được. Loại người hạ đẳng như các cô cơ bản không xứng đứng ở đây luyện cầu cùng người khác, nhưng mà...

Cô ta lạnh lùng cười:

- Hôm nay thấy cô không phân biệt được sống chết mà cùng cô chơi một chút đi! Nếu cô có thể đỡ được ba quả của tôi thì cô thắng, mặt khác, tôi còn có thể bố thí ít tiền mà cho lũ phé vật các cô đi bệnh viện mua thuốc.

- Ok! Cứ theo ý cô đi.

Tô Cảnh Lam cười tà mị, tay phải cầm vợt bóng bàn, tư thái thoải mái: – Phát bóng đi tiểu thư.

Lời của cô rõ ràng rành mạch, đối phương đánh bóng về đây, tốc độ hung mãnh nhắm thẳng mặt Tô Cảnh Lam, may mắn cô né rất nhanh, bóng sượt qua má đập về vách tường phía sau.

Xem ra nữ nhân này không phải đang đánh tennis, cô ta tuyệt đối có khả năng mưu sát người.

Tô Cảnh Lam nắm chặt vợt, chuẩn bị đánh hồi thứ 2: tiếp cầu. Đối phương tiếp tục phát bóng, lần này nhắm vào ngực cô còn hung ác hơn khi nãy. Tô Cảnh Lam quay người nhưng không kịp nên bóng vẫn hung hăng đập vào tay cô.

Đột nhiên bị đau khiến cô nhắm mi, cắn chặt răng. Cô ta xuống tay thật quá ngoan độc! Còn chưa kịp chờ cô bớt đau thì quả bóng thứ ba lại dòn đến.

Lần này cô không dám khinh thường ra tay đánh lại thật mạnh.

Anna Chu không ngờ được cô có thể đánh ngược bóng về, không kịp phản ứng đã bị đánh trúng. ...

- Ôi! Cái mũi của tôi! Ai da! Cái mũi của tôi. ...

Chỉ thấy thiên kim đại tiểu thư khi nãy còn kiêu ngạo, trong ngánh lúc này lại che cái mũi mà không ngừng hô to gọi nhỏ.

Tô Cảnh Lam đi đến trước lưới:

- Tiểu thư, cô không sao chứ? Thật xin lỗi nhé, vừa nãy tôi nhất thời lỡ tay, không cẩn thận mới đánh vào cái mũi cao quý của cô, tôi thề với trời là tôi hoàn toàn vô ý hehehe, có mà chuyện đùa.

- Vô ý? Cô chắc chắn là cố ý!

Anna Chu buông tay, cái mũi thẳng kiêu ngạo bị vẹo đi:))

Trời ạ, mũi của cô ta chắc độn sụn rồi, hiện tại tám phần “kiến thiết” bên trong bị hủy rồi.

Nhìn Anna Chu khi nãy còn xinh đẹp như con khổng tước mà bây giờ thành ra thế này, Tô Cảnh Lam không nhịn được mà muốn cười to.

Tiểu thư, quả bóng đánh mạnh vào người cô như thế có phải là rất đau không? Nhưng mà cô yên tâm, tennis đánh không chết người. Bởi vì, tôi xem những thương tích trên người mấy đồng nghiệp của tôi còn thảm hơn cô nhiều. Cho nên cô không cần phải lo quả tennis nho nhỏ sẽ làm cô hương tiêu ngọc vãn, từ giả cõi đời:))

- Cô... cô cố ý...

Liếc thấy Lôi Nghị Phong đang đi đến, khí thế bức người của cô ta khi nãy biến mất, lộ ra vẻ mặt nũng nịu, đáng thương:

- Nghị Phong... nhân viên của câu lạc bộ thể hình này thật đáng ghét, người xem cái mũi của ta (vẹo haha)

Vốn muốn làm cho bạn trai thấy mình bị thương mà đau lòng không ngờ bộ dạng này của cô ta lại khiến người nhìn buồn nôn. Lôi Nghị Phong quay mặt đi nhìn Tô Cảnh Lam:

- Ai có thể giải thích cho tôi chuyện này?

Anh nhìn chăm chú, áp đảo. Tô Cảnh Lam đánh giá Lôi Nghị Phong. Nam nhân này rất cao, chắc khoảng 28,29 tuổi, mặc áo polo trắng và quần thể thao trắng, ngũ quan kiên nghị mà tinh tế, tuyệt đối có thể xếp vào hàng anh tuấn, đẹp trai. Cả người có một loại khí phách, cường thế khiến người ta không thể kháng cự. Chỉ cần liếc mắt một cái cô cũng có thể kết luận rằng nam nhân này không dễ dây.

Anna Chu vừa ăn cướp vừa la làng:

- Nghị Phong, cô ta cố ý đánh cầu vào người em, đau quá...

Lôi Nghị Phong không hề chuyển mắt chỉ nhìn chăm chăm Tô Cảnh Lam.

Tô Cảnh Lam vừa nghe Anna nói như thế liền giả bộ vô tội, xoa xoa tay:

- Tôi nào dám? Các vị là khách VIP ở đây, cho dù tôi có mấy trăm lá gan cũng không dám động thủ với khách VIP, nhưng mà...

Cô nhìn Lôi Nghị Phong đầy khiêu khích:

- Nếu các vị nhất định gán loại tội này lên đầu tôi thì một người làm nhỏ như tôi cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nhận mệnh lệnh tội mà thôi.

Cô lấy ví tiền ra, rút mấy tờ tiền mặt đem đến trước mặt hai người:

- Đây là tiền thuốc men tôi đền cho cô. Nếu cô sợ chết thì kêu bạn trai cô đưa đi bệnh viện mà băng bó. Để bù lại tội lỗi ngập trời tôi vừa mắc phải, tôi quyết định xin thôi việc. Quấy rầy hai vị rồi, sau này không gặp.

Nói xong, cô quay người thoải mái bước đi, Anna bắt mắt kêu to.

- Nực cười! Cô ta thật quá đáng, Nghị Phong, em mặc kệ, em muốn anh làm cho cô ta ở Đài Bắc sống không yên thân, sau này vĩnh viễn không muốn nhìn thấy cô ta nữa.

Lôi Nghị Phong quay đầu lạnh lùng nhìn cô nói:

- Nếu cô không muốn nhìn thấy cô ấy, tôi nghĩ cô có thể trực tiếp rời khỏi Đài Bắc.

- A! Nghị Phong? Cô khó hiểu.

Đôi môi gợi cảm cười lạnh như băng:

- Từ mai, đừng bao giờ gọi cho tôi nữa, chúng ta đừng ở đây đi.

Nói xong, anh thản nhiên đi ra khỏi sân tennis.

- Cái gì? Nghị Phong... Anh chia tay em sao? Vì sao? Nghị Phong, anh không thể thế được. Anh biết rõ em yêu anh, rất yêu anh, vì anh có thể trả giá mọi thứ, thậm chí là mạng sống...

Cô vội vàng đuổi theo đáng tiếc đối phương lại lạnh lùng không thèm quay đầu lại một chút. Cô khóc nước mắt nước mũi tèm lem, giữ chặt tay anh muốn hỏi cho rõ:

- Nói cho em vì sao lại muốn chia tay với em?

Lôi Nghị Phong lạnh lùng gạt tay cô ra, ánh mắt lạnh như băng khiến Anna không tự chủ mà giấu giấu tay, như thể cái tay đó rất dơ bẩn đã làm ô nhiễm thánh vật.

- Đầu tiên, chúng ta không có cái gì gọi là chia tay cả, chúng ta căn bản còn chưa kết giao. Tôi có hứa hẹn gì với cô sao?

Cô lắc lắc đầu. Đúng là không có, nhưng, nhưng hôm nay anh nhận lời hẹn của cô còn gì? Đó không phải là vì anh đồng ý tiến thêm một bước sao?

- Điều thứ hai, bởi vì cô khiến tôi cảm thấy ở cùng chỗ với cô rất mất mặt. Bất luận là bề ngoài hay nội tâm.

Anna Chu khóc lớn, nhìn người mà cô vốn tưởng là đã câu được kim quy tề (rễ rùa vàng cái này mọi người hiểu hết rồi đúng k?) không chút lưu tình mà bước đi càng lúc càng xa. Sau đó, cô nhìn người con gái trong gương trong phòng thay đồ mà bị dọa đến hết chổi tai.

A! Người con gái khủng bố này là ai? Khó trách Nghị Phong nói mất mặt, ngay chính cô cũng sợ hãi gặp người khác.

Ngoài phòng thay đồ, vài huấn luyện viên đứng đó xem kịch đều bụng miệng cười trộm. Cuối cùng, các cô nhìn về phía Tô Cảnh Lam giờ ngón tay cái lên.

Cảnh Lam. Đúng là cô rồi. Không uống bọn họ chết mê chết mệt mà thần tượng cô.

- Chờ một chút...Này! Chờ một chút

Tô Cảnh Lam dùng vận tốc 100m/s chạy vọt vào đại sảnh tập đoàn Lôi thị, trời không phụ lòng người, cô cuối cùng đến kịp trước khi thang máy đóng lại 1s, vội vã lên vào.

Nhìn đồng hồ điện tử trên cổ tay, may quá, may quá, còn 7' nữa là đến thời gian làm việc, cô còn nghĩ là đến muộn chứ.

Hít sâu một hơi ổn định lại trái tim đang đập loạn, lúc này cô mới quay đầu chào người còn lại trong thang máy:

- Khi nãy cảm ơn anh. Nhưng cũng may thần kinh vận động của tôi đủ tốt, nếu không...ơ?

Nói đến đây, cô đột nhiên dừng lại như nghĩ đến chuyện gì đó. Người đàn ông mặc vest này hình như cô đã gặp ở đâu rồi thì phải.

Một nam nhân cao khoảng 185cm, một thân tây trang sang trọng hiện ra đáng người hoàn hảo và khí thế cao quý, trang phục đen khiến người khác mới nhìn có cảm giác lạnh lùng.

Anh ta một tay đút túi quần, tay kia cầm cặp tài liệu, hai người bốn mắt nhìn nhau, trong Tô Cảnh Lam lóe lên...

A! Anh ta... không phải là hôm kia ở câu lạc bộ thể hình Châu Dương mình đã từng gặp một nam nhân, anh ta chính là bạn trai của cô nàng dã man kia.

Nhưng sao anh ta lại ở đây? Hay anh ta cũng là nhân viên Lôi thị?

Nhưng theo cô biết, ở Lôi thị, trừ nhân viên sửa chữa máy tính thì phải đi làm từ 8h còn lại các phòng, ban khác đều 9h mới bắt đầu làm việc. Chẳng lẽ anh ta là đồng nghiệp mới của cô?

Tuy rằng khi này anh ta giúp đỡ để cô kịp vào thang máy nhưng vừa nghĩ đến anh ta có quan hệ với người phụ nữ chán ghét kia thì hảo cảm ban đầu biến sạch.

- Có phải chúng ta đã từng gặp mặt không?

Đúng khi cô đang tính toán sẽ không bao giờ qua lại, giao hảo với anh thì đột nhiên giọng nói đầy sức hút của anh lại vang lên. Tô Cảnh Lam không thích nhưng cũng quay đầu nhìn anh cười ôn hòa, yếu ớt.

Cô giả ngu nói:

- Có sao? Trí nhớ của tôi vốn không tốt, tiền sinh, chắc anh nhận nhầm người rồi.

- 10:20' sáng tuần trước, ở câu lạc bộ thể hình Châu Dương, sân tập tennis. Có nhớ không?

Lôi Nghị Phong không ngờ lại gặp cô ở đây. Cô là nhân viên Lôi thị?

- A! Tuần trước tôi có đến đó sao? Để tôi nghĩ lại xem... Tô Cảnh Lam giả ngu cào cào mái tóc ngắn. Sau đó, cô tỏ vẻ kinh ngạc: – Không thể nào, anh chính là nam nhân thần kinh có vấn đề kia?

- Nam nhân thần kinh có vấn đề.

Anh không nhận được mà nhú mày, không hiểu cô muốn nói cái gì.

- Là như thế này, tuần trước ở câu lạc bộ thể hình Châu Dương tôi gặp một người khiến người khác vô cùng khó chịu, là một phụ nữ điên, cô ta thích dùng tennis để đánh người. Theo tôi thấy thì cô ta có khuynh hướng bạo lực... Không không, không cần nghi ngờ, tôi dám khẳng định nhất định là như thế. Theo góc độ an toàn xã hội mà nói, người như thế giống quả bom nổ chậm, bất kì khi nào cũng có thể gây nguy hiểm cho những người xung quanh...

Lôi Nghị Phong càng nhú mày sâu. Cô ta muốn nói gì đây?

Cô cố ý coi nhẹ dấu hỏi to đùng trên mặt anh, nói tiếp:

- Thế cũng có ý là, có thể làm bạn trai của cô ta thì cũng có đến tám phần là kẻ thần kinh có vấn đề. Người ta nói thế nào nhỉ, à “gần mực thì đen, gần đèn thì sáng”, à còn có “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã”.

Nhìn sắc mặt anh càng lúc càng khó coi, cô cố nhịn cười:

- Tôi đoán anh nghe chắc không hiểu, dù sao ý của tôi đơn giản là: có quan hệ cùng với người phụ nữ điên kia thì chắc cũng là một kẻ điên mà thôi. Tiền sinh, anh hiểu ý của tôi chưa?

Lôi Nghị Phong dở khóc dở cười nhìn cô. Nói nhiều như thế đơn giản cũng chỉ là đùa giỡn anh, đúng là một cô gái thú vị, trong cuộc sống của anh chưa từng xuất hiện người con gái nào thú vị thế này.

Không tóc dài mềm mại, không váy vóc gợi cảm mê người, không có mùi nước hoa nồng nàn đến gay mũi, khuôn mặt cũng không trang điểm.

Cô cho anh một loại cảm giác thật tươi mới, trong lành, bất cần đời lại có vài phần tự phụ.

Nói cô giống con trai, đáng người cô tuy rất được nhưng lại bị quần áo đơn giản che đi nhìn không ra. Nói cô giống con gái thì hành động, lời nói thô lỗ của cô lại không hề làm cho người ta cảm thấy thương hương tiếc ngọc.

- Nếu tôi nhớ không nhầm thì cô chính là nhân viên của câu lạc bộ Châu Dương.

Cố ý xem nhẹ sự trào phúng của cô, Lôi Nghị Phong hỏi lại. Một sự hứng thú hiếm thấy thúc giục anh tìm hiểu rõ lai lịch của cô.

Tô Cảnh Lam nhún nhún vai:

- Vì tôi đắc tội với người phụ nữ điên kia, tự mình biết lỗi mà xin từ chức lâu rồi.

- Cho nên hôm nay cô đến Lôi thị xin việc?

Cô hơi chớp mắt to tròn, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

- Có gì xin chỉ giáo?

Lôi Nghị Phong nặng nề cười:

- Không dám.

Giọng của cô đầy mùi thuốc súng, xem ra Anna Chu thực sự chọc giận cô rồi.

Ngày đó, anh đi cùng Anna Chu đi dạo, bốc đồng kia đến câu lạc bộ vốn không phải là điều anh thích. Nếu không phải trước đó anh nợ cha cô ta một món nợ nhân tình thì anh cũng chẳng có nhiều nhẫn nại mà đi cùng loại thiên kim tiểu thư nhảm chán như cô ta.

Nhưng vừa hay chuyện lần đó giúp anh có cơ để phân rõ giới tuyến với Anna chu, cho nên với cô nàng huấn luyện viên đầy chính nghĩa này, tuy rằng cô lỗ mãng, không chính vì cô lỗ mãng mà hứng thú của anh với cô càng sâu? Cô làm việc ở phòng nào đây?

Anh suy nghĩ một chút. Sáng nay anh có mở một cuộc họp lớn nên phải đến sớm để chuẩn bị, mà lúc này, xuất hiện trong công ty thì chỉ có nhân viên phòng sửa chữa máy tính.

Đúng lúc này, cửa thang máy đột nhiên mở ra, đến tầng Tô Cảnh Lam làm việc, cô cũng không thèm nhìn Lôi Nghị Phong định bước ra thang máy thì đột nhiên một nam nhân mặc tây trang vội vã bước vào, không thèm để ý trong thang máy có người, nhấn tầng 20, đóng luôn cửa thang máy lại.

Cửa thang máy đóng lại thì anh ta mới có tâm tư để ý việc khác:

- A! Cảnh Lam, thì ra cậu ở đây, haiz, máy tính tầng 20 đột nhiên. ... Ách! Sếp, sếp tổng?

Anh ta nhìn thấy Lôi Nghị Phong thì thái độ nhất thời khản trương lên hẳn.

Lôi Nghị Phong mặt không đổi sắc khẽ gật đầu. Mà Tô Cảnh Lam nghe thấy đồng nghiệp này chào hỏi anh như thế không khỏi la hét trong lòng. Không thể nào! Sếp tổng? Anh ta lại là tổng giám đốc tập đoàn Lôi thị Lôi Nghị Phong sao?

Những biểu hiện này của cô đương nhiên Lôi Nghị Phong nhìn rõ, anh đùa cợt cô:

- Thật xin lỗi, ông chủ lớn của cô lại là người đàn ông thần kinh có vấn đề.

Cô cười cười nhưng trong lòng khó chịu, xấu hổ nhìn anh:

- À...Đó quả thực khiến người ta cảm thấy. đáng tiếc

- Sếp tổng, Cảnh Lam hai người đang nói gì?

Anh chàng kia hoang mang nhìn bọn họ nhưng không ai trả lời anh.

Không lâu sau đến tầng 20, Tô Cảnh Lam và đồng nghiệp chào Lôi Nghị Phong rồi đi ra thang máy. Văn phòng sếp tổng ở tầng 26 mà sao lúc nào cô cũng cảm thấy sau lưng có ánh mắt nóng rực đang nhìn chằm chằm.

Bạn đang đọc truyện *Bồi Thường Ông Chủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Thì ra cô là Tô Cảnh Lam

Thì ra cô được một nhân viên là Chiêm Văn Sâm giới thiệu đến phòng sửa chữa máy tính Lôi thị làm việc.

Thì ra cô mới đến công ty chưa được bao lâu nhưng làm việc đã rất thuần thục đồng thời cũng được các đồng nghiệp cả nam cả nữ yêu thích.

Còn nữa, nghe nói cô đến từ Hongkong, cha mẹ chết trong một vụ tai nạn máy bay, ở Đài Loan cũng không có ai thân thích, một thân một mình. Các đồng nghiệp có lẽ vì cảm thông với hoàn cảnh của cô mà đối xử với cô rất thân thiết.

Người thu thập các thông tin này cho Lôi Nghị Phong là cấp dưới kiêm huynh đệ tốt của anh – Quân Lãng.

Quân Lãng ít hơn anh một tuổi, từ nhỏ đã mất đi cha mẹ, được Lôi gia nuôi dưỡng. Lôi Nghị Phong là con một nên đương nhiên coi hắn như em trai ruột của mình. Sau khi tốt nghiệp đại học, Quân Lãng liền ở bên cạnh thành trợ thủ đắc lực của anh. Những năm gần đây, hai người làm việc thực sự ăn ý vô cùng

Đương nhiên, khi anh hỏi thăm chuyện Tô Cảnh Lam với Quân Lãng thì không tránh được bị tiểu tử kia tra hỏi. Anh giản lược tối đa quá trình quen biết của hai người, chỉ nói mình là tò mò muốn biết một chút về người phụ nữ tính cách quái dị Tô Cảnh Lam kia.

Từ trước đến nay, những người phụ nữ anh tiếp xúc không phải là thiên kiều bá mị thì cũng là những người giỏi giang quyết đoán – nữ cường nhân. Bình thường, hai loại phụ nữ này xuất hiện trước mắt anh thì cũng chỉ coi như là những người bình thường thôi.

Mà Tô Cảnh Lam thẳng thắn, hài hước, có vẻ khiêm cung nhưng lại có khí thế bức người, trong tao nhã lại có chút thô dã, thái độ bất cần đòi lại có mấy phần khôn khéo. Cô như một mê cung đang chờ anh từ từ khám phá.

Nhưng mà, khỏe miệng Quân Lãng cười không cho là như thế thật khiến anh chường mắt. Anh thần nhiên nói:

- Em chưa bao giờ thấy anh tò mò với bất kì người phụ nữ nào.

Nói xong đi ra ngoài, không cho Lôi Nghị Phong một cơ hội để biện giải.

Tò mò – có cái gì đặc biệt sao? Lôi Nghị Phong nghĩ nghĩ, cảm thấy chính mình đối với người phụ nữ đó, đứng từ bất kì góc nhìn nào thì cũng chỉ là tò mò mà thôi.

Đến giữa trưa, thay vì như thói quen đến nhà hàng cao cấp ăn cơm, anh một mình đi vào nhà ăn trong công ty.

Bởi vì, anh nghe Quân Lãng nói đây là nơi các nhân viên công ty tụ tập và nói chuyện phiếm, trao đổi tình cảm. Anh nghĩ, Tô Cảnh Lam chắc hẳn cũng sẽ ở đây.

Vừa mới bước đến cửa nhà ăn, hai mắt anh đã bị khuôn mặt câu hồn dẫn phách hấp dẫn cho dù khuôn mặt cô vẫn tố khiết không trang điểm nhưng anh vẫn có thể liếc mắt đã tìm thấy cô trong cả một đám người – Tô Cảnh Lam

Bên người cô là mấy nữ nhân viên trẻ tuổi, xinh đẹp, trong đó một người là thư kí của anh. Trong nhóm người còn có một người đàn ông khuôn mặt khá đẹp trai, anh nhận ra đó chính là phó phòng kế hoạch – Chiêm Văn Sâm.

Từ xa, anh đã có thể cảm nhận được những người này đang nói nói cười cười rất vui vẻ, hòa thuận.

- Cảnh Lam, đây là năm cậu thích ăn.

Trợ lí nghiệp vụ Kylie nhiệt tình gấp từ suất ăn của mình sang cho Tô Cảnh Lam.

- Cảnh Lam, tớ biết cậu thích ăn thịt bò ngũ vị hương...

Tài vụ Becca cũng ân cần gấp cho cô.

- Cảnh Lam, đây là cà phê tớ đặc biệt gọi cho cậu

Thư kí của anh Susan xinh đẹp đáng yêu đưa một cốc cà phê còn bốc hơi nghi ngút đến trước mặt Tô Cảnh Lam.

Chiêm Văn Sâm vừa buồn cười vừa tức giận lắc đầu:

- Tam đại mỹ nữ, các cô có nhầm không thế, đối tượng mà các cô nên ân cần phải là tôi mới đúng?

Đúng là không có thiên lí mà, tuy rằng bề ngoài Cảnh Lam có khí chất tuấn tú, hào sảng nhưng nói thế nào đi nữa cô vẫn chỉ là phụ nữ.

Mà các nữ nhân viên trong Lôi thị khi giao tiếp với Cảnh Lam đều lộ ra vẻ háo sắc này, xem ra thiên lí thực sự đã thay đổi rồi.

- Nghe nói cậu đã có bạn gái là người mẫu. Becca liếc anh: – tôi việc gì phải ân cần với anh.

- Nói gì thế?

Chu Văn Sâm vừa muốn cãi lại thì Susan lại để theo:

- Đàn ông không thể chung thủy một chút sao, còn định sau lưng bạn gái câu dẫn nữ đồng nghiệp sao?

- Ô!....

- Ai! Cho nên mới nói, thời buổi bây giờ lời nam nhân nói đều không đáng tin. Kylie vừa lắc đầu vừa bĩu môi.

Nhìn Chiêm Văn Sâm muốn nói mà không được nói, Tô Cảnh Lam không nhịn được vịn vai anh, cố gắng nhịn cười:

- Làm ơn! Các vị mỹ nữ đừng đùa cậu ta nữa, các cậu cũng biết miệng cậu ta toàn nói những lời ngốc nghếch thôi mà.

Nói xong, cô còn tỏ vẻ đồng tình, vỗ vỗ hai má anh:

- Minh và người này quen nhau lâu rồi, cậu ta đối với bạn gái si tình thực sự có thể cảm động đến trời, sao có lá gan mà dám hồng hạnh xuất tường?

- Này! Cái gì mà hồng hạnh xuất tường? Câu thành ngữ này chỉ dùng để chỉ những người phụ nữ không tốt?

Anh tức giận liếc mắt cô:

- Đồ không có nghĩa khí, sao lúc trước mình lại quen biết cậu chứ.

Tuy miệng nói thế nhưng trong lòng đã sớm coi Tô Cảnh Lam như tri kỉ rồi.

Lúc trước sở dĩ hai người kết thành bạn tốt là có nguyên nhân khá sâu xa. Đại khái, hai năm trước, một lần anh đi xe điện ngầm thì không may bị một tên móc túi lấy được cặp tài liệu của mình, bên trong có văn kiện rất quan trọng, là hợp đồng anh làm suốt mấy đêm liền chuẩn bị đi gặp khách hàng.

Anh thực sự rất hoảng, đang cùng nhân viên kiểm tra lại máy ghi hình, kẻ trộm cũng không biết đã chạy đi đâu, công ty lại gọi điện đến thúc giục, anh đành nói quanh co không biết làm sao. Đúng lúc này, Tô Cảnh Lam xuất hiện, trong tay là cặp tài liệu của anh, bên trong đầy đủ không thiếu thứ gì.

Cô thấy việc nghĩa thì hăng hái làm nhưng cũng phải chạy hơn nửa con phố dưới xe điện ngầm mới hạ gục được kẻ bắt cóc. Tính như số hần xui, ai kêu hần làm chuyện xấu trước mắt cô.

Từ đó về sau, Chiêm Văn Sâm cùng Tô Cảnh Lam trở thành bạn tốt, thỉnh thoảng cùng đến quán bar uống rượu hay ăn một bữa cơm, cô cũng khá thân thiết với bạn gái của Chiêm Văn Sâm

- Bây giờ hối hận còn kịp đấy.

Tô Cảnh Lam nghiêng người về phía anh, ôm lấy cổ anh:

- Cậu có muốn mình viết thư cho tòa soạn, tuyên cáo khắp thiên hạ là cậu chuẩn bị tuyệt giao với mình?

Đang khi hai người đấu võ mồm đột nhiên Susan sừng sốt:

- Ôi, chúa ơi! Không thể nào!

Cô che miệng rất khoa trương, hai mắt như trúng tà nhìn về phía cửa nhà ăn, mấy người khác cũng nhìn theo ánh mắt cô.

- Ôi! Trời ạ.

Lúc này hai mỹ nữ còn lại cũng kinh ngạc thốt lên.

Tô Cảnh Lam thấy phản ứng của các cô mà khó hiểu nhíu mày. Nhìn thấy Lôi Nghị Phong thì có gì mà lạ.

Anh đến khiến nhà ăn vốn đang ồn ào lại trở nên im lặng, Susan khoa trương nói:

- Chắc chắn bên ngoài có ngập lụt nên sếp tổng mới đến chỗ này dùng cơm trưa.

Khuôn mặt Becca ửng đỏ:

- Sếp tổng chính là sếp tổng, bất luận là nhìn từ góc độ nào cũng vô cùng tuần tú.

Trong nhà ăn không chỉ có bọn họ mà những người khác cũng đang khe khẽ nói nhỏ. Họ chia làm hai loại, một là kinh ngạc vì sao anh có thể đến đây, hai là tán thưởng bề ngoài của anh vô cùng đẹp trai.

Tô Cảnh Lam nhìn mấy người tỏ vẻ khiếp sợ mà bất đắc dĩ:

- Làm ơn! Mọi người khoa trương quá mức đấy.

Cô không phủ nhận tên kia quả thật rất tuần tú nhưng trên đời này soái ca vô số, nếu mỗi người mà các cô cũng sùng bái thế này thì còn làm được việc gì nữa.

- Cậu không hay tiếp xúc với Sếp tổng nên đương nhiên không biết sếp là người có mị lực vô cùng, nói nhỏ ọi người nghe... Susan nhỏ giọng bụng miệng: – Mình làm thư kí cho sếp suốt ba năm, ngày nào cũng tiếp đến hơn 30 cuộc điện thoại của mỹ nữ các nơi muốn tìm sếp, cái gì ngôi sao, người mẫu rồi thiên kim tiểu thư không ngừng theo đuổi sếp, tuần trước còn có một tiểu minh tinh vì bị sếp đá mà muốn tự tử kia.

- À! Chuyện này mình cũng có nghe nói, hình như sau này tiểu minh tinh kia được người nhà đưa sang Anh rồi,

- Quá lầy lùng!

Tô Cảnh Lam chế nhạo nhún vai, miệng vẫn không ngừng ăn.

- Những công tử ngâm thìa vàng (sướng tử bé) được người khác giới ngưỡng mộ cũng là đương nhiên. Sếp tổng không chỉ rất đẹp trai, ngay cả gia thế cũng là phú khả địch quốc. Người phụ nữ nào mà không mong nửa đời còn lại được ở bên sếp, lí do chỉ có một, chính là tìm được một phiếu ăn dài hạn, bay lên cây làm phượng hoàng.

- Đúng thế, nếu chồng mình có tiền thì cần gì phải ngày ngày vất vả đi làm...

Mấy cô lú rú thảo luận, Tô Cảnh Lam nghe tai trái ra tai phải chỉ lo ăn no bụng mới là chuyện quan trọng. Đến khi cô nuốt mạng miếng thịt bò thì đột nhiên cảm nhận được một ánh mắt chuyên chú, chỉ thấy con rùa vàng trong miệng các cô kia đang từ từ đi tới phía này.

Lôi Nghị Phong nhìn cô chăm chăm, cô bị ánh mắt không kiêng nể của anh nhìn mà cả người không tự nhiên, nhìn đi nhìn lại cuối cùng phát hiện mục tiêu nam nhân kia nhìn chăm chăm thật sự chính là mình.

Cô hoàn toàn mất đi cảm giác thèm ăn. Nam nhân này nhìn như muốn tới bắt tội phạm, như sư tử nhìn linh dương. Cô không phải là thức ăn mà, nếu anh ta đói bụng thì trong nhà ăn có rất nhiều đồ ăn đầy thoi.

Các vị, tôi có thể ngồi cùng mọi người ăn cơm trưa không?

Anh tươi cười đầy tà nịnh, như một đế vương giá lâm, các nhân viên nữ then thùng phi tần như được đế vương ân sủng, vội vàng ngậy ngốc gập đầu.

- Sếp tổng, ngồi đây.

Khuôn mặt Becca vốn đã hồng hồng, bây giờ lại càng then thùng chết người.

Anh trầm ổn cười cười, ung dung tự tại ngồi xuống.

Hắn trầm ổn cười cười, tự tại ngồi xuống.

Khi này, có một cảm giác khác lạ dâng lên trong lòng anh, ngay lúc anh tận mắt thấy Tô Cảnh Lam và Chiêm Văn Sâm ngồi bên nhau thân mật kề vai sát cánh, nói nói cười cười. Lần đầu tiên trong đời anh biết cái gì gọi là “trong lòng không thoải mái”

Nhưng lạ nhất là anh không biết bản thân mình không thoải mái điều gì. Có lẽ là giống như thứ đồ gì đó của mình bị người khác lấy mất, nhưng đáng cười là, Tô Cảnh Lam lại không phải là “thứ đồ gì” của anh...

Một đầu bếp cung kính đưa lên một suất cơm trưa đặc biệt đến trước mặt anh:

- Sếp tổng, mời dùng cơm

Tô Cảnh Lam bất cần đời châm chọc:

- Đúng là đãi ngộ của ông chủ khác hẳn chúng ta, rõ ràng là nhà ăn bình dân nhưng ông chủ lớn vừa xuất hiện lập tức thành nhà hàng năm sao cao cấp, còn có người chuyên phục vụ, thật khiến người khác ghen tỵ

Nghe cô trêu chọc, Lôi Nghị Phong chỉ cười, sau đó tao nhã đem suất cơm đặc biệt đến trước mặt cô nói:

- Mời em.

Nhất thời, nhà ăn ồ lên, những người xung quanh Tô Cảnh Lam cũng không dám tin sếp tổng lại làm như thế.

Tô Cảnh Lam nhú mày, không hiểu được dụng ý của anh:

- Miễn phí?

- Ừm, miễn phí.

- Vậy tôi không khách khí.

Cô vươn tay kéo đến trước mặt:

- Oa, có thịt nướng, chân gà hầm mật ong, trời ạ, còn cả cá hồi nữa...

Cô thèm rở dãi:

- Lâu như vậy chưa được ăn bữa cơm xa hoa thế này, Becca cậu muốn ném thử không?

Becca lúc này còn đang bận ngắm soái ca.

- Susan?

Susan thiếu chút nữa thì nước miếng chảy ròng ròng, có điều là với người chứ không phải với đồ ăn. Tuy rằng cô là thư kí của Lôi Nghị Phong, mỗi ngày đều gặp anh nhưng bình thường sếp tổng đều cau có, cả người phát ra hàn khí khiến cô muốn trốn cho xa chứ sao có thể như bây giờ, ngồi một bàn cùng anh.

- Thật sự ăn ngon lắm đó.

Tô Cảnh Lam thấy hai cô không động cũng không khách khí ăn một miếng cá hồi:

- Kylie, bình thường cậu vẫn than vãn chồng cậu không chịu đưa cậu đến ăn ở nhà hàng năm sao sao? Sao bây giờ có đồ ăn ngon lại không ăn.

Cô cảm một chiếc chân gà, tranh thủ ngẩng đầu nhìn mọi người, chỉ thấy ba mỹ nữ vẻ mặt háo sắc nhìn Lôi Nghị Phong mà Lôi Nghị Phong như đang đánh giá một tác phẩm nghệ thuật nhìn cô.

Anh ta nhìn cái gì? Tưởng ăn của cô rất kì quái sao? Cô trừng mắt nhìn anh, quyết định cứ mặc kệ anh vậy.

- Hắc! Các vị

Tô Cảnh Lam cầm chân gà khua khua trước mặt mấy người:

- Hoàn hồn đi, hoàn hồn đi! Becca, cậu sắp chảy nước miếng kìa.

Cô không thèm để ý hình tượng, cắn một miếng chân gà:

- Sếp tổng chính là sếp tổng, làm cho người ta kinh sợ đến ngây người. Nhìn đi! Các cô ấy sợ anh đến nổi mất đi tri giác, may mà Văn Sâm cậu còn bình thường không bị nị lực tuyệt đỉnh của sếp tổng làm khuyh đảo.

Cô nghĩ muốn pha trò một chút, không ngờ lại khiến Chiêm Văn Sâm cực kì xấu hổ.

Sếp tổng nhân đột nhiên đại giá quang lâm, thân là cấp dưới đã khiến anh hồi hộp khẩn trương, không ngờ Cảnh Lam còn nói này nói nọ. Anh lén lút nhìn về phía Lôi Nghị Phong, không ngờ lại gặp đúng ánh mắt ngạo mạn của sếp tổng.

Trời ạ! Anh nhìn lầm rồi sao? Sao anh lại thấy sự cảnh cáo trong mắt sếp tổng!

Từ từ, Lôi Nghị Phong thu hồi tầm mắt, không để ý nhìn mọi người xung quanh:

- Mọi người không cần câu thúc, nếu tôi đến đây cùng mọi người dùng cơm trưa thì sẽ không mong mọi người coi tôi là sếp tổng, trên thực tế...

Anh thân thiết tươi cười:

- Trong công việc, tôi cũng rất vui khi mọi người coi tôi như bằng hữu.

- Thật sao? Becca hai tay chấp lại, vẻ mặt kích động: - Vây, sếp tổng, tôi có thể hỏi anh một câu được không?

- ừ! Về mặt anh vẫn tao nhã như trước.

- xin hỏi... sếp tổng thích phụ nữ như thế nào?

Anh nhún vai, liếc nhìn Tô Cảnh Lam

- đáng người chuẩn.

Becca vội hóp bụng lại.

- Có khí chất

Anh vẫn nhìn Tô Cảnh Lam chăm chăm. Tất cả phụ nữ nơi này đều căng tai chờ nghe anh nói, chỉ có cô vẫn chăm chú ăn cơm.

Susan nhanh chóng ho ho khan, bày ra bộ dáng thực nữ đoan trang.

- Có khiếu thẩm mỹ

Kylie lập tức kéo tay áo lên để lộ vòng tay kim cương quý báu, lấp lánh lấp lánh

- Vậy sếp tổng không thích loại phụ nữ nào?

Nhẹ nhàng vắt hai tay trước ngực, Lôi Nghị Phong vẫn cười càn rỡ:

- Thô lỗ, xấu tính, khôn vặt, không hiểu làm người, đơng đũa

Anh vẫn nhìn Tô Cảnh Lam chăm chăm:

- Tôi đoán phụ nữ như thế có muốn lấy chồng cũng khó.

Tô Cảnh Lam đang ăn nghe thấy lời này, bỗng dừng chậm lại động tác, hơi hơi ngẩng đầu nhìn thẳng ánh mắt Lôi Nghị Phong.

Cô không cho là đúng cười:

- Như thế chỉ chứng minh tiêu chuẩn thẩm mỹ của sếp tổng cùng đàn ông trên đời đều như nhau.

Lúc cô nói chuyện, hạt cơm trong miệng văng ra, may mà Lôi Nghị Phong tránh kịp.

Anh cũng không thấy khó chịu, trong lòng luôn có cảm giác rằng cô cố ý muốn anh khó xử.

- Xin lỗi.

Cô bướng bỉnh nói:

- Miệng quá nhỏ, trong thời gian ngắn không nhai được quá nhiều đồ ăn, thứ lỗi thứ lỗi.

Anh chắc chắn là cô cố ý nhưng anh cũng không phải loại tâm thần mềm dẽo đây:

- Như vậy... không biết Tô tiểu thư thích loại đàn ông như thế nào?

Ánh mắt anh nóng rực không tha cô lấy một khắc.

Cô tỏ vẻ suy nghĩ:

- Nửa người trên lớn hơn tôi, nửa người dưới dài hơn tôi, sức khỏe có thể khiêng được 100kg bột mì, tuổi không được già như ông nội tôi, còn nữa, tôi thích người hài hước, một ngày tán gẫu sẽ không thấy nhàm chán....Ồ!

Nói đến câu cuối, cô không có khí chất mà ợ lên.

Nghe câu trả lời này, không chỉ có Lôi Nghị Phong mà ba mỹ nữ và Chiêm Văn Sâm đều há hốc mồm.

- Cảnh Lam, yêu cầu của cậu rất kỳ quái!

- Nửa người trên lớn hơn tôi, nửa người dưới dài hơn tôi?

- Chỉ cần là nam nhân thì đều là như vậy.

Chiêm Văn Sâm vô lực lấy tay đỡ trán. Trời ạ! Tô Cảnh Lam đang làm cái gì thế? Chẳng lẽ cô không biết cô đang nói chuyện với sếp tổng sao? Ngay cả những lời không nên nói cũng nói ra.

Lôi Nghị Phong cười châm chọc:

- Nói như vậy, chỉ cần là nam nhân cô đều sẽ thích?

- Đương nhiên không phải. Cô hơi hơi nhún vai: – một số kẻ nơi nơi lưu tình, thay người yêu hơn thay quần áo tôi đều không coi vào mắt.

Cô nghiêng người về phía trước, ái muội nhìn Lôi Nghị Phong đang trợn trừng:

- Anh biết không, loại nam nhân này dựa vào trong nhà có vài đồng tiền dư bản, không coi ai ra gì là đáng ghét nhất. Bọn họ có thể so sánh với ngựa giống. Loại đàn ông này rất phong lưu, đào hoa, tình nhân từ khắp nơi Mỹ, Anh, Nhật Bản, Italia có thể xếp thành hàng dài.

Cô cười cười:

- Loại đàn ông này bên ngoài tỏ vẻ vàng ngọc nhưng bên trong chỉ là bông rách, chỉ thích hợp thành thú cưng, để chơi đùa. Còn để làm chồng, tôi nghĩ nên thôi đi.

Sắc mặt Lôi Nghị Phong dần trở nên khó coi, biểu tình của những người khác cũng trở nên rất mất tự nhiên.

- Khụ khụ, Cảnh Lam.Chiêm Văn Sâm thử giảng hòa nhưng lại không biết nên nói gì.

- Hà, mình nói sai cái gì sao? Cô tỏ vẻ vô tội: – Sếp tổng, sao trông anh là lạ, không vui sao?

Trong lòng bức bối nhưng lại không nghĩ được nên làm gì với cô, đành nói:

- Cô thực sự đang ngấm ngấm hại người sao?

- Ngấm ngấm hại người? Cô nhú mày: – chẳng lẽ sếp tổng vừa khéo lại là loại đàn ông tôi vừa nói? Không thể nào! Ít nhất, lúc đầu tôi còn nghĩ nhân cách của anh cao hơn loại đàn ông này một ít cơ đấy.

Mất thấy sắc mặt Lôi Nghị Phong càng lúc càng đen, Tô Cảnh Lam cười ha ha:

- A! bữa trưa hôm nay thật ngon, đa tạ sếp tổng chiêu đãi. Văn Sâm, đem đồ uống đến đây hộ mình, cảm ơn!

- Tô tiểu thư, cô ăn xong rồi sao? Phòng tài vụ tầng 16 có việc quan trọng cần tìm cô. Cửa nhà ăn đột nhiên có một đồng nghiệp gọi cô.

- Được, tới đây!

Cô phòng mồm uống Coca, vội đứng dậy:

- Không quấy rầy các vị soái ca mỹ nữ nói chuyện phiếm, hẹn gặp lại.

Nhìn bóng dáng nhanh nhẹn của cô, trong mắt Lôi Nghị Phong có sự thương thức.

Càng khiêu chiến thì anh càng muốn thắng. Tô Cảnh Lam năm lần bảy lượt can đảm đối chọi anh gay gắt đã thành công khơi mào ý chí chiến đấu của anh. Xem ra cuộc sống sắp tới sẽ không nhàm chán rồi.

Mà khi nhìn qua Chiêu Văn Sâm, trong mắt anh có áp lực vô hình bao phủ khiến Chiêm Văn Sâm cảm thấy không hề thoải mái.

Chỉ sợ anh ta có dùng cả đêm mà suy nghĩ cũng không hiểu được mình đã đắc tội với sếp tổng khi nào?

Bạn đang đọc truyện *Bồi Thường Ông Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

24-12 là đêm Noel mà phương Tây rất coi trọng, vì lấy tinh thần cho nhân viên, Lôi Nghị Phong sai mở vũ hội hóa trang.

Đại sảnh kim bích huy hoàng, sàn khiêu vũ lớn, các đồ ăn tinh xảo cùng các nhân viên Lôi thị hóa trang đẹp đẽ, tất cả đều rất hoa lệ.

Tô Cảnh Lam đứng một góc, cô mặc bộ vest trắng, quần trắng càng khiến chân cô trông thon dài hơn, tóc ngắn vuốt về phía sau, trước ngực còn cài huân chương chói mắt.

Đây là điển hình cho quý tộc vương tử thế kỉ 18, dáng người cao gầy, khuôn mặt mê người. Ít nhất một nửa số nữ ở đây cũng bị cô hấp dẫn.

- Cảnh Lam, điệu nhảy sau nhảy cùng mình nhé

- Này, cậu đứng là lòng tham vô đáy, Susan, điệu nhảy quan trọng nhất Cảnh Lam đã nhảy cùng cậu rồi, cho nên điệu nhảy sau là đến lượt tớ.

- Nói mình tham lam, chính cậu cùng thể còn gì, đừng quên điệu nhảy đầu tiên cậu đã giành lấy Cảnh Lam.

- Đó là vì mình cải trang thành công chúa Bạch Tuyết, vừa xù xì với Bạch mã vương tử của Cảnh Lam.

- Ý của cậu là công chúa ngủ trong rừng là mình không xù xì với Cảnh Lam?

- Công chúa ngủ trong rừng thì nằm trên giường là được rồi, Bạch Tuyết mới có tư cách ở trên sàn nhảy hưởng thụ sự sủng ái của vương tử.

- Đây...

Hai người đẹp giành nhau người sống ta chết, Cảnh Lam bị kẹt ở giữa, ôm lấy hai cô nói:

- Hai công chúa, nói chuyện từ từ thôi, công chúa Bạch Tuyết thanh thuần xinh đẹp, công chúa ngủ trong rừng có sự quyến rũ mê người, cả hai cậu đều là nhân vật tiêu điểm hôm nay.

- Susan, cậu xem, Sử Thụy Anh phó phòng tài vụ cả đêm đều nhìn cậu chăm chăm, Becca, vừa nãy Edward ở phòng thiết kế còn nói với mình là muốn nhảy cùng cậu.

Cô mỉm cười mê người, cổ vũ nói:

- Cho người ta cơ hội cũng là cho chính mình cơ hội, thật ra bọn họ đều rất được.

- Nhưng Cảnh Lam, mình thấy Sử Thụy An không đẹp bằng cậu.

- Đúng thế, đúng thế, Edward kia lòng ngực là giả thôi.

Tô Cảnh Lam thật muốn lườm hai cô. Cô cũng không có lòng ngực mà:

- Đàn ông đẹp trai không đáng tin, có lòng ngực hay không không quan trọng, có tóc là được rồi.

Cô bật cười lắc đầu:

- Còn nữa, các cậu cũng đừng quên, cho dù mình hóa trang có đẹp mê người thì cũng chỉ là phụ nữ thôi.

Hai người đẹp bị cô nói mà thấy thất vọng, không nhịn được mà lại cùng nhau thở vắn than dài. Ai! Nếu Cảnh Lam là đàn ông thì có phải tốt biết bao không.

Cuối cùng, thuyết phục được hai mỹ nhân bám riết khiêu vũ cùng với người khác, thật vất vả mới thanh tĩnh được, Tô Cảnh Lam đi đến dãy bàn ăn, bắt đầu tế điện cho ngũ tạng miếu (dạ dày) của mình.

- Đúng là mới đến công ty chưa bao lâu mà các nhân viên nữ ở đây đều bị cậu mua chuộc.

Cô giương mắt nhìn nam tử hóa trang thành ma cả rùng rợn trước mắt, cười tán thưởng:

- Văn Sâm, không thể tin được cậu lại hợp làm quý thể này, anh tuấn khiến mình chảy nước miếng.

- Nhưng mà tiếc quá, mình là đàn ông thật mà mị lực còn thua cả cậu là đồ giả dạng.

Chiêm Văn Sâm cố tỏ vẻ đáng thương:

- Thảm mỹ của con gái bây giờ thật không thể chịu được.

Tô Cảnh Lam cười:

- Sao không dẫn bạn gái đến cùng?

- Cô ấy đi Italia dự buổi biểu diễn, mấy tháng gần đây còn không có thời gian gặp mình.

Anh ngồi gần cô, nhận ly Brandy của phục vụ, hơi chần chừ trước cửa.

Hai người trò chuyện câu được câu không, đột nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng ồn ào, sau đó, hội trường vang lên những tiếng hét chói tai.

Một thân ảnh màu đen như gió xoáy tiến vào, cả người mặc lễ phục đen, trong hội trường sắc màu rực rỡ lại trở thành tiêu điểm.

Bên người anh còn có vài mỹ nữ vây quanh, cả người như Satan rời khỏi địa ngục, hào quang bốn phía.

- Mị lực của sếp tổng quả nhiên không bình thường.

Chiêm Văn Sâm khoanh tay trước ngực, ghen tỵ nói.

Người đàn ông kia như một luồng sáng chói mắt, không thể nói rõ là cảm giác gì, Tô Cảnh Lam phát hiện ánh mắt chính mình không tự chủ được mà nhìn theo Lôi Nghị Phong.

Không hề báo trước, đột nhiên anh nhìn về phía cô, hai người vừa nhìn nhau, ngực cô cứng lại.

Cô thấy rõ sự khiêu khích trong mắt anh.

- Cảnh Lam, nhảy cùng mình không?

Đúng lúc cô đang thấy bất an thì Chiêm Văn Sâm nhẹ nhàng kéo cô hoàn hồn.

Tuy rằng hôm nay cô giả là hoàng tử nhưng so với Chiêm Văn Sâm thì vóc dáng nhỏ bé của cô chỉ cho thấy cô là phụ nữ

Hai người bước vào sàn nhảy, ánh đèn mờ nhạt cùng đoàn người đã tạo ra khoảng cách giữa cô và Lôi Nghị Phong nhưng lòng cô vẫn đang suy nghĩ đến anh.

Đáng chết! Sao lại có cảm giác kì quái như vậy?

Loáng thoáng, cô cảm nhận được có ánh nhìn chăm chăm, cô tìm trong đám người, phát hiện Lôi Nghị Phong đang ôm một mỹ nhân quyền rũ khiêu vũ.

Có lẽ là cô đa tâm, bên người anh mỹ nữ như mây sao có thời gian nhìn rồi mà nhìn cô chăm chú?

- Cảnh Lam, cậu nghĩ gì thế?

Chiêm Văn Sâm phát hiện cô đang bất an.

- Suy nghĩ vì sao người đàn ông vĩ đại như cậu lại không phải bạn trai mình. Cô đùa giỡn.

Anh đương nhiên hiểu cô đang đùa, cũng giả bộ khó xử nói:

- Nếu cậu đồng ý, mình sẽ gọi điện nói chia tay với Jenny, sau đó chúng ta có thể... hehehe....

- Làm trò! Cô nhẹ cười đánh vào ngực anh: – mình không muốn bị Jenny đuổi giết đâu.

Hai người cười cười nói nói đều không lọt khỏi con mắt của nam nhân hữu tâm ở bên, Lôi Nghị Phong thấy cô thoải mái tươi cười thật chói mắt. Cô đều cười như vậy với những người đàn ông khác sao?

Tô Cảnh Lam đột nhiên thấy trước mắt xuất hiện một bóng đen, còn chưa hiểu chuyện gì thì đã bị kéo ra khỏi Chiêm Văn Sâm, trước mặt là màu đen chói mắt.

- Đây là lúc trao đổi bạn nhảy

Lôi Nghị Phong hào phóng đẩy mỹ nữ gọi cảm bên người đến trước mặt Chiêm Văn Sâm, còn chưa để ai kịp phản ứng đã nắm vai Tô Cảnh Lam, kéo cô nhẹ nhàng lướt sang bên kia.

Bị anh nắm chặt, Tô Cảnh Lam như ngơ ngác nhìn:

- Sao tôi không biết đây là lúc trao đổi bạn nhảy?

Anh hơi gợn cười tà ác, tay phải ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô:

- Chuyện em không biết còn rất nhiều, ví dụ như từ lúc tôi vào đây vẫn lặng lẽ nhìn em...

Thì ra cảm giác của cô không sai! Thật sự là có người lén nhìn cô.... Chính là, anh nhìn cô là gì? Không hiểu vì sao, vừa nghĩ đến đây, tim cô đập mạnh hẳn lên.

Nhất định là vì khiêu vũ mới khiến cho tim đập dồn dập, không phải vì nam nhân trước mặt... cô tự thuyết phục mình:

- Xem ra hứng thú của sếp tổng rất đặc biệt. Vậy anh nhìn ra cái gì?

- Tất nhiên, hơn nữa thu hoạch được không ít.

Lôi Nghị Phong khẽ sát cô:

- Cho tới hôm nay tôi mới phát hiện, thì ra kĩ sư sửa máy tính của công ty có mị lực nhiều hơn tôi nghĩ.

Bàn tay anh lại kéo khuôn mặt cô lại gần:

- Khuôn mặt xinh đẹp thế này, thật sự không hợp để giả nam trang.

- Sếp tổng, thứ lỗi cho tôi nhắc anh một chút, hôm nay là vũ hội hóa trang, tôi nghĩ tôi có quyền quyết định mình mặc gì.

Cô khéo léo muốn tránh khỏi vòng tay anh nhưng anh như cố ý đối chọi mà lại càng giữ chặt cô hơn

Nam nhân này tuyệt đối là sinh vật nguy hiểm, cả người toát ra hơi thở tà ác, cô phát hiện mình sắp không cân được mị lực vừa tà ác lại vừa ...mê người của anh

- Sếp tổng, buông tôi ra?

Cô nghiêng đầu trái phải, người cũng muốn lui lại phía sau.

Anh buông tay, ôm lấy thắt lưng cô, kéo cô sát vào lòng:

- Nhạc vừa mới bắt đầu, tôi đề nghị em nên hưởng thụ không khí này chứ không phải nhích tới nhích lui trong lòng tôi.

- Sếp tổng, anh không biết chúng ta khiêu vũ thế này rất kì quái sao? Bây giờ tôi đang giả dạng nam nhân.

Còn không phải là diễn kịch đoạn tu

- Hà?

Lôi Nghị Phong cố ý hoang mang hỏi lại:

- Nhưng tôi vừa thấy em và Chiêm Văn Sâm khiêu vũ khá ấn ý.

Anh không hiểu nên hình dung sự tức giận này ra sao, chỉ cần vừa nghĩ cô dựa vào lòng Chiêm Văn Sâm, hai người nói cười thân thiết, đáy lòng không thoải mái đến cực điểm.

- Tôi có nên hiểu là anh đang ghen không?

Tô Cảnh Lam nửa đùa nửa thật hỏi:

Anh cười lạnh lùng, đột nhiên tăng lực đạo mà ôm chặt thắt lưng cô:

- Nếu như thế khiến em cảm thấy thoải mái thì tôi cũng không ngại.

Tô Cảnh Lam kháng cự lại, không muốn cả người dựa vào anh, mặt vẫn tươi cười thông dong nói:

- Tôi chỉ tùy tiện nói thế thôi, khả năng lí giải của tôi vốn không đáng tin.

Môi anh ghé sát vào tai cô, ẩm ướt, nóng rực khiến cô thấy xôn xao khác lạ:

- Em quá bảo vệ chính mình, nhưng đáng tiếc em nguy trang mạnh mẽ vẫn bị người phát hiện. Em muốn hóa trang thành bộ dáng mạnh mẽ nhưng em vẫn chỉ là phụ nữ.

Anh lại dùng sức, kéo thân thể mảnh mai của cô dựa vào ngực mình:

- Giống như bây giờ, em có giấy dựa ra sao cũng không thoát khỏi tay tôi, không phải sao?

Tiếng cười trầm thấp lộ ra sự tự tin:

- Có nghe câu: phụ nữ là chiếc xương sườn của đàn ông, nếu phụ nữ muốn không phải suy nghĩ chuyện cơm áo thì có thể dựa vào đàn ông. Em...có muốn thử cảm giác thuận phục?

Mặt bị bắt chôn trước vòm ngực anh, Tô Cảnh Lam cảm nhận được hơi thở nam tính của anh.

- Xin...xin lỗi, tôi nghĩ... khụ khụ... tôi tạm thời còn chưa muốn tìm hiểu cảm giác thuận phục gì gì đó...

Khí lực của người này không phải là bình thường, nếu anh ta dùng lực hơn chút nữa, chắc chắn cô bị xay nát mất.

Lôi Nghị Phong kéo cô qua góc, xoay người, kéo cô đến chỗ không ai thấy, thuận thế đem cô tựa vào vách tường.

Tô Cảnh Lam nhìn khuôn mặt tuấn tú, đôi mắt đen, mày rậm, mũi cao cùng đôi môi mỏng kêu gọi của anh kẻ sát. Ngũ quan này không nghi ngờ gì chính là tính phẩm tuyệt thế nhưng cô đủ thông minh, biết anh rất nguy hiểm, một khi đã tiếp cận anh thì kết cục sẽ thảm vô cùng.

- Chưa có ai can đảm phản kháng tôi như em.

Anh nhìn cô chăm chú, khuôn mặt có chút bất mãn.

- Có trải qua thì mới trưởng thành, sếp tổng sẽ có kinh nghiệm về sau

Cô né tránh ánh nhìn chăm chú của anh, bị một đôi mắt như vậy nhìn chằm chằm, mặt cô dần đỏ ửng.

Hơi dương môi, anh cười lạnh với cô:

- Tôi nghĩ tôi không cần trường thành nữa.

Anh nhìn cô, cho dù lúc này cô trông có vẻ tomboy, nhưng khuôn mặt xinh đẹp có thể mê hoặc bất kì nam nhân nào lại bán đứng sự cải trang của cô, da cô rất trắng, ngũ quan tinh xảo, khi nãy ôm cô, anh còn biết dáng người cô rất chuẩn.

Đột nhiên muốn cô dung hòa vào chính mình, anh thuận theo cảm xúc, cúi người, bờ môi dần tiến sát cô.

Mất thấy khuôn mặt anh càng lúc càng tới gần. Tô Cảnh Lam nghe được trái tim mình đập dồn dập.

Sợ hãi?

Hy vọng?

Cô không thể giữ được cảm giác trong lòng mình, có lẽ mỗi loạn một chút, cô chỉ biết từ khi cô chào đời, đối mặt với chuyện gì cô cũng có thể vui vẻ, nhưng lúc này lại thấy thật bất an.

- Becca, đêm nay cô đẹp quá, sau buổi khiêu vũ này, tôi có thể mời cô đi ăn khuya?

- Được, nhưng phải nói trước, tôi không thích ăn đồ Nhật đâu....

Tiếng bước chân nho nhỏ và tiếng nói cười từ xa gần tới, Tô Cảnh Lam cùng Lôi Nghị Phong đều ngẩng ra, anh không cam lòng dần buông cô ra nhưng không quên chỉnh lại áo cô đã hơi xộc xệch.

- Cảnh Lam? Sao cậu ở đây? A.... sếp....sếp tổng....

- Ách.... Minh vừa mới nói chút chuyện phiếm với sếp tổng, bàn chuyện vì sao Noel năm nay không lạnh như năm ngoái, sau đó sếp tổng nói là vì trái đất bị nóng lên....

Tô Cảnh Lam bịa chuyện.

- Ồ! Becca kì quái nhìn.

Lôi Nghị Phong cũng cười cười:

- vì Tô tiểu thư nói cô ấy rất thích mùa hè.

- Ồ! Becca càng nghe càng không hiểu.

Tô Cảnh Lam nhún vai, dường như không có việc gì:

- Sếp tổng quả nhiên là thủ trưởng tốt, tôi sẽ cố gắng làm việc thật tốt để báo đáp lại, nha, đột nhiên tôi cảm thấy hơi... (nguyên văn là mót), ngại quá, tôi muốn đi toilet, tạm biệt.

Nói xong, cô gật đầu với mọi người, quay người bước đi.

Nhìn bóng dáng cô, Lôi Nghị Phong cảm giác đáy lòng mình có chút mất mát. Đây là lần thứ hai anh bị cô đẩy ra, anh thề, cô sẽ không có cơ hội thứ ba.

Tết nguyên đán năm nay được nghỉ khá dài, nghỉ qua mấy ngày, khi đi làm Tô Cảnh Lam mới nghe được các đồng nghiệp bàn luận sếp tổng cũng nhân dịp được nghỉ mà sang Nhật Bản

Có người nghe đồn ở Nhật Bản có một ngôi sao vốn là tình nhân được Lôi Nghị Phong bao, anh ta lần này đi nghỉ phép thực ra là hẹn hò với tình nhân.

Tuy nói là lời đồn bát quái nhưng khi Tô Cảnh Lam nghe được, trong lòng cô lại có cảm giác mất mát khó nói rõ. Lễ hội Noel năm nay quá buồn tẻ vì cô vốn không nghĩ tới tên cường thế kia lại muốn hôn mình trong vũ hội.

Mỗi lần nhớ lại chuyện này cô lại vô cùng phiền chán, nghe được anh đi Nhật Bản gặp tình nhân thì trong bụng lửa càng bùng ngút. Tên đáng ghét nhiều loạn cuộc sống của cô, khiêu khích cô rồi lại chạy đi ôn tồn với người phụ nữ khác, thật là đáng giận. Đàn ông thượng lưu quả nhiên không đáng tin.

- Tô tiểu thư.....

Đúng lúc cô vừa sửa máy tính vừa miên man suy nghĩ, phía sau truyền đến tiếng nói của một người đàn ông, cô tò mò quay đầu nhìn nam tử từ xa lạ đứng sau mình không xa.

Đối phương là một nam tử tuấn tú, cao gầy, ngũ quan mê người lại có vẻ thanh cao. Anh ta cao nhả nhìn cô, vẻ mặt không rõ hi vọng ái ố, cô lập tức nhớ ra anh là chính là Quân Lăng, trợ thủ đắc lực của Lôi Nghị Phong.

Anh ta biết mình? Còn nữa, anh ta đột nhiên đến đây là tìm mình sao?

Tô Cảnh Lam dùng tay, khẽ gật đầu:

- Là tôi.

Anh ta chậm rãi đến gần cô:

- Tôi là trợ lý tổng giám đốc Quân Lăng, bây giờ máy tính phòng Sếp tổng bị trục trặc, sếp tổng sai tôi đến mời cô kiểm tra xem sao.

Thật quái đản, máy tính trong văn phòng sếp tổng có vấn đề, chỉ cần gọi điện là sẽ có người đến sửa, cần gì phải đặc biệt sai người đến gọi cô lên coi.

Còn nữa, tên kia không phải đang nghỉ phép ở Nhật Bản sao? Trở về từ bao giờ thế không biết?

- Có vấn đề gì sao, Tô tiểu thư?

- À... Cô vội hoàn hồn: – Không sao, chỉ là phải chờ tôi sửa xong máy tính này đã.

Quân Lăng hơi hơi nhíu mày, mắt lóe một tia kinh ngạc:

- Tôi không hiểu chuyện gì thì lại quan trọng hơn mệnh lệnh của sếp tổng.

Người con gái này quả đúng không giống người thường.

- Ý của anh là muốn tôi lập tức lên đó.

Anh nhún vai:

- Đây là ý của sếp tổng.

Cô khó chịu hừ lạnh:

- Có thể thấy được sếp tổng là thủ trưởng rất bá đạo.

- Đồng cảm

Anh gật gật đầu, sau đó hai người ăn ý nhìn nhau cười.

Đây vẫn là lần đầu tiên Tô Cảnh Lam bước vào văn phòng sếp tổng, vừa mới đẩy cửa lớn, trong mắt lấp lánh không khí u tối trong phòng.

Sau văn phòng xa hoa, Lôi Nghi Phong ngồi dựa trên ghế da, anh mặc áo sơ mi đen, tay áo xắn lên khuỷu tay, ánh mắt bùng bùng anh khí.

Từ sau vũ hội hóa trang, đã nhiều ngày cô không gặp anh, Tô Cảnh Lam áp chế cảm giác quái dị trong lòng, từ từ đi về phía anh.

- Tôi nghe Quân tiên sinh nói máy tính sếp tổng có vấn đề, làm sao vậy?

Anh tao nhả vút hai chân, tay phải nhẹ vuốt cằm, cười thân thiện, ánh mắt ý chỉ về máy tính trên bàn:

- Sáng nay vừa vào văn phòng, tôi phát hiện không thể khởi động máy.

Cô đi về phía trước từng bước, tầm mắt anh gắt gao nhìn theo. Đi Nhật Bản một tuần, anh không nghĩ mình lại nhớ cô nhiều như thế.

- Có lẽ là dính virus.

Tô Cảnh Lam né tránh ánh mắt nóng rực của anh, bắt đầu kiểm tra máy.

- Mạng lưới bảo mật của Lôi thị có thể nói là đứng đầu Đài Bắc, sao có thể bị dính virus.

- Có lẽ là bị Hacker công kích...

Anh phản bác:

- Trừ phi là hacker chán sống mới dám đánh vào Lôi thị.

Quả thật không phải là do hacker, có lẽ là linh kiện trục trặc. Cô nhún vai:

- Tôi cũng nghe nói Lôi thị không phải dễ dãi. Nếu thực sự máy tính tổng tài bị hacker công kích thì đúng là kẻ đó không biết tự lượng sức mình.

Cô cố tình thoải mái nói, kì thật lại thấy rất áp lực. Từ khi cô vào phòng, ánh mắt nam nhân này không rời khỏi cô một giây tự như muốn nuốt chửng cô.

Lôi Nghị Phong chậm rãi nghiêng người về phía trước, mười ngón tay gõ gõ trên bàn:

- Tô tiểu thư, tôi đoán nhất định có nhiều người nói với em rằng đáng người em mà không mặc đồ gọi cảm thì rất lãng phí.
- Nhưng mà tiếc quá, quy định của tập đoàn Lôi thị rất rõ ràng, nhân viên của tập đoàn nếu không mặc đồng phục thì sẽ bị trừ lương

Cô vô tội hỏi:

- Sếp tổng không phải đang giặt dây cáp dưới kiêu khích nội quy công ty chứ?

Bị cô phản bác lại, anh cười trâm:

- Thực ra tôi cảm thấy dựa vào điều kiện của Tô tiểu thư, cả ngày làm bạn cùng máy móc lạnh băng thật sự không thích hợp, chẳng lẽ em không nghĩ tới làm công việc khác sao?

Tô Cảnh Lam nhượng mảy:

- Hình như ý của giám đốc là muốn tôi đi làm nơi khác?
- Có lẽ em nên hiểu là tôi muốn đề bạt em
- A!

Cô chớp chớp mắt nhìn anh:

- Chẳng lẽ trong mắt giám đốc tôi là khối ngọc thô, qua một phen minh tra ngầm vấn (điều tra), cuối cùng phát hiện tôi là một nhân tài có thể đào tạo, sau đó nói với tôi rằng giám đốc muốn cho tôi thành quản lí phòng sửa chữa máy tính?

Thấy cô thông minh mà vòng vo với mình, Lôi Nghị Phong càng muốn chinh phục cô

Phụ nữ trên đời này vô số, vây quanh anh cũng rất nhiều nhưng chẳng ai có bản lĩnh lưu lại ánh mắt của anh được quá một tuần.

Anh muốn cô! Bất kể trên người cô có bao nhiêu gai nhọn anh đều muốn khiêu chiến.

Kiểm tra nửa ngày, phát hiện được nguyên nhân trục trặc, Tô Cảnh Lam nhủ mảy, ngừng tay nói:

- Sếp tổng, ở đây có sợi dây buộc vào ổ điện nhìn rất quái lạ, bên ngoài thoạt nhìn rất tốt, linh kiện bên trong cũng không. ...

Khi cô nói đến đây chỉ thấy khuôn mặt anh tuần của anh lộ ra ý cười tà khí, biểu tình cũng không kinh ngạc cho lắm, nháy mắt, cô hiểu được anh ta căn bản là đang đùa giỡn cô.

Cô khó chịu quăng bút thử điện sang một bên:

- Thời gian của mọi người đều rất quý giá, nếu máy tính của sếp tổng không có vấn đề thì tôi còn việc khác cần làm. ...
- Làm người phụ nữ của anh đi!

Bỗng dưng anh bá đạo cắt ngang lời cô, cả người cô cứng đờ, vừa ngẩng đầu nhìn đã thấy anh như quân vương cao ngạo nhìn cô.

- Em không nghe lắm

Bóng người cao lớn của anh bao phủ phía sau cô, vây quanh cô là hơi thở nam tính của anh:

- Anh biết hiện giờ em đang thuê nhà trọ một mình, không có bạn trai. Qua lần tiếp xúc này, anh thấy tính cách của em rất phù hợp với khẩu vị của anh, cho nên. ...

Anh kéo cô vào lòng:

- Làm người phụ nữ của anh đi, hàng tháng anh sẽ chu cấp sinh hoạt phí cho em, ăn, uống, ngủ, mặc đều để anh lo. Nếu em muốn có thể tiếp tục ở lại Lôi thị làm việc, trong phạm vi năng lực của em, muốn làm ở vị trí nào đều được.

Tô Cảnh Lam xoay người lại, dù vẫn trong vòng ôm ấm áp của anh nhưng tạo ra chút khoảng cách hơn khi nãy, cô ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh:

- Sếp tổng, nếu tôi nhớ không nhầm thì mới chỉ qua Nguyên đán mấy ngày thôi, chưa đến cả tháng tư. ...

Cô còn chưa nói xong, anh đã kéo cô đến sát bàn làm việc, Tô Cảnh Lam cảm giác mình như con bướm bị dính ghim lên ván gỗ, động tác của anh nhanh chóng đến mức cô không thể kháng lại

Khuôn mặt tuấn tú của anh cũng kề sát cô, tay kia thô bạo nắm lấy cằm cô:

- Anh nói cho em là anh đang nói giỡn?

Trái tim cô đập thình thịch, gần gũi thế này tuy không phải là lần đầu tiên nhưng hơi thở nguy hiểm của người đàn ông này càng lúc càng mãnh liệt.

Cô thử duy trì sự bình tĩnh của mình:

- Xin lỗi, kĩ sư sửa chữa máy tính và tình nhân, tôi thích việc thứ nhất hơn.

- Vậy sao?

Lôi Nghị Phong tươi cười khêu gọi, hơi cúi người, vờn đầu lưỡi liếm đôi môi đỏ mọng mê người của cô:

- Em sở dĩ nói như thế là vì em còn chưa cùng anh cảm thụ sự kích tình, có lẽ chúng ta nên thử vận động một chút, ví dụ như vậy, như vậy... còn có như vậy....

Môi anh nhẹ xẹt qua lông mi dài của cô, mũi thẳng, gò má trắng mịn, cuối cùng dừng lại ở đôi môi mềm mại kia,

- Em yêu, hương vị của em rất tuyệt....

Bị anh hôn đến cả người tê dại, không thể kháng cự sự tập kích của anh:

- Sếp, sếp tổng, bây giờ là thời gian làm việc, hơn nữa đây là văn phòng...

- Không sao, không có sự cho phép của anh, không ai có thể dễ dàng xông vào

Anh càng cười tà mị:

- Em yên tâm, anh sẽ không để ai nhìn thấy bộ dáng của em bây giờ....

Lần trước trong dạ hội hóa trang còn chưa hôn được cô, lần này anh nhất định không thể để cô đào tẩu, chỉ cần anh tập trung vào con mồi, cuối cùng sẽ phải thuần phục trong tay anh.

- Anh cảm thấy ép buộc người khác làm chuyện không muốn, người ta sẽ thấy thoải mái sao?

Hai mắt anh mị mị nhìn cô, cười xấu xa:

- Nhưng anh cảm thấy thân thể em có phản ứng với anh, tựa như rất thoải mái.

- Đáng chết! vì anh không cho tôi cơ hội phản kháng....

- Sao anh lại không biết?

Cô càng dẩy dựa thì anh ôm cô càng chặt.

Bị tay anh giữ chặt, Tô Cảnh Lam vừa né tránh nụ hôn của anh, vừa ra sức giãy dụa:

- Tập đoàn Lôi thị từ trên xuống dưới vô số mỹ nhân, chỉ cần anh vẫy tay thì không lo không có người thương yêu, nhưng nhớ, anh....

Vì sao muốn trêu chọc tôi?!

- Thế thì làm sao

Anh lại dùng đầu lưỡi liếm liếm môi cô, hai tay không ngừng trêu chọc cơ thể gợi cảm của cô.

- Thế thì chẳng làm sao, tôi chỉ muốn nói... ách

Tay quý của anh tự nhiên lại dăm thò vào trong áo cô:

- Tôi chỉ muốn nói anh có thể tìm người phụ nữ khác làm tình nhân, tin chắc bọn họ sẽ hơn tôi gấp trăm lần

Người đàn ông này chắc chắn là cao thủ tình trường, cô phát hiện bản thân sắp mất khống chế.

- Dung chỉ tục phần sao có thể lọt vào mắt anh?

Cô muốn đẩy anh cho người phụ nữ khác! Ý nghĩ này khiến anh vô cùng khó chịu.

- Nói như vậy, nữ minh tinh Nhật Bản kia trong mắt sếp tổng chắc hẳn là vô cùng cao quý?

- Nữ minh tinh? Vừa hôn xuống ngực cô, anh vừa nhướn mi.

- Đầu năm mới, tin tức bát quái của Lôi thị chính là sếp tổng nhân dịp nghỉ phép đi Nhật Bản thuận tiện cùng tình nhân hẹn hò.

Nghe đến đó, anh đột nhiên nở nụ cười:

- Cảnh Lam, em đang ghen sao?

Chỉ cần nghĩ đến khả năng này, sự tức giận khi nãy tiêu tan sạch, trong lòng chỉ còn lại cảm giác thỏa mãn.

Đúng là anh đi Nhật Bản, trên danh nghĩa là đi nghỉ nhưng thực ra là để điều tra chi nhánh bên Nhật có nội gián, anh không muốn đánh rần động cỏ nên sai Quan Lăng cố ý tung tin đồn, không nghĩ cô lại để ý, tốt lắm, rất tốt.

Nhìn khuôn mặt tuần tú cười tà mị đến mê hoặc chết người, Tô Cảnh Lam không tự giác mà mê mẩn.

Anh gọi cô là Cảnh Lam...

Xung hô thân mật như vậy khiến ngực cô hơi nóng lên, cô chỉ cảm thấy giọng của anh rất dễ nghe...

Khôi phục lại tinh thần, jhôi phục lại tinh thần, gọi tên cô rất dễ nghe thì có làm sao, cô không được quên anh là kẻ bạc tình, anh vì muốn “mở rộng” hậu cung mà nhét cả cô vào đó, không không được bị vài câu nói mà mắc lừa.

- Nếu anh cảm thấy chữ ghen này có thể làm tâm lý anh cân bằng lại...

Cô dừng lại một chút, nhìn ánh mắt đầy hứng thú của anh: – tùy anh nghĩ thôi.

- Sao phải tự ép mình vất vả thế làm gì, thân thể của em có phản ứng với anh, cho dù em giả bộ không hề để ý thì cũng chỉ là lừa mình dối người thôi.

- Tôi thừa nhận kỹ thuật tán tỉnh của anh không tồi, nhưng so với những người đàn ông tôi đã từng quen biết, Lôi tổng cùng lắm chỉ được 60 điểm thôi...

Lôi Nghị Phong nghe xong, tươi cười cứng đờ, bất mãn nắm cằm cô:

- Những người đàn ông?

- Đúng thế. Cô nhìn đâu: – tổng tài có ý kiến gì?

Anh áp chế sự ghen tỵ trong lòng, cười lạnh với cô:

- Không sao, yêu cầu với tình nhân của anh cũng không quá nghiêm khắc.

- Nhưng tôi có yêu cầu nghiêm khắc với tình nhân của mình.

Cô đột nhiên dùng lực, đẩy anh ra, Lôi Nghị Phong muốn giữ cô lại nhưng điện thoại trên bàn công tác lại truyền đến giọng nói ngọt ngào của thư kí Susan...

- Lôi tổng, điện thoại từ New York, Chủ tịch tập đoàn Lôi thị có chuyện quan trọng muốn thương lượng với ngài.

Tô Cảnh Lam nhân cơ hội chạy ra cửa:

- Nếu sếp tổng có việc, như vậy tôi không quấy rầy anh, về phần ổ điện kia, tôi nghĩ sếp tổng tự có cách thu xếp.

Nói xong, cô không để anh nói thêm gì, đẩy cửa phòng đi ra.

Lần thứ ba! Đây là lần thứ ba cô thoát khỏi anh!

Xem ra muốn chinh phục cô, anh phải thêm chút công phu mới được.

Bạn đang đọc truyện *Bồi Thường Ông Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Vốn nghĩ rằng Lôi Nghị Phong không đạt được mục đích thì sẽ không bỏ qua, sẽ có vài hành động nhưng không nghĩ mấy ngày sau, anh lại như thay đổi thành người khác, hờ hững với cô.

Cho dù trong công ty, ngẫu nhiên gặp nhau, vẻ mặt anh cũng lãnh đạm, nhìn cô như người xa lạ

Đổi mặt với anh như vậy, trong lòng Tô Cảnh Lam có cảm giác mất mát không nói rõ, nhưng cô lại tự mắng mình, như thế này không phải quá tốt sao? Đây mới là bộ mặt thật của người đàn ông này, hừ, nói cái gì mà muốn cô làm người phụ nữ của anh, căn bản là người đàn ông tồi, gặp dịp thì chơi....

Cô mắng là đúng, nhưng vì sao trong lòng vẫn cứ chưa xót?

Ngày ngày vẫn như trước kia trôi đi, phụ nữ xung quanh Lôi Nghị Phong cũng không ngừng thay đổi.

Xem ra, người đàn ông này đã buông tha cô, sớm tập trung mục tiêu đến người phụ nữ ôn nhu khác.

Gần đây, mấy tính công ty không có vấn đề gì lớn, cô cũng được thanh nhân tự tại, sáng nay không có việc gì, cô lên lên sân thượng công ty, thời tiết rất đẹp, ánh mặt trời buổi sớm chiếu lên người thật thoải mái

Cô nhàn nhả tự tại dựa vào lan can, vừa cảm nhận những cơn gió mát vừa hưởng thụ không khí thanh tân.

Trong nháy mắt, cô rời khỏi HongKong đã gần bốn năm, mà những người thân trên danh nghĩa của cô chỉ sợ đã sớm quên sạch cô rồi.

Cô tự giễu cười lạnh, thật sự không hiểu những năm gần đây cô rốt cuộc là kiên trì cái gì. Có lẽ trên thế giới này, có một số điều cô thật sự không xứng đáng có được.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, cô miễn cưỡng nhíu mày.

Sân thượng công ty vốn rất ít khi có người đến, hơn nữa bây giờ còn đang là giờ làm việc, ai lại đến đây? Cô buồn bực trốn vào trong góc.

Ngay sau đó nghe được giọng nói rất quen thuộc ...

- Rất xin lỗi sếp tổng, tôi nhất thời sơ sót mới làm cho bản thiết kế đá quý này biến mất, xin anh cho tôi một cơ hội nữa, cho tôi ba ngày! Tôi nhất định sẽ tìm được bản thiết kế hoàn hảo vô khuyết trở về.

Tô Cảnh Lam nhíu mày. Đây là giọng của Văn Sâm

- Anh cảm thấy tôi sẽ nhẫn nại mà chờ anh ba ngày sao?

Lôi Nghị Phong lạnh lùng nói:

- Buổi chiều tôi sẽ bảo phòng tài vụ thanh toán tiền lương cho anh, từ mai, anh không cần đi làm nữa.

- Sếp tổng, xin anh đừng ...

- Đủ rồi! Anh trong thang mất chặn lại tôi đưa tôi lên đây là muốn nói những lời vô nghĩa này sao?

Chiêm Văn Sâm mặt đỏ lên:

- Đó là vì sếp tổng vẫn từ chối gặp tôi, tôi bất đắc dĩ mới làm ra hạ sách này...

- Tôi không có nhiều thời gian mà nghe anh biện giải, bây giờ anh có thể về thu thập đồ dùng cá nhân đi.

Cúi người tránh ở trong góc, Tô Cảnh Lam nhìn theo khe hở thấy vẻ mặt Chiêm Văn Sâm tuyệt vọng, muốn nói cái gì nhưng lại không biết nên nói thế nào, cuối cùng, ừ ừ bước đi.

Lôi Nghị Phong mặc áo đen cao ngạo đứng trên sân thượng cũng không vội vã rời đi, gió thổi tung tóc ngắn của anh, vạt áo cũng bị gió thổi bay.

- Trốn trong chỗ tối nghe lên người khác nói chuyện không phải là việc làm của quân tử

Tiếng nói chế nhạo thành linh vang lên, Tô Cảnh Lam trong lòng thất kinh. Sao anh lại biết cô đang trốn ở đây?

Cô hiểu biết được là mình trốn không đủ nhanh, trước khi Lôi Nghị Phong bước ra sân thượng đã nhìn thấy bóng cô.

Cô ở đây cũng tốt, tự mình thấy rồi, anh đỡ phải tốn thời gian tìm cô mà đàm phán.

Nếu hành tung đã bại lộ, cô cũng chẳng cần che giấu nữa:

- Sếp tổng đừng hiểu lầm, tôi chỉ lên đây hóng gió, ngắm cảnh

Cô từ từ đến gần anh:

- Không nghĩ tới anh và cặp dưới phát sinh chuyện không vui. ...

- A!

Anh tà mị nhưong mày: – thật buồn cho em nhìn thấy anh lãnh khốc...

Nhìn anh cao ngạo đứng lặng trong trố, tóc rối tung, áo vest đen bay trong gió càng khiến vóc người anh hiển lộ, sơ mi trắng, caravat đen, nhất thời cô như mê hoặc trong mị lực lãnh khốc của anh,

Cô miễn cưỡng kéo lại sự thất thần của mình:

- Theo tôi biết, Văn Sâm vì Lôi thị cống hiến 6 năm tâm huyết, không có công cũng có khổ. Sếp tổng chỉ vì cậu ta làm mất một bản thiết kế mà sa thải cậu ta, hình như hơi tàn nhẫn.

- Sao nào? Em muốn cầu xin cho cậu ta?

- Chỉ là theo lương tâm mà nói thôi.

- Nhưng mà thật tiếc, đối với công việc, anh thực sự không phải là người thích nói đến tình người.

Lôi Nghị Phong đi đến trước mặt cô:

- Đối với quyết định của anh em có ý kiến gì sao?

Tô Cảnh Lam lui về phía sau, anh lại tiến lên từng bước, tim đập càng lúc càng mạnh. Nghĩ rằng nhìn thấy sự tuyệt vọng khi này của Văn Sâm đã khiến cô chính nghĩa mà cường chế đi sự xúc động trong lòng mình, dừng cảm đối mặt với anh.

- Không biết anh có nghe qua, tướng quân quá tàn bạo lãnh đạo binh lính sẽ vì sự tự phụ của mình mà khiến toàn quân bị diệt. Sếp tổng, tôi tin anh là người sáng suốt. ...

- Tô tiểu thư, em lấy thân phận, lập trường gì mà muốn nói lí lẽ với anh?

Anh không khách khí cắt ngang lời cô.

Lòng của cứng cứng lại, anh lại bảo cô là Tô tiểu thư

Áp chế sự mất mát kia, cô ưỡn ngực đáp:

- Lập trường chủ nghĩa nhân đạo. ...

- A! Lôi Nghị Phong cười lạnh một tiếng: – chủ nghĩa nhân đạo đối trá

- Anh đáp ứng cho cậu ta ba ngày thì sẽ thế nào? Cô hết sự vì bạn bè mà tranh thủ.

- Khi anh đưa ra yêu cầu muốn em làm người phụ nữ của em, vậy sao em lại vô tình cự tuyệt anh.

Cô trở mặt:

- Đây vốn là hai chuyện khác nhau.

- Căn cứ vào chủ nghĩa nhân đạo mà em nói, tôi cảm thấy em cũng vô tình không kém gì tôi, thậm chí còn hơn chứ không kém.

Nghe anh kéo hai chuyện vốn không liên quan vào làm một, Tô Cảnh Lam không còn gì mà nói. Quên đi, cô nên nghĩ cách khác giúp Văn Sâm thì hơn. ...

Lướt qua anh, cô muốn đi xuống tầng, lại bất ngờ bị anh kéo vai lại.

- Mặt khác, anh không ngại nói cho em, Chiêm Văn Sâm sở dĩ rơi vào kết cục hôm nay tất cả đều nhờ em tặng. Cảnh Lam, nghĩ lại sự vô tình của em với anh, sẽ có biết bao người vô tội bị liên lụy đây?

Anh mỉm cười âm trầm:

- Em đoán, nếu có ngày tên Chiêm Văn Sâm kia biết kẻ đầu sỏ khiến cậu ta bị sa thải là ai, cậu bạn tốt của em sẽ nhìn em thế nào?

Cô hít một ngụm khí lạnh. Thì ra, đây không phải là hai chuyện không liên hệ, là nhằm vào cô.... Đáng giận, không trực tiếp tìm cô tính sổ mà lại xuông tay với bạn cô, sao còn gọi là anh hùng hảo hán.

- Đây là âm mưu của anh. Cô híp mắt nhìn anh.

Đổi mặt với sự chất vấn của cô, anh càng cười ác liệt:

- Từ điển của anh không có hai chữ “chịu thua”, em yêu, nếu không muốn gây ra quá nhiều bi kịch, anh nghĩ em có thể phục tùng anh từ bây giờ, mà Chiêm Văn Sâm kia... Anh thấp giọng nói vào tai cô: – vận mệnh, tương lai của hắn hoàn toàn chỉ trong một ý nghĩ của em thôi.

Cô nhanh chóng hiểu ra. Mấy ngày nay anh ta án binh bất động, đuổi việc Văn Sâm, còn những lời nói khi nãy là muốn cô trở thành tình nhân của anh?

Cô vụn vụn không nghĩ tới người đàn ông này lại tính kế với cô như thế.

- Anh là người theo chủ nghĩa hòa bình không muốn miễn cưỡng bắt kì ai, nếu em đã quyết định xong, tối nay, anh hi vọng có thể nhìn thấy em trong phòng ngủ của mình.

Cúi người, nhẹ hôn lên gò má tái nhợt của cô, cô quạt cường lau sạch, anh lại vuron đầu lưỡi mềm mại khiêu khích vành tai cô. A! Anh thật sự thích cô giống như con thú cưng không chịu thua, khiến anh cảm thấy động lòng.

- Nhớ rõ nhé, đêm nay, chín giờ anh không nhận được cô trả lời của em, bạn tốt kia rời khỏi Lôi thị là chắc chắn.

Tô Cảnh Lam nắm chặt tay, oán hận trừng mắt nhìn bóng Lôi Nghị Phong ngạo mạn rời đi.

Quả là khiến người ta vừa yêu lại vừa hận. Vấn này, cô nhận thua!

Khi Tô Cảnh Lam vừa rời khỏi khu nhà trọ đã thấy cách đó không xa có một chiếc xe xa hoa đậu ở đó, Quân Lăng mặc tây trang dựa trước xe, nhìn thấy cô, lễ phép gật gù đầu.

Cô bất đắc dĩ đi về phía anh ta.

- Sếp tổng sai tôi tới đón Tô tiểu thư đến biệt thự của anh ấy

Anh liếc nhìn cô:

- Tô tiểu thư không mang theo hành lí sao?

- Vì sao phải mang theo hành lí? Tôi không nói là muốn cùng người kia ở chung

Cô ngồi vào xe phát hiện Quân Lăng khó hiểu nhìn cô chằm chằm:

- Sao? Không mang hành lí là tội đáng chết vạn lần?

Anh hơi nhếch môi, tươi cười thấp thoáng:

- Tôi nghĩ là không

Rồi ngồi vào ghế lại:

- Sếp tổng không tàn nhẫn như cô nghĩ đâu.

- Về điểm này, tôi tạm thời không bàn luận.

- Đương nhiên

Anh thân nhiên cười, nhìn cô qua kính chiếu hậu:

- Trong đoạn thời gian sắp tới, tôi tin Tô tiểu thư cũng sẽ đồng ý với lời tôi nói.

- Ít nhất có một chuyện tôi rất hiểu... chính là trợ lí của anh ta rất trung thành với anh ta

Cô nghịch ngợm nháy mắt.

Lúc này anh cười ra tiếng:

- Đa tạ Tô tiểu thư nâng đỡ.

Cô gái này so với những dung chi tục phấn bên người sếp tổng quả thật rất có cá tính. Nhưng anh cũng bắt đầu lo lắng, thiếu gia ngạo mạn tự phụ nhà

mình gặp một người phụ nữ tình quái thế này, sau này có còn bản lĩnh mà toàn mạng rồi đi.

Xe chạy lên núi Dương Minh, dọc theo đường đi, hai người câu được câu không nói chuyện phiếm, không biết qua bao lâu xe dừng lại ở một tòa biệt thự ba tầng kiểu Tây Âu.

Cửa sắt lớn có một phòng bảo vệ, bảo vệ nhận được xe, lại thấy là Quân Lăng lại xe, gật gù đầu chạy ra mở cửa.

Xe chạy dọc một đường mới vào đến trước cửa nhà, nơi này rộng như thế nào đây? Tô Cảnh Lam thật sự không tưởng tượng được, không biết tài lực Lôi thị lớn như thế nào đây

Xe dừng ở cửa lớn, Quân Lăng xuống xe mở cửa cho cô. Cô theo anh vào trong biệt thự, trong phòng khách, có vài người phục vụ mặc áo trắng đang quét tước.

Lôi Nghị Phong đã ở trong phòng khách, anh mặc áo sơ mi trắng và quần tây cũng màu trắng, thoát nhìn như một bạch mã vương tử.

Anh đang bàn chuyện với cấp dưới qua điện thoại, thấy bọn họ tiến vào, liếc nhìn Tô Cảnh Lam một cái, khuôn mặt vốn không có biểu tình lại lơ đãng cười đắc ý.

Anh giơ tay với bọn họ ý bảo họ chờ một chút, không bao lâu đã trò chuyện xong.

Quân Lăng thức thời nói:

- Người em đã mang đến rồi, em đi trước

Nói xong quay người rời đi.

Đến khi trong phòng khách chỉ còn lại Lôi Nghị Phong và Tô Cảnh Lam, không khí trở nên ái muội.

Anh nâng tay nhìn đồng hồ:

- 8:40', không sai, em rất có khái niệm về thời gian.

Nhìn anh, một sự tức giận không nói rõ dần dâng lên, cô đưa cọt tà ghế liếc nhìn anh:

- Chuyện của Văn Sâm, tôi hy vọng anh có thể cho tôi một đáp án hoàn mỹ

Trước mặt anh cô lại để ý đến người đàn ông khác như thế, Lôi Nghị Phong không nhận được có chút không vui:

- Trước khi anh còn chưa đạt được thứ mình muốn thì em không có tư cách nói điều kiện với anh.

- Chẳng lẽ sếp tổng muốn làm một người đàn ông bất tín?

- Sếp tổng? Anh như rồng mây, từ từ tiến sát đến cô, nâng cằm cô lên, bốn mắt nhìn nhau: – Cảnh Lam, em không biết cách xưng hô này sẽ khiến người khác thấy chói tai sao?

- Được rồi! Cô nhìn anh khiêu khích: – tiểu nhân, hỗn cầu, ác bá, ba cách xưng hô này anh thấy thích cách nào nhất?

- Cần gì phải kích động như thế?

Anh yêu thích vuốt ve da dẻ non mềm của cô:

- Phá hủy không khí sẽ khiến cả hai chúng ta không thoải mái.

- Vậy chuyện của Văn Sâm...

Cô còn chưa nói xong, anh đột nhiên bế bổng cô lên:

- Từ nay về sau đừng để anh nghe được em nhắc đến tên người đàn ông khác.

Anh rào đôi chân dài đi về phía cầu thang, Tô Cảnh Lam thử giãy dựa nhưng hai tay anh như hai kim sắt, gắt gao ôm chặt cô.

- Lôi Nghị Phong...

- Cách xưng hô này vẫn không hay

Anh đem cô vào phòng ngủ xa hoa, giường lớn trải nệm trắng muốt.

Anh đặt cô còn đang mềm nhũn lên giường, không đợi cô làm gì anh đã giơ hai tay cô lên phía trước, nắm chặt lấy.

- Em yêu, em thấy gọi là Lôi thì thế nào? Anh thích người phụ nữ của anh gọi anh như thế...

Anh cười, nhẹ hôn mặt cô:

- Ngày mai, anh sẽ bảo Quân Lãng đến nhà em mang hành lý đến đây

Anh vẫn để ý đến việc cô đến tay không.

Xem ra, muốn để cô thuận tình cũng không phải chuyện khó, may mà tin tức của Quân Lãng đủ linh thông, tìm hiểu được cô là người coi trọng tình bạn, rất trọng nghĩa khí.

Anh biết mình lợi dụng Chiêm Văn Sâm để đạt được mục đích có phần hơi ti bỉ nhưng để đạt được mục đích thì không từ thủ đoạn. Huống chi, cũng chẳng ai bị thương tổn gì, ngày mai, Chiêm Văn Sâm sẽ thấy bản thiết kế kia trên bàn làm việc của hắn thôi.

Tô Cảnh Lam tức giận trừng mắt:

- Việc gì tôi phải đến ở cùng anh? Thực tế tôi đáp ứng anh là vì...

Anh lại hôn cô, hồi lâu sau mới buông ra, thở phì phò vào tai cô:

- Trừ “vâng” hoặc “yes” thì đừng để anh nghe được đáp án nào khác.

- Này

Cô rất muốn mắng anh nhưng khi nhìn đến đôi mắt anh, cô như mất đi khả năng nói, cảm thấy trong lòng mình như có một con nai đang vội vã muốn nhảy ra...

Đáng ghét! Cô rất không muốn thừa nhận tình cảm sâu kín trong lòng, cô lại hy vọng cùng kẻ nguy hiểm này ở chung, thật đáng ghét, đáng ghét.

- Cảnh Lam

Lôi Nghị Phong cúi đầu xuống, khẽ gọi hôn vành tai cô,:

- Tốt nhất đừng phủ nhận

- Tôi không thèm...

Anh hôn như một con sóng thổi quét toàn thân cô, trên người cô tản ra mùi thơm thân nhiên, mê muội khiến cho anh không ngừng được.

Cô bị bàn tay hạnh kiểm xấu kia vuốt ve khiến cả người mềm nhũn, kim lòng không đậu mà phát ra tiếng thờ đóc càng khiến dục vọng của anh dâng trào.

Chưa từng có người phụ nữ nào có thể gây cho anh cảm giác mãnh liệt như thế này, anh gắt gao ôm cô vào lòng, hôn lên từng tấc da thịt của cô. Thân thể mềm mại của cô như trời ban ân cho anh. Anh muốn cô! Anh muốn cô đến phát điên.

Khi tay anh mò đến đóa hoa ướt át, Trương Nhược Lan đột nhiên bừng tỉnh say mê.

Anh cười vừa hư hỏng lại vừa thỏa mãn, tựa như nhìn sự kinh hãi của cô mà thấy thành công:

- Cảnh Lam

Tiếng nói trầm thấp đầy sức hút thì thầm bên tai cô:

- Không nghĩ em đã chuẩn bị tốt nhanh như vậy...

Gặp quý! Ai chuẩn bị tốt... Chết tiệt, hạ phúc (hơ) truyền đến cảm giác khác lạ nói cho cô biết cô thực sự không chờ được...

Hai tay cô nắm bờ vai anh, vừa muốn anh điên cuồng yêu cô vừa muốn kháng cự khiến cô như bị dây vô, không biết nên làm thế nào.

- Em yêu, em có thể xin anh thỏa mãn em...

Tô Cảnh Lam đỏ bừng mặt, hung hăng trừng mắt:

- Anh cứ việc đi hỏi xem, Tô Cảnh Lam này trên giường đã từng xin ai chưa?

Người đàn ông này rõ ràng là muốn nhìn cô thần phục anh, hừ! Không cho anh thỏa mãn.

Rất rõ ràng, lời nói này chọc giận Lôi Nghị Phong, anh thô bạo nắm cầm cô:

- Nói cho anh biết, thân thể này đã bao nhiêu kẻ từng có được?

Anh không muốn ăn dấm chua nhưng mà đáy lòng lại dâng lên sự khó chịu, hậm hực, cho dù anh không có khả năng thay đổi chuyện cô không còn là xử nữ nhưng anh rất để ý, hận không thể bắt lấy cô từ khi cô mới sinh, bắt cô làm tù binh, bắt luận ai cũng đừng mơ đến việc cướp cô đi!

Thấy anh nộ khí đằng đằng, cô đắc ý tươi cười, thừa dịp anh phân tâm, thình lình đẩy anh ra, đặt thân hình cao to của anh dưới thân.

- Muốn biết quá khứ của tôi sao? Muốn biết tôi đã từng có bao nhiêu người đàn ông đúng không? Muốn chinh phục tôi sao? Cô hỏi như bắn liên châu.

Xoạt! Một tiếng, cô dùng sức xé áo sơ mi của anh, đến khi anh đang kinh ngạc, cô lại kéo quần anh ra.

Lúc này Lôi Nghị Phong, giống một người đàn ông nhu nhược sắp bị cưỡng bức.

Không, đương nhiên anh không nhu nhược, anh chỉ đang ngây người thôi.

Sau đó, diễn biến vở kịch hoàn toàn ngoài sự mong muốn của anh...

Lôi Nghị Phong nằm mơ cũng không nghĩ tới, Tô Cảnh Lam này đêm qua lại hung hăng cường bạo anh, khiến anh bức tức mà cô vẫn là một xử nữ!

Anh thật sự cảm thấy đây là kinh nghiệm đau thương nhất trong cuộc đời, trên tình trường bách chiến bách thắng, đều là bản thân đi công kích, vậy mà lại bị một người phụ nữ không có chút kinh nghiệm nào... cường bạo

Chuyện này nếu truyền đi ra ngoài, nhất định sẽ khiến anh cả đời bị sỉ nhục, nhưng mà hồi tưởng lại đêm qua, anh lại có cảm giác ngọt ngào, thỏa mãn, giống như chiếm lĩnh được toàn thể giới cũng không thể làm anh khoái lạc như vậy.

Sáng sớm, anh dậy người mới một dậy rất sớm, nhìn người phụ nữ trong khuỷu tay, xinh đẹp, xinh đẹp, tư thế bồng bồng, dáng người cực chuẩn, bất kể làm quan sát ở góc độ nào cô cũng đều là một người phụ nữ hoàn mỹ.

Trong mắt anh chỉ có cô, anh phát hiện, trong lòng anh cũng như thế.

Tung hoành tình trường nhiều năm, lần đầu tiên vì ai đó mà anh muốn dừng bước. Đây là yêu sao? Anh vừa khiếp sợ vừa mê hoặc với suy nghĩ này

Nhìn dung nhan xinh đẹp của cô, anh không kìm lòng được hôn lên đôi mi dài của cô, vừa thương yêu vừa thâm tình đều dồn trong nụ hôn này. Anh thở dài. Ai chủ động cũng được, quan trọng là lần đầu tiên của cô là cho anh.

Cô nhẹ xoay người, cả người trần trụi, Tô Cảnh Lam khó chịu mở mắt, khi nhìn thấy anh, cô không hề thẹn thùng hay khiếp sợ như anh nghĩ.

- Bây giờ. Cô bình tĩnh hỏi.

Anh nao nao, không thể tin được câu đầu tiên sau khi tỉnh lại của cô lại là hỏi giờ?! Anh nhìn đồng hồ báo thức đầu giường:

- Tám giờ kém 15

- A! Tôi đi làm muộn mất. Cô vội chạy vào phòng tắm xa hoa của anh.

Ước chừng năm phút đồng hồ, Tô Cảnh Lam rửa mặt chải đầu, cả người nhẹ nhàng khoan khoái đến trước mặt anh:

- Nếu anh cảm thấy mệt thì ngủ thêm đi, tôi đến công ty đi làm

Cô không nhầm chứ, những lời kịch này phải là anh nói mới đúng

Lôi Nghị Phong bị bỏ lại trên giường lớn vội nhảy xuống giường, kéo lấy cột tay cô, ôm cô vào lòng.

- Anh nghĩ em còn nợ anh một lời giải thích

Anh chỉ nệm trắng tinh có vết hồng hồng:

- Cái đó là thế nào?

- Lôi Nghị Phong anh từng có vô số phụ nữ, đừng nói là chuyện đơn giản này cũng không biết chứ?

Tô Cảnh Lam tức giận lườm anh:

- Có cần tôi mời đến chuyên gia đến xem cái kia là cái gì không.

- Nhưng em nói cho anh là em đã từng có rất nhiều đàn ông. Anh nhú mày nhìn cô: – hay là em cố ý muốn anh ghen?

- Anh cảm thấy một tình nhân cần đến kim chủ của mình ghen sao?

- Tình nhân...Anh tỉnh tể nghĩ nghĩ hai chữ này, vừa lòng cười:

- -- xem ra em đã hiểu rõ thân phận mình lúc này.

Nhìn vẻ mặt đắc ý của anh, Tô Cảnh Lam không khỏi bức mình. Cô không biết mình nên xử lý quan hệ với Lôi Nghị Phong như thế nào. Thực tế, đêm qua cô cả đêm không ngủ, chỉ có mình cô biết, cùng anh trên giường, tâm tình của cô không hề bình tĩnh như vẻ ngoài này.

- Sắp tám giờ rồi, nếu anh không muốn để tôi là một nhân viên không làm tốt công tác thì buông ra, tôi muốn đi làm

Nhưng anh lại không muốn buông cô, anh ôm lấy cô từ phía sau, môi mỏng khẽ gọi nhẹ khiêu khích vàng tai cô.

- Nếu muốn đến công ty, đợi ăn bữa sáng xong rồi đi cùng anh.

- Anh muốn cả tập đoàn Lôi thị biết tôi là tình nhân của anh sao?

Cô trừng mắt nhìn anh.

Hắn cười đến ác liệt:

- Đề nghị này không sai nha, ít nhất như vậy có một số kẻ không biết tự lượng sức mình sẽ không dám nảy sinh ảo tưởng gì với em

Thấy anh như thế, cô kiên định phủ quyết, không khách khí đẩy tay anh ra:

- Không được! tôi muốn trong công ty hai chúng ta có thể như trước, nước sông không phạm nước giếng, anh đi cầu, tôi đi đường.

Đùa à, nếu bị người trong công ty biết cô và Lôi Nghị Phong có quan hệ, chắc chắn những ngày sau của cô sẽ không được bình yên nữa.

Thấy cô nói thế, Lôi Nghị Phong có chút bất mãn:

- Anh là người đàn ông của em sẽ khiến em thấy mất mặt sao?

Cô nghĩ cái gì thế? Có quan hệ với sếp tổng Lôi thị hẳn là vinh hạnh mấy đời mới tu được chứ.

- Tình nhân và bạn gái khác hẳn nhau, nếu để cho người trong công ty biết Lôi tổng lại bao nuôi một nữ nhân sửa chữa máy tính nho nhỏ, những người đó sẽ cười nhạo anh không có mặt. Vì thanh danh của anh, tôi nghĩ nên bảo trì khoảng cách thì hơn.

Lời vừa nói ra khiến Lôi Nghị Phong sắc mặt cực kì khó coi:

- Nếu em thật sự không đến công ty cùng anh?

- Hừ.

- Được rồi, nếu em cố ý muốn thế thì hôm nay không cần đi làm nữa.

Thấy cô chau mày, anh nói tiếp:

- Vì em đã bị khai trừ, ngoan ngoãn ở đây làm người phụ nữ của anh đi. Về chuyện xuất đầu lộ diện cũng không cần suy nghĩ nữa.

- Đây....

- Cho em một ngày để nghĩ, muốn ngoan ngoãn ở nhà làm tình nhân hay muốn cùng anh đến công ty

Anh vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô:

- Chờ anh về rồi chúng ta lại tiếp tục.

Tô Cảnh Lam nhìn anh đi vào phòng tắm, không lâu sau, anh tắm xong cả người thơm ngát chuẩn bị đi làm.

Sau khi anh rời đi, bị cô ở trong phòng ngủ nguyên rùa đến một vạn lần là kẻ bá đạo cường thế.

Bạn đang đọc truyện *Bồi Thường Ông Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

nh không cho phép thì cô nhất định phải nghe theo sao? Ngoan ngoãn nghe lời không phải là tác phong của Tô Cảnh Lam cô.

Lôi Nghị Phong chân trước vừa xuống lầu, cô đã nai nịt gọn gàng nhảy từ ban công tầng hai xuống. May mà Lôi gia không bảo vệ quá sâm nghiêm. Lúc cô ra cửa còn chào với người bảo vệ.

Cho nên, lúc Lôi Nghị Phong vào công ty, vốn tưởng đã bị nhốt trong nhà nhưng thực tế cô đã chạy đến làm mà bị chặn kinh.

Anh xanh mắt nhìn cô, nhìn cô mặc đồng phục lại càng khó chịu. Người con gái này rõ ràng có dáng người đẹp như người mẫu lại mặc cái loại quần áo không thể nhận ra đường cong này. Kiểu đồng phục này do ai thiết kế đây?!

Càng làm cho anh khó chịu chính là trước mặt anh cô vẫn cười Chiêm Văn Sâm kia kẻ vai sát cánh, nói nói cười cười.

Lôi Nghị Phong cố nhịn cơn ghen xuống đáy lòng, từ từ đi đến phía Tô Cảnh Lam đang chờ thang máy, cái mũi ề ề không biết là vì bị Tô Cảnh Lam làm tức giận hay vì đêm qua ngủ không ngon bị lạnh. Nhưng bây giờ anh cũng chẳng có tâm tình nghiên cứu mình có phải đang bị ốm hay không.

Tô Cảnh Lam đang trò chuyện hăng say với Chiêm Văn Sâm nên nào có tâm tư chú ý đến Lôi Nghị Phong đã đến. Cô vẫn cười mê người, tay khoác vai Chiêm Văn Sâm rất thân thiết.

- Buổi sáng mình xem tạp chí, bạn gái Jenny của cậu biểu diễn rất xuất sắc, xem ra, tháng sau cậu lại phải mất thời gian dài mới được gặp bà xã tương lai rồi.

Chiêm Văn Sâm sắc mặt có chút trầm trọng, nhưng vẫn đáp lại:

- Đúng thế! Đêm qua cô ấy gọi ỉnh, nói tháng sau sẽ về Đài Bắc, còn muốn mình tổ chức tiệc chúc mừng cho cô ấy nhưng mình đã từ chối.

- Vì sao?

Anh đáp:

- Gần đây mình rất xui xẻo, không có tâm tình. Cứ tưởng rằng bị cuốn gói ra đi, không nghĩ sáng hôm nay phòng nhân sự lại gọi điện báo mình đi làm, nói là bản thiết kế kia tìm được trong ngăn kéo của mình. Đúng là gặp quỷ. Cái ngăn kéo đó mình lục qua đến cả trăm lần, không hiểu là nó bị ai lấy đi rồi mang trả?

Cô cười gượng:

- Ha ha, chắc là yêu tinh trong Harry Potter giờ trò đùa dai rồi. ... Dù sao, bây giờ tìm được về là tốt rồi.

Anh lắc đầu:

- Tóm lại, mình rất cảm ơn sếp tổng đã có mình một cơ hội nữa. Mặc kệ là nói gì, chuyện bản thiết kế từng bị biến mất trong tay mình là sự thật. ...

Nói tới đây khi, khóe mắt anh đột nhiên liếc đến Lôi Nghị Phong, trong lòng thất kinh, sắc mặt nhất thời khản trương:

- Sếp tổng, chào buổi sáng!

Yêu tinh đến đi làm sao! Nhìn thấy anh, Tô Cảnh Lam vẫn rất tự nhiên, còn cười hi hi ha ha, cúi đầu 90 độ:

- Sếp tổng, chào buổi sáng!

Khuôn mặt tuấn tú của Lôi Nghị Phong lạnh lùng giống như có người nợ anh mấy trăm vạn không trả. Cô gái này rõ ràng cố ý! Dám gọi anh là sếp tổng.

Anh trừng mắt nhìn đỉnh đầu cô, ngoài cười như trong lòng khó chịu, gật gật đầu:

- Chào buổi sáng! Vừa nãy hai người tán gẫu rất vui vẻ, tôi làm phiền hai người sao?

- Tất nhiên là không.

Chiêm Văn Sâm vội vàng lắc đầu. Sếp tổng cũng không hơn tuổi mình là bao nhưng vì sao mỗi lần nhìn thấy anh là mình lại khản trương đến chết khiếp.

- Thật ra, cho dù sếp tổng quấy rầy chúng tôi nói chuyện phiếm thì chúng tôi cũng không dám nói ra trước mặt ngài. Dù sao ngày quyền cao chức trọng, vạn nhất tâm tình không tốt, ra lệnh sa thải chúng tôi thì kết cục thật thảm. ...

Cô càng nói sắc mặt Lôi Nghị Phong càng khó coi:

- Tất nhiên là. Cô nói tiếp:

- Tôi tin là sếp tổng nhất định không phải là loại thủ trưởng như tôi vừa nói vì Văn Sâm vừa nói, hôm qua cậu ấy phạm sai lầm lớn nhưng sếp tổng đại nhân lại cho cậu ấy một cơ hội. Bây giờ, tìm một sếp tổng anh minh như thế này đúng là không dễ đâu.

Lúc này, cửa thang máy mở ra, cô nghịch ngợm giờ tay mời Lôi Nghị Phong:

- Sếp tổng, mời ngài.

Lôi Nghị Phong lườm cô, bước vào thang máy, Tô Cảnh Lam và Chiêm Văn Sâm đang muốn theo vào, đột nhiên anh nói:

- Văn Sâm, phiền cậu đến quầy lễ tân nói giúp tôi là hôm nay tôi không muốn gặp ai. Nếu có khách thì bảo bọn họ hẹn trước.

- Ách...

Chiêm Văn Sâm hơi ngây người không hiểu vì sao sếp tổng đột nhiên sai anh làm loại chuyện này. Nhưng mà đối phương lại là sếp tổng, chỉ cần ra lệnh một tiếng anh cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lệnh, đi về phía quầy tiếp tân.

Thấy anh rời đi, Lôi Nghị Phong lập tức bá đạo kéo Tô Cảnh Lam vào thang máy, đến khi thang máy vừa đóng cửa thì áp sát cô vào vách tường.

- Đáng chết! Em cảm thấy đùa như thế rất vui đúng không?

Bị anh giữ cầm, nhìn khuôn mặt tuần tú của anh, Tô Cảnh Lam giả bộ vô tội chớp chớp mắt:

- Sếp tổng, ngài đang nói gì vậy?

- Đù!

Anh nắm chặt cầm cô:

- Anh không có nhiều thời gian nhần nại mà cùng em chơi, Tô Cảnh Lam, nếu anh nhớ không nhầm thì bây giờ em đã bị sa thải, ai cho em đến làm? EM thích khiêu chiến với anh đúng không?

Cô không sợ hãi, bốn mắt nhìn nhau:

- Xin hỏi sếp tổng, tôi phạm phải sai lầm lớn gì? Anh dựa vào cái gì mà sa thải tôi? Cho dù anh là sếp tổng thì cũng phải tuân thủ luật lao động, nếu anh muốn nhổ cái gai trong mắt là tôi thì cứ việc tìm điểm xấu của tôi đi. Có lẽ anh có thể đối xử với tôi giống như Văn Sâm. Nhưng mà nói trước, tôi không phải dễ chọc đâu.

Cô gạt tay anh ra:

- Nơi này là công ty, chúng ta duy trì khoảng cách thì tốt hơn.

Anh nghiêng răng nói:

- Em không tin tôi có thể dùng thủ đoạn cường chế với em?

- Không tin

Cô tà nghệ nhìn anh:

- Bởi vì Lôi đại tổng tài vĩ đại của công ty chúng ta không phải là loại lãnh đạo bại hoại, công tư không rõ ràng đúng không?

Người con gái này! Nghĩ rằng đẩy anh lên cao thì anh sẽ dễ dàng buông tha cô sao?!

- Được rồi!

Nhìn thang máy đang không ngừng lên cao, anh miễn cưỡng thỏa hiệp:

- Nếu em muốn tiếp tục đi làm anh không phản đối, nhưng tốt nhất là em nhớ cho kỹ, bây giờ em là người phụ nữ của ai, từ nay về sau, anh không thích nhìn thấy em và cái tên Chiêm Văn Sâm kia kề vai sát cánh

- Chúng ta là anh em...

- Không cho phép! Anh bá đạo nói: một nam một nữ thì anh em cái gì.

Cô không đầu hàng:

- Chuyện này không thể để tôi tự quyết định sao?

- Không Thề! Anh gần từng chữ.
- Chắc chắn là có người đang ghen vì tình nhân của mình. Cô trêu chọc.
- Tùy em nghĩ sao cũng được.
- Nói như thế tức là thừa nhận lời tôi nói là sự thật? cô cười tự phụ.

Cô cười thật chường mắt, không được, anh phải “tịch thu” mới được. Cúi đầu xuống, anh đang muốn hôn cô thì cửa thang máy mở ra. Becca đang ôm một chồng văn kiện lớn đi đến, thấy hai người như vậy không khỏi kinh ngạc:

- Sếp tổng...Cảnh Lam, hai người...ách...chào buổi sáng
- Hello Becca. Tô Cảnh Lam xấu hổ chào hỏi: – chào buổi sáng

Becca đi vào thang máy, trong không khí như có một cỗ áp suất thật, ba người đều cảm thấy. Đến phòng làm việc của Tô Cảnh Lam, cô và Becca cùng ra khỏi thang máy.

Lôi Nghị Phong muốn kéo cô lên tầng cũng mình, vừa ấn tay giữ cửa đã thấy Becca tò mò hỏi:

- Cậu và sếp tổng có chuyện gì thế? không khí là lạ..

Tô Cảnh Lam vẻ mặt như đang kể khổ:

- Mình nói cho cậu biết, may mà khi này cậu vào, nếu không sếp tổng đã định dùng bạo lực với mình rồi.
- Cái gì? Bạo lực? không thể nào?! Becca sợ hãi kêu lớn.
- Đúng thế. Cậu không biết hắn ta biến thái thế nào đâu. Mình cùng lắm chỉ là chưa chào buổi sáng với hắn mà hắn đã nói mình không tôn trọng cấp trên. Mình nói lại thì hắn ta tiến sát lại định đánh mình, thật đáng sợ

Cô còn vỗ ngực rất khoa trương.

- Trời ạ! Sếp tổng lại là kẻ bạo lực?!
- Mình thì có bóng đèn.

Hai người đi càng lúc càng xa, tiếng hai người nói chuyện cũng nhỏ dần. Lôi Nghị Phong buồn bực buông tay, đóng lại cửa thang máy. Anh quả thật không muốn nói gì, người phụ nữ kia lại bôi nhọ hình tượng của anh.

Tức giận về phòng, cho đến trưa, anh vẫn vội vàng xem văn kiện, gọi điện thoại, triệu tập cấp dưới bàn bạc chuyện, muốn xóa đi bóng dáng Tô Cảnh Lam.

Hai người đã thân mật đến như thế mà thái độ của cô với anh lại chẳng thay đổi chút nào sao? Tốt xấu gì thì anh cũng là người đàn ông đầu tiên của cô. Phụ nữ không phải rất đề ý đến lần đầu tiên sao?

Vì sao cô không giống như người khác, ý lại, phục tùng, nghe lời anh một chút?

Nhưng là..... Anh lại nghĩ, nếu cô thật sự là loại phụ nữ này, chỉ sợ anh sẽ chẳng có tí hứng thú nào với cô. Trước kia cô hấp dẫn anh không phải là vì sự khác biệt này sao?

Nhưng là phụ nữ như cô, anh phải đối xử thế nào?

Quá mạnh bạo, hai người sẽ đấu đến người sống ta chết, quá cứng chiều thì khí khái nam tử của anh sẽ bị cô thổi sạch.

Thật là hao tâm tổn trí! Tuy rằng bên người anh không thiếu phụ nữ nhưng làm thế nào để theo đuổi một người thì anh chả có chút kinh nghiệm nào.

- Sếp tổng... sếp tổng...

Đúng lúc Lôi Nghị Phong đang nghĩ đến xuất thần thì bên tai truyền đến tiếng gọi của Quân Lăng, anh vội tỉnh táo lại. Quân Lăng vào đây bao giờ?

- Sếp tổng, có cần em gọi cho bác sĩ riêng của anh không? Nhìn anh có vẻ không ổn.

Anh tức giận trừng mắt lườm Quân Lăng:

- Nhìn anh cần đến bác sĩ lắm à?

- Sớm biết thế này khi này em đã chụp lại cho anh xem, chắc chắn anh sẽ không nghi ngờ.

Anh không thích nói nhảm:

- Tìm anh có việc gì sao?

Quân Lãng báo cáo:

- Lão phu nhân mới gọi điện, bảo là hy vọng trong tuần này anh có thể về tổ trạch. Bà nói anh đã ba tháng rồi chưa về nhà.

Nghe Quân Lãng nhắc đến ba chữ “lão phu nhân”, khuôn mặt bình thản của Lôi Nghị Phong như thêm một tầng băng mỏng.

Bà nội anh – Lôi Li Bích Vân. Từ khi anh có trí nhớ thì ấn tượng duy nhất là gương mặt nghiêm khắc của bà và khí thế không tha cho bất kì ai phản kháng mình.

Ông nội chỉ có danh nghĩa là người đứng đầu, ông trời sinh nhất gan, bất kể là trong nhà hay ở công ty đều bị bà áp bức, còn chưa sống được đến 60 tuổi thì đã bị đột quỵ mà qua đời.

Cha anh Lôi Tử Hạo là con trai độc nhất nhưng lại không có hứng thú tiếp quản gia nghiệp. Từ nhỏ cha đã có thiên phú, say mê âm nhạc, cùng mẹ anh là thiên kim đại tiểu thư kết hôn. Sau đó, vì theo đuổi giấc mơ mà thường cãi nhau với bà nội.

Tâm tình bất mãn, một lần cha say rượu lại xe mà gặp tai nạn, năm đó cha mới 26 tuổi.

Mẹ anh – Lạc Nhã Nhã từng là con gái duy nhất của trùm cổ phiếu Hoa Kiều ở Mỹ – Lạc Chấn Thiên. Nhưng một lần ông ngoại đầu tư sai khiến tài sản khổng lồ chỉ qua một đêm mà thành bột nước, ông ngoại cũng qua đời. Mà mẹ anh không chịu nổi đã kích này, bà luẩn quẩn trong lòng cuối cùng uống thuốc tự tử.

Cũng vì thế, có thể nói anh là do bà nội nuôi lớn. Nhưng trừ những lời giáo huấn ra anh không nhận được bất kì sự ôn nhu, dịu dàng nào từ bà.

Nếu không có Quân Lãng làm bạn thì tuổi thơ của anh sẽ càng thêm u ám.

Từ khi 18 tuổi, anh dựa vào năng lực của mình mà tay làm hàm nhai. Học phí đại học, sinh hoạt phí đều tự mình kiếm mà ra. Lại học được rất nhiều kinh nghiệm khi đi làm, 24 tuổi, anh chính thức vào tập đoàn Lôi thị, ngồi lên vị trí Sếp tổng.

Những năm gần đây, trừ lễ tết, anh rất ít khi về tổ trạch cùng bà nội.

Bà cháu bọn họ bây giờ chỉ có chuyện duy nhất để nói là chuyện về tập đoàn.

Ba tháng không về tổ trạch? Ngồi trên ghế da, Lôi Nghị Phong lạnh lùng cười, trở về cũng phí thời gian mà thôi:

- Nói cho bà là anh không có thời gian

Phát phát tay, anh không thích lằng nhằng ở vấn đề này.

- Sếp tổng, cô chấp không giải quyết được vấn đề gì, có lẽ anh nên nghe lời lão phu nhân xem bà có chuyện gì muốn gọi anh về.

Anh hừ lạnh:

- Ngoài Lôi thị ra thì có cái gì mà nói?

Quân Lãng dừng một chút:

- Em đoán, bà chắc không phải muốn nói chuyện công việc. Anh cũng 28 tuổi rồi, sự nghiệp ổn định, chắc hẳn lão phu nhân muốn nói chuyện cưới vợ của anh.

Câu này khiến Lôi Nghị Phong chú ý, anh tai nhả gõ gõ mười ngón tay, nhú mày ra ý hỏi Quân Lãng.

- Ba ngày trước, lão phu nhân có gọi điện cho tiểu thư Văn Tư Lộ. Hình như là có ý tác hợp hai người các người.

Anh cười lạnh một chút

- Nói lại lần nữa, nói cho bà anh không có thời gian!

Anh nhấn mạnh, vẻ mặt cực kì phiền chán.

Quân Lãng thờ ơ nhìn anh:

- Vâng, em sẽ nói lại với lão phu nhân

Anh nói tiếp:

- Việc tư nói xong, hiện tại đến việc công.

Anh đưa một tệp văn kiện đến trước mặt Lôi Nghị Phong:

- Đây là báo biểu tài vụ tháng trước của Lôi thị

Lôi Nghị Phong đón lấy rồi lật hai trang, những con số chẳng chịt khiến anh thấy vô cùng phiền chán.

- Lãng!

Anh gọi giật lại Quân Lãng đang định đi ra. Thấy Quân Lãng quay đầu, anh chần chờ một lúc mới nói:

- Em đã từng vì người nào mà cả người không yên chưa?

Quân Lãng hơi hơi nhú mày:

- Ý của anh là... anh đột nhiên phát hiện mình yêu ai đó à?

Nghe được chữ “yêu” này, ngực Lôi Nghị Phong đột nhiên rung lên. Yêu? Anh yêu Tô Cảnh Lam? Điều này làm sao có thể? Anh tuy đã có quan hệ thân mật với cô nhưng anh không thể trong thời gian ngắn này mà yêu cô chứ?

Anh giả ho nhẹ vài tiếng:

- Anh chỉ là thấy hơi bất ổn chứ không như em tưởng tượng, thực ra...

Anh phát hiện mình không biết nên giải thích thế nào với Quân Lãng, anh muốn phủ nhận nhưng trước mặt người anh em tốt hiểu rõ mình thì...

Đáng chết, tên Quân Lãng này còn rõ ràng về anh hơn cả anh, hơn nữa, Quân Lãng còn chưa nói anh yêu ai thì tự anh đã nghĩ đến Tô Cảnh Lam...

Anh phiền chán kéo báo biểu sang một bên:

- Cái này chiều anh sẽ xem. Quên đi, không có việc gì, em ra ngoài trước đi.

Khóe miệng Quân Lãng như cười trêu chọc:

- Sếp tổng, nếu anh có thời gian, không bằng lên mạng tra về biến chứng khi yêu, chắc sẽ có hiệu quả cho việc trị liệu chứng tâm hồn bất ổn của anh.

- Sao anh phải làm chuyện nhảm chán này?

Anh như con nhím xù lông:

- Nếu không có chuyện gì thì cậu biến nhanh đi!

Quân Lãng lơ đãng nhún nhún vai:

- Được rồi, sếp tổng, em không làm phiền anh một mình suy nghĩ.

Nói xong, anh xoay người rời đi, Lôi Nghị Phong buồn bực trừng mắt nhìn theo. Quân Lãng chết tiệt, nó không khôn khéo như thế không được sao? Chuyện gì cũng không qua nổi mắt nó.

Nhưng mà, vừa nãy nó nói biến chứng khi yêu... là cái quỷ gì?!

Khụ khụ, anh chỉ là tò mò thôi, tuyệt đối không phải là có những suy nghĩ này... Anh lên mạng, gõ tìm từ khóa, trên màn hình hiện ra cả một loạt những vấn đề ngây ngô tới cực điểm, trong đó, có một trang có vẻ hấp dẫn anh.

Làm thế nào để theo đuổi con gái?

Tặng hoa, hát tình ca, hẹn hò ở nhà hàng sang trọng, tặng quà, yêu ai yêu cả đường đi...

Có nhầm không thể? Muốn anh làm những trò kia, còn không bằng làm thật anh còn hơn.

- Hắt xì!!

Đột nhiên thấy ngura ngura mũi, anh hắt xì thật to rồi lại chuyên chú nhìn màn hình, không hề ý thức được mình đang bị cảm mạo...

Lúc ăn trưa, Lôi Nghị Phong lại đến nhà ăn công ty.

Tô Cảnh Lam và ba đứa hoa trong công ty ngồi chung một chỗ, vừa ăn vừa nói cười, rất vui vẻ.

Cô ấy quả nhiên trời sinh đã là nhân vật tiêu điểm, chỉ cần chỗ nào có cô xuất hiện thì chỗ đó nhất định sẽ rất vui vẻ.

Chủ quản nhà ăn thấy sếp tổng đến lập tức cung kính đón tiếp:

- Xin hỏi sếp tổng muốn dùng cơm ở đây phải không?

Anh gật đầu:

- Tùy tiện đem một suất cơm là được rồi, không cần có ý bày vẽ.

- Vâng! Xin chờ ột lát.

Đối phương vừa đi, Lôi Nghị Phong liền đi về phía Tô Cảnh Lam.

- Các vị, tôi ngồi đây được chứ?

Anh cũng không đợi bọn họ trả lời đã không khách khí mà ngồi cạnh Tô Cảnh Lam.

Susan nhìn thấy soái ca, mặt đỏ bừng lên:

- Gần đây hình như sếp tổng thích đến nhà ăn dùng cơm trong nhà ăn công ty.

Anh tao nhả vớ hai chân thông dài, khuôn mặt tuấn mỹ mỉm cười mê người:

- Tôi nghĩ là bình thường biểu hiện của tôi rất nghiêm khắc cho nên muốn làm dịu đi cảm nhận của mọi người.

- Không không không, sếp tổng không đáng sợ chút nào. Kylie vội lấy lòng.

Anh lại cười đến mê hoặc khiến Kylie như hôn mê:

- Mặt khác cũng kiểm tra xem đồ ăn của nhân viên như thế nào.

- Sếp tổng thật là thủ trưởng quan tâm cấp dưới. Becca cười tí mắt: – Có thể làm việc ở Lôi thị là phúc phận của tôi.

- Cô có thể nghĩ như vậy tôi cũng rất vui. Ánh mắt anh sắc bén lại nhìn sang Tô Cảnh Lam: – Vừa rồi thấy mọi người tán gẫu rất vui vẻ, đang nói gì thế?

- Chúng tôi đang nói người đàn ông như thế nào sẽ khiến phụ nữ cảm thấy lãng mạn

Becca vội đáp như sợ lỡ mất cơ hội nói chuyện phiếm cùng soái ca. Tuy rằng Cảnh Lam nói sếp tổng là người có khuynh hướng bạo lực, nhưng có thể bị nam nhân đẹp trai thế này đánh nàng cũng cam lòng (chết đi)

- À! Vậy đàn ông như thế nào là lãng mạn nhất. Hẳn tỏ vẻ rất thú vị: – đáp án của các vị tiểu thư là gì?

- Có thể mua cho tôi trang sức đắt tiền. Susan nói.

- Tốt nhất có thể cho tôi một mái nhà. Kylie chấp tay tỏ vẻ rất khát khao.

- Có thể cho tôi thẻ tín dụng vô thời hạn là tốt nhất. Becca nói.

Lôi Nghị Phong nhẹ cười, các cô ấy nói không khác ở trên mạng là mấy. Vậy Tô Cảnh Lam vẫn rất đặc biệt trong mắt anh, ý của cô là gì?

Anh vô cùng muốn biết.

Anh nhìn về phía Tô Cảnh Lam đang chăm chú ăn.

- Vậy còn Tô tiểu thư? Cô thấy đàn ông lãng mạn thì nên như thế nào?

- Ngó... Cô miệng đầy thức ăn, mơ hồ nói: – vấn đề này tôi còn chưa nghĩ đến.

- Cảnh Lam, cậu đừng làm mất hứng, nói nhanh đi.

- Đúng thế, bọn mình cũng rất muốn biết cậu mong muốn có tình yêu như thế nào?

- Nhất định phải đẹp trai đúng không?

- Cũng phải có tiền!

- Tốt nhất là người ôn nhu, hiền lành.

Tô Cảnh Lam vắt và lăm mới nuốt hết đồ ăn, liếc mắt coi thường:

- Làm ơn đi, bàn luận chuyện này thật nhàm chán chết đi được.

- Nói đi, nhanh lên.

- Được rồi, mình nói mình nói. Cô bắt đắc dĩ nhủ mày: – anh ấy không nhất định phải đẹp trai hay nhiều tiền, chỉ cần hai người ở bên nhau có thể thoải mái, ừm. ... có thể cùng mình ngắm sao, người đàn ông như vậy, có thể nói là người lãng mạn rồi.

- Đơn giản thế thôi sao? Ba cô ngạc nhiên hỏi lại.

- ừ.

- Cùng em ngắm sao? Lôi Nghị Phong khinh thường bĩu môi: – Suy nghĩ của em thật ngây thơ

- Làm sao! Cô trừng mắt nhìn anh: – sao tôi lại không biết?

Người này thật đúng là đáng ghét, cố tình làm như thế trước mặt nhiều người khiến cô không thể trực tiếp phản kích lại.

Cúi đầu, cô quyết định coi anh như người vô hình, tiếp tục ăn cơm. Nếu Lôi Nghị Phong mà có thể biến thành thịt bò, rau dưa trên bàn thì cô cũng không ngại mà hung hăng cắn xé đâu.

Lúc này, nhân viên nhà ăn đem đến một suất cơm phong phú đưa đến trước mặt Lôi Nghị Phong:

- Sếp tổng, mời ngài từ từ thưởng thức.

Nhìn những món ngon trước mắt nhưng anh cũng không thấy thèm ăn. Cổ họng có vẻ đau đau khiến anh không muốn ăn gì. Anh thực sự rất hâm mộ khẩu vị của Tô Cảnh Lam, nhìn cô ăn cái gì cũng khiến anh có cảm giác thoải mái rất kì quái.

Anh đẩy suất ăn đến trước mặt cô:

- Hôm nay khẩu vị của tôi không tốt, tất cả cho em ăn.

Lời vừa xong, ba đĩa hoa đều tròn mắt. Lại nữa! Anh lại đem suất cơm của Minh Nguyệt cho Cảnh Lam, sếp tổng có phải rất bất công không?

- Anh đem cơm của anh cho tôi thì anh ăn cái gì?

- Anh ăn suất của em. Anh cầm đĩa chỉ chỉ phần cơm chỉ còn lại một nửa của cô.

Lúc này không chỉ ba đĩa hoa mà ngay cả Tô Cảnh Lam cũng nhủ mày. Anh ta điên rồi sao? Trước mặt bao nhiêu người lại làm thế này?

Nhưng anh như không biết có gì kì quái, tựa như việc ăn cơm thừa của cô là việc hết sức bình thường.

Vừa nuốt miếng đầu tiên vào bụng, đột nhiên phát hiện những ánh mắt quý dị đang nhìn:

- Sao lại nhìn tôi như thế.

- Không có gì. Susan vội lắc đầu.

- Ách. ... cơm trưa hôm nay rất ngon. Becca tiếp lời.

Còn Kylie thì lại mỉm cười ái muội với Tô Cảnh Lam.

- Thì ra sếp tổng lại có sở thích này?

Tô Cảnh Lam nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn anh. Anh rõ ràng có ý, có ý biểu hiện thân mật với cô trước mặt mọi người. Chỉ cần ai để ý một chút sẽ thấy quan hệ của bọn họ không bình thường.

Nhìn về mặt lên án của cô, Lôi Nghị Phong giả bộ không biết:

- Ham mê gì?

- Ăn đồ ăn thừa của cấp dưới. Cô lại nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- A! Anh như không nhìn thấy mắt cô hùng hực lửa giận: – chỉ là anh không thích ăn thịt, muốn ăn phần nhiều rau xanh, đúng rồi. ...

Anh nhìn Tô Cảnh Lam, giấu đầu hở đuôi:

- Tôi phải thanh minh một chút chuyện buổi sáng trong thang máy. Tôi nghĩ Tô tiểu thư hiểu lầm rồi. Lúc ấy chỉ là vì trên mặt em có hạt cơm, chỉ là muốn giúp em gạt đi. Cái đó và bạo lực hoàn toàn không liên quan.

Đồ thu dài! Tô Cảnh Lam hung hăng trừng mắt vài cái với anh, không nghĩ những lời sáng nay cô và Becca nói anh đều nghe được.

Đến khi Lôi Nghị Phong về văn phòng về mặt vẫn rất đắc ý tươi cười. Nghĩ đến người con gái ngạo mạn kia bị mình làm cho buồn bực mà tâm tình của anh thật khoái trá.

Nhiều lần đều bị cô chiếm thượng phong, cuối cùng anh cũng gỡ được một bàn. Ha ha. ...

Nhưng mà, từ lúc chào đời đến nay, đây là lần đầu tiên ăn cơm thừa của người khác, chuyện ghê tởm như thế này lại xảy ra giữa anh và Tô Cảnh Lam. Anh phát hiện mình lại không hề thấy ghê mà còn có một cảm giác hạnh phúc.

Ngồi trước bàn làm việc, anh như trúng số độc đắc mà cười ha ha không ngừng, cho đến khi Quân Lãng không biết đến từ bao giờ, gõ gõ bàn làm việc nhắc nhở thì anh mới hồi phục tinh thần.

- Lãng. Em vào khi nào? Anh hoảng sợ. Cậu ta sáng nay cũng vậy, luyện kình công thể này khiến anh phát hãi.

Quân Lãng lạnh lùng nhìn đồng hồ trên cổ tay:

- Năm phút trước. Sếp tổng, bây giờ em chắc chắn mười phần là anh có bệnh.

- Làm ơn đừng có tưởng tượng phong phú thế được không. Lúc này là anh đang mài làm việc.

- A! Thì ra công việc của sếp tổng là nghiên cứu biến chứng khi yêu sao?

Anh liếc nhìn màn hình máy tính, trêu chọc.

Lôi Nghị Phong vội vàng đóng lại cửa sổ web, tức giận nói:

- Đó là trang quảng cáo

Rồi nhanh chóng nói sang chuyện khác:

- Em vào đây có chuyện gì?

- Em đến lấy báo biểu buổi sáng, phòng tài vụ đang chờ.

Lôi Nghị Phong lấy bản báo biểu kia ra, chăm chú nhìn lại một lần rồi quăng cho Quân Lãng, rồi nói:

- Lần sau tốt nhất phải gõ cửa, anh cho vào mới được vào.

Quân Lãng cầm lấy văn bản:

- Ok! Cho dù gõ đến nát cửa em vẫn sẽ gõ tiếp/

Anh gật gật đầu, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, anh mở miệng hỏi:

- Khụ khụ, em. ... em có biết gì về khí tượng học không?

Quân Lãng nhíu mày:

- Ý của anh là ...

- Anh ... ách ... anh chỉ là muốn biết thời tiết gần đây thế nào, ví dụ như ... Anh nhún vai: – em cảm thấy tối nay có sao không?

- Chuyện này em có thể hỏi chuyên gia Khí tượng thủy văn cho anh

Anh thông minh cất dấu ý cười vào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bồi Thường Ông Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

- Lôi Nghị Phong rốt cục anh định làm gì? Này.... buông tay, anh nắm tay tôi đau quá....

Tiếng chuông tan tằm vừa vang lên Tô Cảnh Lam đã bị Lôi Nghị Phong không khách khí kéo ra khỏi công ty, nhét vào xe thể thao của anh.

Lôi Nghị Phong ngồi trên ghế lái, thuần thục lái xe chạy về phía ngoại thành.

Tô Cảnh Lam vừa xoa xoa cổ tay bị anh kéo đến ửng hồng vừa nhìn cảnh sắc đang trôi dần ngoài cửa xe:

- Lôi Nghị Phong, anh có thể nhẫn nại giải thích với tôi được không, anh thô bạo bắt cóc tôi như thế này là mục đích gì?

Xem ra là không phải đi về nhà anh, vì đây là đi theo hướng ngược lại.

Anh tà mị nhìn cô một cái:

- Sao còn không gọi anh là sếp tổng? Anh thấy lúc em ở trong công ty gọi anh như thế rất vui vẻ mà/

Cô tức giận trừng mắt nhìn anh:

- Bây giờ tan tằm rồi, Lôi Nghị Phong!

Anh không hề để ý, nhếch môi cười:

- Tùy em!

Xe đi qua thành phố phồn hoa, đi dần về phía ngoại ô vắng vẻ, Tô Cảnh Lam nhíu mày. Anh ta rốt cục định làm trò quỷ gì?

Cô nhìn anh. Người đàn ông này tuyệt đối là kẻ mê người, tóc đen trong gió tung bay lại có vẻ phiêu dật. Hôm nay, anh mặc áo sơ mi trắng, cà vạt đỏ sậm, áo vest đen.

Màu đen này lại thật hợp với anh. Mũi anh rất thon, miệng củ ấu (???) hơi nhếch, không nhìn ra hỷ nộ ái ố. Có thể thấy đây là một người có thể tự khống chế tâm tình.

Đến lúc anh bóp còi nhắc nhở chiếc xe phía trước dừng đi loạn thì cô mới bừng tỉnh. Phát hiện bản thân mình như một kẻ háo sắc bất tri bất giác nhìn anh lâu như vậy, vội vàng thu hồi ánh mắt, trái tim đập loạn lên.

Được rồi, anh rất là tuần tú, xem vài lần cũng chẳng nói lên cái gì. Cô cũng cảm thấy thật may mắn, lần đầu tiên của mình là cùng với một cực phẩm soái ca này, tính ra cũng không tệ....

Chậc! Cô suy nghĩ cái gì?! stop!stop!

Lôi Nghị Phong dần giảm tốc độ, dừng lại.

Ách..... Bọn họ đến rồi sao? Cô lều bều rồi bước xuống xe.

Đây là ở trên đỉnh núi. Nhưng khiến cô nằm mơ cũng không nghĩ đến là nơi này lại có một chiếc bàn trải khăn trắng, trên bàn đầy những món ăn mỹ vị.

Có cá, có gà... còn có rượu vang, cùng hoa hồng kiêu diễm.

- Lôi Nghị Phong?

Cô khó hiểu nhìn anh:

- Có người muốn đến đây đóng phim sao? Phim thần tượng?

Chỉ thấy anh cười ha ha, nắm tay cô kéo lên môi khẽ hôn:

- Tô tiểu thư, có hứng thú dùng bữa ở nơi đây cùng anh không?

Cô giật mình há miệng:

- Không phải tất cả đều là anh an bài chứ?

Anh ta điên rồi! Mấy ngày hôm nay đang có gió lạnh về lại còn có người nhàn hạ, thoải mái ngồi trên đỉnh núi lạnh ăn tốt?!

Trời lúc này đã dần tối, bốn phía đèn nền đột nhiên sáng bừng, mà kì lạ là cô chỉ thấy hơi man mát, thì ra là có máy sưởi.

Lôi Nghị Phong thấy phản ứng của cô không vừa lòng, anh nhìn anh bốn phía:

- Anh còn nghĩ em sẽ thấy hưng phấn hay kích động cơ.

- Đương nhiên là anh xem nhẹ chỉ số thông minh của tôi.

Thật khó lấy lòng, nhưng mà... anh thích cô, vĩnh viễn khiến anh thấy thú vị, muốn tìm hiểu xem cô nghĩ gì.

Anh phong độ dắt cô vào bàn, kéo ghế cho cô. Cô phát hiện mỗi món ăn đều có một lò vi ba nhỏ giữ ấm.

Lôi Nghị Phong cũng tao nhã ngồi xuống, rót cho cô một ly rượu vang. Gió lạnh thổi đến, máy sưởi cũng không đủ lực nhưng có thể cùng người con gái mình yêu cùng hưởng thụ bữa tối lãng mạn này thì đáng giá! Đáng giá!

Ách? Đợi chút! Người con gái mình yêu? Anh đã theo bản năng mà coi Tô Cảnh Lam là người mình yêu?

Nhưng là..... Khi trong đầu anh nảy ra ý tưởng này, anh phát hiện mình không hề bài xích, hoảng sợ.

Nâng ly rượu, anh cười mê người với cô:

- Có muốn uống một ly không, coi như là mừng cho lần hẹn hò đầu tiên của chúng ta.

Bí quyết tình yêu đầu tiên: Muốn theo đuổi người con gái mình thích thì phải làm cho cô ấy cảm động, thấy lãng mạn. Cô nhanh cảm động đi! Anh như học sinh tiểu học chờ đợi công bố thành tích mà nhìn cô đầy chờ mong.

Tô Cảnh Lam vì hai chữ hẹn hò mà tim đập nhanh hơn. Nếu đây là nhà hàng năm sao thì còn thấy bình thường nhưng lại ở trên đỉnh núi, xung quanh sỏi đá khiến cô cảm thấy anh rất dụng tâm mà làm điều này.

Nhẹ nhàng nâng ly, cô cũng mỉm cười nhìn anh:

- Cheer!

Hai người nâng tay chạm ly. Sau khi uống xong, cô cảm thấy ấm áp, cả người cũng thả lỏng mấy phần.

Hai người cười cười nói nói, nói chuyện công ty cũng như chuyện trong cuộc sống, không khí thật hòa hợp.

Sau khi dùng bữa xong, Tô Cảnh Lam lại nhẹ uống một ngụm rượu, lười nhác cười hỏi:

- Được rồi, cơm ăn xong rồi, sếp tổng còn có tiết mục gì.

Lôi Nghị Phong nhẹ véo mũi cô:

- Lại gọi anh là sếp tổng, không phải vừa mới nói tên của anh rất dễ gọi sao?

Anh ôm lấy cô, kéo cô ngồi vào xe thể thao rồi làm chuyện mà tối nay anh muốn làm nhất: hôn cô.

Cô bị anh hôn đến mờ mịt, mơ màng, đột nhiên cảm giác ấm áp kia biến mất, cô bất mãn mở mắt: – Lôi... vươn tay muốn kéo anh lại.

Anh bật cười, lại hôn cô một lúc rồi mới lưu luyến buông cô ra, thì thầm vào tai:

- Chờ một chút lại tiếp tục được không? Anh muốn cho em xem cái này...

- Cái gì?

Bỗng dưng cô phát hiện ánh đèn sáng trung ban nãy đã biến mất, cả người bị bóng tối vây quanh:

- Anh lại làm cái quỷ gì? Sao lại tắt đèn?

- Hừ....

Anh lại thổi vào tai cô, ý bảo cô nhìn nóc xe thể thao đã bung lên:

- Em cảm thấy đêm nay thế nào?

Bí quyết tình yêu thứ hai: phải nhân thời điểm thích hợp mà làm một số động tác ái muội và một số lời nói ái muội.

Cô ngẩng đầu nhìn trời đêm đen tối, cái gì cũng không nhìn thấy:

- Có cái gì đâu.

Cô đừng có trái ý anh như thế chứ? Anh đã rất muốn tạo ra bầu không khí lãng mạn cho hai người/

- Không đâu

Lôi Nghị Phong bắt buộc chính mình phải duy trì tâm tình lãng mạn:

- Đãi khí tượng nói đêm nay sẽ có sao, chờ một chút mây sẽ tan ra?

Thấy cô nhắm mắt, anh vỗ vỗ mặt cô:

- Em đau đầu à?

Tô Cảnh Lam xoa huyệt thái dương.

- Có thể là uống hơi nhiều, em hơi choáng. ...

- Không sao, em dựa vào lòng anh, một lúc sau sẽ đỡ.

Anh tỏ vẻ che chở, nắm chặt tay cô.

Bí quyết tình yêu thứ ba: Thân là đàn ông nhất định khi phụ nữ cần phải cho cô một vòng tay ấm áp, an toàn để dựa dẫm.

- Đúng rồi, tặng em

Anh đột nhiên thò tay về ghế sau, cầm lấy thứ gì đó đem đến trước mặt cô.

Bốn phía tối om, cô hoàn toàn không nhìn thấy trong tay anh là cái gì

Cô thử động vào tay anh, cảm giác đau đớn truyền đến khiến cô không nhận được kêu khẽ:

- Cái gì đó?

- Đương nhiên là hoa hồng!

Bí quyết tình yêu thứ tư: Tặng hoa!

- Hoa hồng? Anh tìm cái này ở đâu

Nam nhân này hôm nay làm sao vậy? Làm ra bao nhiêu là chuyện kì quặc.

- Em có biết ý nghĩa của hoa hồng là gì không?

Lôi Nghị Phong nhỏ giọng nói, đem bó hoa nhẹ nhàng đặt vào tay cô.

Bí quyết tình yêu thứ năm: ở thời điểm cần thiết phải có sự sáng tạo.

- ở Hy Lạp có truyền thuyết.Anh hắng giọng nói: – thần tình yêu Aphrodite có vẻ đẹp không ai sánh bằng. Một ngày kia, nàng yêu một người con trai trần thế là Adonis. Anh ta là một thợ săn anh tuấn nhưng thật đáng tiếc, trong một lần săn bắn bị con mồi húc chết. Aphrodite sau khi nghe tin cuống quýt chạy tới để cứu anh. Trên đường, gai hoa hồng trắng đâm vào đôi chân trần của nàng, máu tươi thấm đẫm ven đường. Những nơi nàng đi qua nở đầy hoa hồng đỏ tươi như máu. Đó là sự tích hoa hồng, cho nên sau này người ta dùng hoa hồng để tượng trưng cho tình yêu. ...

- không đúng, em đã nghe bản cũ không giống với lời anh kể.

Tô Cảnh Lam ngẩng đầu lên:

- Aphrodite kia là nữ nhân háo sắc, chính mình đã có chồng nhưng lại còn thích hẹn hò bên ngoài. Nàng đúng là yêu Adonis kia nhưng hẳn lại không yêu nàng. Nàng đánh chết không buông muốn Adonis chấp nhận nàng. Nhưng cuối cùng Adonis tình nguyện bị lợn lòi húc chết cũng không muốn cùng nữ nhân háo sắc ở chung. ...

Nghe đến câu cuối cùng, Lôi Nghị Phong cảm thấy mình sắp bị cô làm cho tức chết.

Vì sao bí quyết tình yêu lại không dạy làm thế nào để ứng đối với người không có tế bào lãng mạn nào như cô?

Anh giống như kẻ ngốc làm biết bao nhiêu điều nhưng vị tiểu thư này đáp lại thật khiến anh học máu...

- Hắt xì!

Đúng lúc này, Tô Cảnh Lam đột nhiên hắt xì lớn, càng về đêm, trời càng lạnh, khó chịu hít hít mũi:

- Anh định cả đêm ngồi đây nói chuyện thần thoại Hy Lạp à? Hắt xì...

Nói xong cô lại hắt xì.

Lôi Nghị Phong vội vàng cởi áo khoác ra khoác vào người cô:

- Sao thế? Lạnh à?

- Nói thừa! Bây giờ là mùa đông còn gì!

- Thế này có thoải mái hơn không?

Anh kéo cô vào lòng, muốn truyền hơi ấm sang cho cô

Tô Cảnh Lam run run hỏi:

- Bữa tối cũng ăn xong rồi, hoa cũng tặng, chuyện xưa cũng kể, sau đó anh còn định làm gì?

Lôi Nghị Phong cảm thán nói:

- Không phải chính em nói trong một buổi tối đẹp trời, nếu có một người đàn ông cùng em ngắm sao em sẽ rất cảm động là gì?

Anh thật sự cảm thấy mình ngu ngốc, làm cả buổi tối mà người đẹp không chút cảm kích, thực đáng giận, phản ứng của cô không thể bình thường một chút sao?

Còn tên hỗn đản Quân Lăng kia nhất định là đùa anh, vỗ ngực cam đoan là đêm nay sẽ đầy sao. Kết quả là bây giờ một ngôi sao cũng không có, chỉ có một đồng mây đen.

Tô Cảnh Lam liếc mắt:

- Sếp tổng, em còn chưa nói anh rất hài hước đúng không? Hắt xì!

Cô khò sở bụng mũi:

- Trời mùa đông đầy mây chạy đến đỉnh núi ngắm sao... Hắt xì! Anh thật quá lãng mạn... hắt xì!

Nghe cô hắt xì liên tục, Lôi Nghị Phong làm gì còn tâm tư mà cãi nhau với cô, anh lo lắng nhìn cô:

- Cảnh Lam, em có phải bị ốm không? Lạnh không?

Anh vội vàng kéo mui xe lại, đóng cửa sổ, mở đèn bên trong, lúc này mới thấy sắc mặt cô khó coi đến dọa người, sờ trán cô lại thấy nóng bừng.

Nhất thời, anh căng căng thẳng:

- Xin lỗi, anh không biết em bị ốm, anh đưa em đến bệnh viện ngay đây.

Ông trời cố tình trêu ngươi, đến lúc xe chạy đến lưng chừng núi thì lại đổ mưa, càng làm anh tức tối là lớp xe lại nổ.

Thật đúng là! Cái gì mà hẹn hò lãng mạn...

Lôi Nghị Phong vội gọi điện thoại cho người đến xử lý xe đến, lại nhờ Quân Lăng nhắc nhở mà nhớ tới ở gần đây anh có mua một biệt thự suối nước nóng, anh quyết định đưa Tô Cảnh Lam đến đó, mời bác sĩ đến khám

Mưa càng lúc càng lớn, bác sĩ đến khám cho cô rồi vội rời đi nhưng cô vẫn hơi nóng, không biết là vì bị ốm hay vì uống rượu, cô vừa ngủ vừa kêu lạnh khiến Lôi Nghị Phong vừa cực kỳ đau lòng lại vô cùng hối hận.

Vốn tưởng là cho cô một niềm vui anh mới cố ý làm như vậy, không nghĩ chẳng hề lãng mạn lại hại cô sinh bệnh.

Chuyện này nếu sau này truyền ra ngoài nhất định sẽ thành đề tài cho người khác cười, anh thề từ nay sẽ không bao giờ làm chuyện lên núi ngắm sao vớ vẩn này nữa.

Bản thân anh thực ra cũng không thoải mái nhưng vì lo lắng cho cô mà không dám nghỉ ngơi, miễn cưỡng lấy tinh thần chăm sóc cô.

Suốt một đêm, mỗi lúc anh đều giúp cô thay khăn đắp trán, lúc cô kêu lạnh anh lại ôm cô vào lòng.

Hồi lâu, cuối cùng cô đã ngủ say anh cũng nhẹ nhàng thờ phào, ôm cô ngủ một lúc. Sáng sớm, mưa nhỏ dần đi, sắc trời ngoài cửa sổ dần sáng lên, Tô Cảnh Lam hơi xoay người thì anh đã tỉnh lại.

Anh sờ sờ trán cô, đã hạ sốt, nhìn gò má trắng hồng mềm mại kia mà không nhìn được, yêu thương hôn lên gò má.

- ọc ọc...

Bụng anh réo ào ào khiến anh nhớ ra mình đã đói. Anh rón ra rón rén đứng dậy đi vào phòng bếp, anh muốn nấu bữa sáng để chút nữa Cảnh Lam dậy có thể ăn.

Tuần trước, Quân Lăng có đến đây, trong tủ lạnh còn chút nguyên liệu nấu ăn nhưng Lôi Nghị Phong lại phát hiện không có đồ ăn sẵn. Từ nhỏ đến lớn đã bao giờ anh vào bếp?

Cái kia cùng cái thìa kia là để làm gì?

Cái nồi kì kì quái quái này, loạn hết cả lên, chả hiểu làm sao.

Anh mở tủ bát thấy được một bao gạo trắng chưa mở, anh nghĩ có lẽ bệnh nhân sẽ thích ăn đồ ăn nhẹ, nếu Cảnh Lam thức dậy mà ăn cháo trắng nóng hổi chắc sẽ khỏe lên nhiều.

Nghĩ đến đây, anh vội lấy gạo ra nhưng nhìn thấy đồng gạo trắng tinh thì lại nhũn mảy, anh không thể nghĩ làm sao thứ này sẽ thành cháo trắng cho được.

Đáng chết, sớm biết sẽ có ngày hôm nay thì anh đã sẽ quan tâm đến nấu nướng một chút không đến nỗi bây giờ ngây ngốc không biết làm gì thế này.

Nhưng không sao, anh không biết không có nghĩa là sẽ không có ai biết. Chuyện này trợ lý vạn năng của anh chắc sẽ biết làm như thế nào.

Lấy điện thoại, anh nhanh chóng gọi cho Quân Lăng, vài lần tút tút rồi chuyển sang hộp thư thoại là tiếng của Quân Lăng khàn khàn chưa tỉnh.

- Xin chào, đây là hộp thư thoại, bây giờ tôi không thể nghe điện thoại, bạn có thể để lại lời nhắn sau tiếng tút.

Sau đó nghe cực rõ là tự Quân Lăng nói "tút"

Anh vừa muốn tắt điện thoại thì Lôi Nghị Phong đã hét lớn:

- Lăng đừng giả vờ, tỉnh dậy cho anh.

- Ngô... Anh rên rĩ – sếp tổng, lúc này không phải anh nên ngủ trên giường sao, gọi cho em làm chi?

Lôi Nghị Phong nói nhanh:

- Cậu có biết làm thế nào để nấu cháo không?

- Đổ gạo vào nồi mà nấu.

- Vớ vẩn, cái đấy ai mà chẳng biết, anh hỏi là nấu như thế nào?

Quân Lăng hơi tỉnh táo lại:

- Sếp tổng, sáng tinh mơ anh gọi cho em hỏi chuyện nấu cháo, có phải em đang mơ không? Hay là hôm qua anh bị người ngoài hành tinh bắt được rồi tẩy não mà bị biến tính thế. Anh đùa đùa.

- Hỏi cậu thì cậu trả lời, nói những chuyện vô nghĩa này làm gì?

- A! Vậy anh nấu cháo cho ai ăn?

- Chẳng ai cả! Anh vội phủ nhận nhưng lại tìm lí do sút sọc: – chỉ là đột nhiên không ngủ được muốn tìm người tâm sự về phương diện ẩm thực.

- Thế này nhé, em đề nghị anh nên gọi cho đầu bếp, anh ta chắc sẽ rất vui vẻ mà nói chuyện này với anh.

- Đủ rồi, hỏi cậu cậu không đáp lại nói lung tung cái gì. Cẩn thận anh lấy việc công trả thù riêng

Lôi Nghị Phong hơi mất nhẫn nại:

- Hôm nay anh không đi làm, còn nữa Cảnh Lam bị bệnh. Anh muốn nấu cháo cho cô ấy, cho nên cậu nói vào trọng tâm đi.

Di động truyền đến tiếng cười trăm năm khó gặp:

- Được rồi, nể mặt anh là sếp... chờ em một chút.

Anh nghe được tiếng tit tit rồi tiếng khởi động máy tính, nhú mảy:

- Cậu đang làm gì thế?

- Mở máy tính.

- Mở máy tính làm gì?

- Đương nhiên là giúp sếp tổng lên mạng tra xem làm thế nào để nấu cháo. Quân Lãng nghiêm trang trả lời.

Lôi Nghị Phong vô lực liếc mắt xem thường. Xem ra anh tìm Quân Lãng trợ giúp là sai lầm lớn.

Tìm cả buổi cuối cùng cũng tra xong. Sau đó, là một trận tay chân luống cuống. Chỉ là vo gạo cũng là một học vấn, anh lại đành gọi điện hỏi Quân Lãng.

Tiếng lách cách, loảng xoảng trong phòng bếp, thỉnh thoảng có có tiếng kêu thảm thiết, thì ra nấu cháo nước trào ra...

Tiếng này đánh thức Tô Cảnh Lam trong phong ngủ. Cô mơ mơ màng màng ngồi dậy, nhìn mọi thứ lạ lẫm xung quanh. Đây không phải nhà cô mà cũng không phải biệt thự của Lôi Nghị Phong. Đây là đâu?

Cô nhớ lại đêm qua Lôi Nghị Phong nói muốn ngắm sao, sao không thấy rồi hình như cô ngur thiếp đi... Ai! Đau đầu chết đi được, chắc chắn là có liên quan đến rượu vang kia.

Cô từ từ xuống giường, đi ra phòng ngủ thì nghe thấy tiếng Lôi Nghị Phong gào thét trong bếp.

- Cuối cùng cậu có thể chỉ cho rõ được không? Anh đương nhiên biết nấu cháo cần cho nhiều nước nhưng bây giờ nước trào ra hết rồi sao cháo còn không nhuyễn... Cái gì? Cậu nói là lúc nấu phải đổ thêm nước? Đáng chết! Sao không nói sớm một chút? Hắt xì.....

Lôi Nghị Phong hắt xì mạnh:

- Vớ vẩn, đương nhiên anh biết hắt xì là có bệnh nhưng chỉ là chút cảm mạo thôi, anh không yếu ớt như vậy.... đúng rồi, tí nữa nhớ kêu bác sĩ đến đây một chuyến. Anh lo Cảnh Lam bị ốm nặng, bảo bác sĩ mang nhiều thuốc đến... hắt xì!

- Không có việc gì, anh còn khỏe, cậu vừa nói gì? Đổ nước vào rồi làm thế nào.... tốt nhất là cho thêm đường? cho đường vào thì có thể ăn được sao? Vạn nhất Cảnh Lam nôn ra thì làm thế nào.... ok ok... Anh biết đường như thế nào, cậu nghĩ anh ngu lắm sao.

Tô Cảnh Lam đi vào bếp, chỉ thấy Lôi Nghị Phong kẹp điện thoại ở bả vai, hai tay bối rối.

Nhìn anh tay chân vụng về, cô không nhịn được mà vụng trộm cười trong lòng.

Đây thực sự là Lôi Nghị Phong sao?

Người ngạo mạn tự phụ như anh mà cũng xuống bếp nấu cháo? Hơn nữa là để cho cô ăn sao....

Nhớ đến tối hôm qua không hẳn là bữa tối lãng mạn, tặng hoa, kể chuyện, tuy rằng trời cũng không đẹp nhưng tất cả đều đầy tâm ý của anh, lại nhìn anh bận rộn trong bếp, nói không cảm động đương nhiên là gat người. Đứa ngốc kiêu ngạo này, thì ra anh lại đáng yêu như vậy....

Lại có cảm giác ảm áp nói không nên lời, cô không biết nên đối mặt với anh như thế nào, quyết định quay về phòng ngủ. Không bao lâu, cô cảm giác được cửa phòng bị người đẩy khê ra, Lôi Nghị Phong từ từ đi vào, sau đó, cô cảm nhận được một bàn tay to ảm áp đặt trên trán.

Đầu tiên anh kiểm tra nhiệt độ của cô, cô giả vờ ngủ, tay anh lại không rời đi, quẹo lượn vuốt ve cô. Cảm giác này thật thoải mái, anh rất nhẹ nhàng, ôn nhu tựa như cô là bảo vật trân quý cần phải bảo vệ cẩn thận.

Cô từ từ mở mắt, khi bốn mắt nhìn nhau, cô thấy trong mắt anh đầy nhu tình ảm áp.

- Cảnh Lam, em tỉnh rồi?

Anh kinh ngạc hỏi:

- Đầu còn đau không, người có chỗ nào khó chịu không?

Cô lắc lắc đầu muốn dậy, anh vội vàng đỡ cô lên:

- Đã thấy đói bụng chưa? Anh vừa nấu cháo.

- Vâng

Đổi mặt với sự nhu tình của anh, Tô Cảnh Lam thấy mình thật hạnh phúc:

- Vừa hay em cũng hơi đói...

Hai người đi vào nhà ăn, bàn ăn to nhưng chỉ có độc một nồi cháo hoa nóng hổi, không còn bất kì đồ ăn gì.

Lôi Nghị Phong ân cần giúp cô múc một bát cháo:

- Nhân lúc còn nóng ăn đi.

Anh giống như bồi bàn đẹp trai phục vụ cô:

- Ném thử xem thế nào?

Cô cầm thìa ăn một miếng. Ách... đây... đây là hương vị đáng sợ gì thế này? Ngọt! Ngọt khiến cô muốn rót nước mắt.

- Thế nào? Ăn được không? Anh như đứa nhỏ chờ đợi được người lớn khen ngợi, nhìn cô đầy chờ mong.

Cô ép mình cười vui:

- Ăn rất ngon nha

Cô ăn thêm một thìa:

- Anh tự nấu? Không nghĩ tới sếp tổng Lôi thị lại có thể nấu cháo cho người khác ăn. Em nghĩ em bắt đầu sùng bái anh rồi.

Cô cố gắng ăn hết bát cháo hoa.

Nhìn cô ăn ngon như vậy, Lôi Nghị Phong phát hiện con giun trong bụng mình cũng réo lên. Cũng tự múc một bát ỉnh. Tô Cảnh Lam thấy thế vội đoạt lấy bát trong tay anh.

- Cháo này rất ngon, bát này để em ăn đi...

Anh giật mình:

- Thật sự ngon lắm à?

Ngón tay hơi dính tí cháo, anh liếm liếm, nhũn mảy khó hiểu:

- Sao lại ngọt thế này?

Phát hiện ánh mắt cô né tránh anh, vội đầu vào ăn cháo, nhất thời anh thấy cho chuyện lạ, giật lấy bát cháo trong tay cô thử một miếng.

Chậc! Sao ngọt thế! Thế này thì làm sao ăn?

Anh nhìn cô:

- Có phải rất ngọt không?

Cô nhún vai:

- Vẫn... tốt

- Này! Cháo này rất khó ăn sao em còn ăn? Em không sợ hỏng thận à?

Lôi Nghị Phong ảo não vỗ vỗ trán. Đáng chết! Đều tại Quân Lăng nói cái gì mà đường có thể hỗ trợ tiêu hóa. Tám phần khiến anh đổi muối thành đường.

- Hương vị thật ra cũng không tệ...

Cô nhẹ ho khan, cố nén sự khé cổ.

- Ngốc nghếch! Anh đột nhiên kích động ôm cô vào lòng – em là đồ ngốc!

Giọng anh trầm thấp đầy sức hút:

- Nếu không thể ăn sao còn tự miễn cưỡng bản thân?

Tô Cảnh Lam khẽ cười một tiếng:

- Bởi vì bát cháo này là do một người đàn ông bị ốm, ngao mạn nấu cho em, nếu em không ăn chỉ sợ anh ta sẽ buồn. ...

Anh bình tĩnh nhìn cô, cô cũng nhìn anh chăm chú,

Đột nhiên, hai người đều nở nụ cười.

- Cảnh Lam. ... Anh nhẹ gọi tên cô.

- ừm!

- anh có thể hôn em không?

- nếu anh không sợ bị lây bệnh.

- không sao cả, anh cũng bị bệnh như em mà.

- Thế còn chờ cái gì?

Cô vít cổ anh, chủ động hôn anh.

Đến giữa trưa, bác sĩ đến phát hiện hai người này thân thiết nắm tay nằm trên giường, bệnh càng nặng hơn, một người không ngừng ho khan còn một người sốt đến 39 độ C, nhưng về mặt đầy ý cười ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Bồi Thường Ông Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Trong thế giới của những người yêu nhau thì chỉ có ngọt ngào và hạnh phúc.

Qua một thời gian nghỉ ngơi, Tô Cảnh Lam dần dần khỏe lại mà tình cảm của cô và Lôi Nghị Phong cũng đột nhiên tăng mạnh.

Toàn bộ người làm trong Lôi gia đều phát hiện ông chủ của bọn họ như biến thành người khác, tinh thần sáng láng, tươi cười đầy mặt, thậm chí còn có thể cùng bọn họ đùa giỡn. Đại khái là vì ở chung với Tô Cảnh Lam nên sự thân thiết, hiền lành của cô cũng lây sang anh.

Đôi khi, bọn họ sẽ cùng đến siêu thị mua đồ ăn, cùng nhau xuống bếp. Tuy rằng tay nghề của Lôi Nghị Phong vẫn không khá lên nhưng ít nhất cũng sẽ không còn nhầm lẫn đường và muối nữa.

Bọn họ thích nhất là nửa đêm cùng ngắm mưa sao băng, tựa sát vào nhau, mỗi khi ánh sao xẹt qua chính là một kỉ ức lãng mạn nhất.

Nhưng có người dường như không muốn thấy bọn họ hạnh phúc, trong thế giới màu hồng của bọn họ đột nhiên xuất hiện một đám mây đen.

Một chiều chủ nhật, Tô Cảnh Lam và Lôi Nghị Phong đang đánh tennis thì bị Lôi lão phu nhân cưỡng chế về tổ trạch.

Tổ trạch Lôi gia cổ kính, phòng khách rộng lớn lát cẩm thạch màu xám, đồ đạc trong phòng vừa nhìn đã biết là xa xỉ, là đồ cổ giá trị liên thành.

Lôi Lí Bích Vân ngồi ngắn ngắn chính giữa phòng khách. Bà mặc một bộ sườn xám may khéo léo, tinh tế, tóc bạc tí mĩ chải ra sau đầu.

Năm tháng, lấy đi dung nhan kiều mị của bà chỉ để lại những nếp nhăn và sự nghiêm khắc, ngao mạn khó che dấu.

Ánh mắt sắc bén của bà quét lên hai người từ đầu tới đuôi, về mặt lạnh lùng không có lấy nửa điểm tươi cười.

Không khí bên trong cứ ngưng trọng như vậy hồi lâu, Lôi lão thái thái không mở miệng, Lôi Nghị Phong cũng không thích hành động bức ép của bà nội mà Tô Cảnh Lam quyết định không nói gì thì hơn.

Đột nhiên Lôi Lí Bích Vân cầm long đầu quả trứng(cái gậy đầu rồng) đập lên mặt đất mấy cái:

- Nghị Phong, đừng có nói cho ta biết, sợ dĩ con không thêm đề ý đến lời thúc giục của ta không chịu về tổ trạch là vì cô ta.

Lôi Nghị Phong tao nhả nhảm nháp chén trà, thấy tỏ mầu giận đến tái mặt, anh không thèm để ý nhướng mắt:

- Bà nội, chú ý từ ngữ của bà một chút, cô ta trong miệng bà là người phụ nữ của con.
- Ha! Bà đùa cợt cười lạnh: – Nữ nhân của con?

Bà soi mói nhìn Tô Cảnh Lam:

- Tóc còn ngắn hơn tóc đàn ông, ăn mặc tùy tiện, mặt không trang điểm. Còn nữa, thấy ta cũng không chào hỏi còn dám nhìn thẳng ta, Lôi Nghị Phong, cô gái này so với những người con từng có quan hệ kém hơn mấy lần.

Lôi Nghị Phong không kiên nhẫn đứng lên:

- Bà nội, nếu hôm nay gọi con về chỉ định phê bình cô ấy thì con nghĩ con nên đi. ...

Anh đang nói thì bị Tô Cảnh Lam ngồi bên ngăn lại. Cô kéo tay anh, muốn anh ngồi xuống trước, đừng nên tức giận.

Cô vẫn duy trì tính tình điềm đạm, cười tủm tỉm nhìn Lôi Lí Bích Vân.

- Con nghe nói khi còn trẻ Lôi lão phu nhân tung hoành trên thương trường ba mươi năm, có tiếng là cô phiêu nữ vương. Bây giờ, tuy rằng bà đem sự nghiệp giao cho cháu trai nhưng nhất cử nhất động trong thương trường đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Trong mắt bà, con cũng lắm chỉ là con tôm nhỏ, nhưng những lời bà vừa nói với con nếu truyền ra ngoài. ... Cô cố ý dừng lại một chút: – người ta sẽ nói lão phu nhân lấy lớn hiếp nhỏ.

Lôi Lí Bích Vân bị cô nói mà mặt đỏ tai hồng, bà vụn vụn không ngờ cô gái này lại mồm miệng đáo để như vậy.

Nhưng đừng nghĩ bà vì thế mà chịu yên, gừng càng già càng cay, củ gừng non như cô còn chưa đủ vị đâu.

Lôi Lí Bích Vân cười lạnh một tiếng:

- Nghe nói cô họ Tô?
- Cảm ơn Lão phu nhân coi trọng, còn có tâm tư tìm hiểu tên họ con. Tô Cảnh Lam lại tươi cười đáp trả.

Bà hừ hừ:

- Ta muốn tìm xem bên người cháu ta có kẻ nào khả nghi không

Nhẹ hóp một ngụm trà, bà cao ngạo khinh miệt:

- Cô nhi không cha không mẹ như cô, không có thân phận, gia thế làm tình nhân của cháu ta thì còn tạm được nhưng nếu muốn cá chép hóa rồng, biến thành phượng hoàng thì chỉ e là vụn vặt cũng khó. ...
- Bà nội. ...

Lôi Nghị Phong nhăn mày, nhưng không nói được gì lại bị Tô Cảnh Lam cắt lời.

- Có phải Lôi lão phu nhân hiểu sai rồi không?

Cô tao nhả cười khê:

- Bà đương nhiên có thể nâng cao giá trị con người, đặt cháu mình lên tầng cao nhất nhưng mong bà đừng quá tự phụ. Tuy rằng con không có gia thế bối cảnh khổng lồ làm nứ dựa vào nhưng chuyện hôn nhân đại sự, nếu con không đồng ý thì cho dù cháu của bà có quý gỏi cầu xin con cũng bước vào đại môn Lôi gia đâu.
- Cô. ...

Lôi Lí Bích Vân biến sắc:

- Cô vẫn dùng thái độ này để nói chuyện với người lớn. ...
- Vậy Lôi lão phu nhân đều dùng những lời độc mồm độc miệng để nói với tiểu bối sao?
- Làm càn. Bà lại gõ mạnh quai trượng: – đừng quên ta là bà nội của Nghị Phong.
- Bà là bà nội Nghị Phong chứ không phải là bà nội của con. Cô không hề sợ uy thế của bà: – cho dù có là bà nội con thì cũng phải biết tôn trọng người khác thì mới nhận được sự kính trọng của con.

- Côcô....

Lôi Lí Bích Vân nắm chặt quai trượng:

- Nghị Phong, con đem loại con gái không biết lễ phép vào nhà là muốn làm phản?

Vốn còn sợ Tô Cảnh Lam không chịu được bị bà nội làm khó, nhưng nhìn bây giờ có lẽ là anh lo lắng quá nhiều rồi. Cô mồm miệng xảo quyệt sao có thể tùy tiện để ai coi khinh.

- Thật ta, con nghĩ lão phu nhân cũng thích con. Tô Cảnh Lam không sợ hãi nói trước: – nếu không hôm nay bà đã không đồng ý cho con vào đại môn Lôi gia.

Cô ngọt ngào tươi cười:

- Lão phu nhân nói năng chua ngoa nhưng trái tim đậu hũ. Có biết vì sao con nói vậy không? vì hôm nay bà mặc quần áo màu lam. Theo tâm lý học, những người thích màu lam là những người rất cảm tính nung cũng rất nghị lực và tự chủ. Nói cách khác là lý trí và tình cảm cùng dung hòa? Thử hỏi một người tình cảm sao lại là người xấu được? Cho nên, con tin tưởng lão phu nhân là người tốt, chỉ là không muốn đem sự thật mình là người tốt bộc lộ trước mặt người khác thôi.

Cô nói một hồi chẳng những Lôi Nghị Phong không hiểu rõ mà ngay cả Lôi Lí Bích Vân cũng chẳng hiểu ra làm sao. Nhưng là, loại con gái không sợ trời sợ đất như Tô Cảnh Lam lại có thể bình tĩnh cùng bà đối đáp mà không hề hoảng sợ cũng khiến trong mắt Lôi Lí Bích Vân có tia tán thưởng.

Bà giả ý ho nhẹ vài tiếng, không muốn trước mặt cháu mình lại bộc lộ sự ghê gớm, chuyển đề tài sang vấn đề an toàn.

- Nghị Phong, năm vừa rồi con đầy mạnh thị trường ở Mỹ và Pháp, nghe nói lượng tiêu thụ rất khả quan. Một thời gian trước, ta nghe Quân Lăng nói, năm nay sẽ đầy mạnh thị trường ở Châu Á đúng không?

Anh thần nhiên gật đầu:

- Đúng vậy.

- Nhưng ta nghe nói chế tác những trang sức này cần lượng kim cương lớn, phí tổn như vậy không phải là quá mạo hiểm sao? Bà đã lớn tuổi nhưng vẫn rất khôn khéo, cẩn trọng.

- Vấn đề này con đã giải quyết rồi, tuần sau sẽ cũng một chuyên gia kim cương gặp mặt. Trong tay anh ta có lượng kim cương phù hợp với yêu cầu của con.

Lôi Lí Bích Vân khề hừ một tiếng:

- Con có biết gì về đối phương không?

- Con đã sai người tìm hiểu qua, bản thân anh ta có một mỏ kim cương, hẳn là không có vấn đề gì. Lần này anh ta đến Châu Á nghe nói thu hút được khá nhiều thương gia muốn cùng hợp tác, bao gồm cả tập đoàn Minh Thái.

Sắc mặt Tô Cảnh Lam đột nhiên biến đổi, cô không tự nhiên cúi đầu uống trà nhưng động tác nhỏ này cũng không thoát được ánh mắt sắc bén của Lôi Lí Bích Vân.

Lôi Lí Bích Vân hỏi:

- Tên Tô Thiếu Long kia cũng muốn nhúng tay sao?

- Con đoán vậy.

Nghe thấy cái tên Tô Thiếu Long, Tô Cảnh Lam lại cứng người.

Lôi Lí Bích Vân cẩn thận nhìn cô, âm thầm suy tư. Trước kia ánh mắt cô gái này có loại kiên định, quật cường, đối mặt với bà không kiêu ngạo, xiêm ninh. Vì sao nghe thấy tập đoàn Minh Thái và Tô Thiếu Long thì thái độ lại thay đổi?

Tô Cảnh Lam? Tô Thiếu Long? Điều họ Tô a, hay là.....

Bà cố ý thử nói:

- Chủ tịch tập đoàn Thái Minh Tô Đại Sơn nghe nói là kẻ ngu ngốc có tiếng, nếu không nhờ con trai hẳn là Tô Thiếu Long thì chỉ sợ đã sớm phá sản.

Bà lại nhớ tới một chuyện khác:

- Bốn năm trước, hệ thống an ninh mạng của tập Đoàn Minh Thái bị người ác ý phá hủy khiến bọn họ trong vòng ba ngày bị tổn thất không nhỏ, nghe nói người đứng sau lưng....

Bà nói đến đây thì ngừng lại nhìn Tô Cảnh Lam nhưng cô lại hơi cười như nghe được chuyện cũ vui vẻ, đắc ý.

Lôi Lí Bích Vân ho nhẹ một tiếng:

- Sau chuyện đó, nghe nói Tô Đại Sơn ly hôn cùng vợ, cưới tình nhân bên ngoài.

Lôi Nghị Phong rất ít khi thấy bà nội bàn luận đến những tin tức bất quá bèn trêu chọc nói:

- Bà nội, con nghĩ bà chỉ quan tâm mỗi ngày Lôi thị thu lợi được bao nhiêu Đài tệ, không nghĩ bà cũng quan tâm mấy chuyện bất quá này.

Bà mỉm cười:

- Thịnh thoảng quan tâm ít việc râu ria, có lẽ sẽ phát hiện được một số chuyện không ngờ, đúng không Tô tiểu thư?

Tô Cảnh Lam không bàn luận chỉ cười yếu ớt:

- Không thể phủ nhận, những lời lão phu nhân nói rất có đạo lý.

Lôi Lí Bích Vân lại chuyển đề tài:

- Nghị Phong à, tháng trước Tư Lộ gọi điện thoại đến, nói con bé sắp du học về rồi, hy vọng con có thể dành chút thời gian cùng nó gặp mặt....

Lôi Nghị Phong không khách khí trực tiếp từ chối:

- Bà nội, bà nghĩ là con rất nhàn rỗi sao? Công việc Lôi thị bận rộn đến nỗi mỗi ngày con cũng chỉ có sau giờ để ngủ, còn không có thời gian cùng bạn gái, sao có thời gian mà đi gặp cái cô thiên kim đại tiểu thư nhảm chán kia.

Về mặt anh hơi khản trương nhìn Tô Cảnh Lam, thấy cô không có gì khác thường thì mới thoáng yên lòng. Không được, anh nên nhanh tay hơn nữa, tránh để bà nội lại nói ra những lời không nên nói.

- Con cảm thấy rất đói, Cảnh Lam, chúng ta đi ăn cơm đi. Bà nội, có thời gian con sẽ trở về thăm bà, tạm biệt.

Nói xong, anh vội vàng kéo tay Tô Cảnh Lam rời đi.

- Nghị Phong, Tư Lộ là vị hôn thê do ông nội con chỉ định, người bên ngoài chơi đùa thế nào thì chơi nhưng lúc nên hồi tâm thì phải hồi tâm.

Tô Cảnh Lam bị kéo đến cửa lớn nghe được câu này thì ngừng lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn bạn trai:

- Nghị Phong, anh đã có hôn thê?

Lời cô lạnh như băng khiến Lôi Nghị Phong có cảm giác bất an.

Anh âm thầm quay đầu nhìn lại, bà nội lại đang nhàn nhã phẩm trà. Châm lửa xong rồi bây giờ chờ xem núi cháy.

Chết tiết! Lão yêu chết tiết này:

- Cảnh Lam, chuyện này nói ra rất dài.

Tô Cảnh Lam dùng sức né tay anh:

- Không cần giải thích với em, việc này em hiểu. Anh là đại thiếu gia ở xã hội thượng lưu còn em chỉ là viên chức nho nhỏ thôi, tiện dịp thì chơi là được rồi.

Cô quay lại nhìn Lôi Lí Bích Vân:

- Lão phu nhân, làm phiền bà lâu như vậy, cảm ơn bà khoản đãi trà nước. Con nghĩ sau này chắc không còn cơ hội gì gặp lại, bảo trọng!

Tiếp theo, cô lập tức xoay người bước đi, Lôi Nghị Phong vội vàng đuổi theo.

Lôi Lí Bích Vân nhìn bóng dáng vợ chồng son rời đi, trên mặt hiện ra ý cười ranh mãnh. Cô gái Tô Cảnh Lam này quả là rất thú vị nhưng muốn làm cháu dâu của bà chỉ dựa vào hai chữ “thú vị” này sao được.

Cô nhất định là đang cố ý chọc giận anh.

Hôm nay, Lôi Nghị Phong vừa bước vào công ty đã thấy Tô Cảnh Lam cùng tên Chiêm Văn Sâm chết tiết kia kề vai sát cánh cười cười nói nói. Càng làm cho anh khó chịu chính là lúc cô nhìn thấy anh lại thân nhiên gật đầu gọi anh là sếp tổng.

Khoảng thời gian ngọt ngào đầu mất rồi? cô ấy sao trở mặt như trở bàn tay vậy

Đau khổ đến giữa trưa, vốn định cùng cô đi ăn cơm trưa thì đáng tiếc Tô tiểu thư lại bị ba đóa hoa của công ty bám chặt lấy cô, kéo cô đến nhà ăn công ty.

Nhìn đến buổi chiều, anh không có chút tâm tình nào làm việc, trong lòng nôn nóng bèn tìm đại một cô gọi cô vào văn phòng.

Không bao lâu, Tô Cảnh Lam gõ cửa mà vào, tươi cười rất công thức với anh.

- Sếp tổng, nghe nói máy tính phòng anh lại bất ngờ xảy ra vấn đề, không phải là anh lại nhầm chán mà táy máy ổ điện đấy chứ.

Cô đi đến bên cạnh anh nhìn case vẫn ok, màn hình vẫn bình thường, định quay đi chạy lấy người thì lại bị anh giữ chặt lại.

- Sếp tổng? Lôi Nghị Phong đùa cợt hỏi: – Khi nào thì quan hệ của chúng ta lại trở nên xa lạ như thế này?

- Đây là công ty, không phải là phòng ngủ của sếp tổng. Cô cười khinh bỉ: – thời gian đi làm tôi chỉ là nhân viên của anh thôi, sau khi tan tầm thì mới là tình nhân.

Cô cố ý nâng tay nhìn đồng hồ:

- Bây giờ là ba giờ 20 phút chiều, từ giờ đến lúc tôi thành tình nhân của Lôi Nghị Phong còn tận hai giờ bốn mươi phút nữa, cho nên. ... Cô chọc anh tức chết: – bây giờ tôi chỉ là nhân viên của anh thôi.

Cô gái này còn ghê gớm hơn trong tưởng tượng của anh nhiều! Nhấn nhẹn sự tức giận, anh hơi dùng sức kéo cô lên đùi anh, cô giãy dụa định đứng lên thì anh lại càng tăng sức giữ cô lại. Dù sao, không có sự cho phép của anh, cô không tùy tiện rời khỏi anh là được rồi.

- Sếp tổng, anh định trong công ty quấy rối tình dục sao?

Anh dùng sức quá lớn mà, cổ tay cô đỏ bưng lên rồi.

- Quấy rối tình dục trong công ty? Vậy em và Chiêm Văn Sâm ái muội như thế thì tính là cái gì? Anh ghen tuông nói.

- Có sao? Sao tôi không biết rằng tôi và Văn Sâm có gì ái muội, không phải mắt anh có vấn đề chứ?

Thái độ của cô càng khiến anh tức giận:

- Tô Cảnh Lam, em nên nhớ cho rõ bây giờ em là người phụ nữ của ai.

Cô vòng tay ôm cổ anh, cố ý yêu kiều nhìn anh đang trừng mắt:

- Phong! Em đương nhiên biết anh là người đàn ông của em, chuyện này là thật, cho tới giờ cũng không thể nghi ngờ.

Cô nói ngọt ngào khiến toàn thân Lôi Nghị Phong nóng bừng thật sự muốn hôn đôi môi mê người của cô nhưng lại vẫn cố ý tra hỏi:

- Em đã biết em là người phụ nữ của Lôi Nghị Phong vì sao còn trước mặt anh ôm ấp áp áp nam nhân khác?

Cô vô tội nói:

- Ôm ấp áp áp? Làm ơn đi, bọn em là bạn tốt, chạm vào một chút cũng không được sao?

- Nam nữ thụ thụ bất thân, không phải đạo lý này em không hiểu chứ? Anh bắt mẫn nói.

- Sếp Lôi, anh sống ở thời cổ đại sao? Bây giờ đã là thế kỉ 21, hơn nữa, anh có thể trái ôm phải ấp điểm phúc tề nhân, vừa có tình nhân vừa có hôn thê thì vì sao em lại không thể cùng bạn bè mình kẻ vai sát cánh.

- Anh không hưởng điểm phúc tề nhân. ...

- Đây chính là bà nội anh nói, vị hôn thê của anh rất nhanh sẽ về nước, đến lúc đó anh đi đi cưới vợ sinh con, mà em chỉ sợ là sẽ bị một cước đá văng ra ngoài không gian, cho nên. ...

Cô tiếc hận thở dài:

- Cho nên thừa lúc mọi người vẫn còn vui vẻ cùng nhau ăn cơm, uống trà, nói chuyện phiếm thì phải biết quý trọng thời gian. ...á!

Cô mới nói được một nửa thì đột nhiên thấy em đau nhói, sau đó, mặt anh như dính sát vào mặt cô.

- Thì ra là em đang ghen? Anh đắc ý tươi cười.

Bị một lời nói trúng, Tô Cảnh Lam đẩy anh ra, kiêu căng nhìn anh:

- Không có

Người này cười sao lại trối mắt như thế.

Anh nhú mày xấu xa:

- A! Thì ra là anh tự tác đa tình, anh còn nghĩ em rất để ý đến chuyện này cho nên mới lạnh lùng với anh. Anh còn định nói cho em rằng anh sẽ nhanh chóng cùng Văn Tử Lộ kia giải trừ hôn ước sau đó lấy một người là Tô Cảnh Lam vào cửa, nhưng bây giờ...

Nhìn cô cứng ngắt trừng mắt nhìn anh, ý cười trên mặt càng sâu:

- Vậy đành chờ đến lúc Lộ Lộ về anh sẽ làm tròn nghĩa vụ của một vị hôn phu, cùng cô ấy hẹn hò.

Cuối cùng không nghe nổi nữa, cô bật dậy:

- Được, vậy em không quấy rầy anh muốn làm thế nào để thành vị hôn phu hoàn mỹ.

Cô lập tức lại bị đôi tay trắng kiện của anh kéo vào lòng:

- Đồ ngốc, nhanh như thế đã tức giận sao?

Anh hôn lên tóc cô:

- Đúng là đồ không có phong độ cũng còn không hỏi sự tình rõ ràng đã cứ thế định tội cho anh, suốt ngày tỏ vẻ không quen không biết.

- Em làm gì có.... cô chột dạ.

Anh nâng cằm cô lên, nhìn vào mắt cô:

- Cảnh Lam, thừa nhận em yêu anh không phải là chuyện gì mất mặt.

Cô nhìn lại anh. Cô cũng muốn thành thật, thoải mái một chút nhưng chỉ cần nghĩ đến anh đã có vị hôn thê thì cô đều không nhận được mà tức giận vô cùng.

- Ông nội Tư Lộ và ông nội anh là bạn bè từ nhỏ đến lớn, lúc anh bốn tuổi thì cô ấy sinh ra. Hai ông tự quyết định hôn ước. Khi còn nhỏ bọn anh có cùng chơi đùa vài lần, nhưng lớn lên thì ai có cuộc sống của người ấy, thực tế anh không biết gì về cô ấy chứ đừng nói đến tình yêu.

Cô còn giận dữ:

- Bây giờ không biết, kết hôn xong thì biết thôi,

- Sao anh lại có thể kết hôn với người anh không yêu. Anh gõ gõ trán cô một cái: – Cảnh Lam, anh muốn nói cho em, trong tim anh, trừ em ra không có người con gái nào khác

Cô ngậy người nhìn anh, sự ghen tuông, hờn dỗi trong lòng đều tan biến, thay vào đó là nhu tình ấm áp lan tràn toàn thân.

- Đây có phải là lời hứa hẹn của anh với cô không?

Hai người vốn cũng không phải là quen biết, cho đến bây giờ, bất tri bất giác cô đã coi anh thành người mình muốn cùng nắm tay đi đến cuối đời.

Anh lại ôm cô gần sát hơn, cằm đặt trên đỉnh đầu cô:

- Cảnh Lam, yêu anh thì nên tin anh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào lồng ngực anh, ngửi hương thơm đặc trưng của anh, Tô Cảnh Lam trầm tĩnh nói:

- Em nghĩ rằng trong cảm nhận của anh, em chỉ là tình nhân trao đổi để Văn Sâm không bị sa thải...

Cô nói xong khiến anh liếc mắt xem thường:

- Làm ơn đi, người luôn mồm nói tình nhân là em chứ không phải anh/

Cô liên tưởng đến một chuyện:

- Thế... chuyện Văn Sâm...

- Là anh cố ý gài bẫy em, được chứ?

Thành thật là thương sách, tuy rằng thừa nhận loại chuyện này có hơi mất mặt.

- A!... Cô xấu hổ: – thì ra Sếp Lôi lại dùng thủ đoạn này để đạt được mục đích... Ngô...

Đang khiêu khích thì đột nhiên bị anh hôn đến nồng nhiệt... hai người càng hôn càng không ngừng được. Cho đến khi cánh cửa phòng bị cô thư kí sợ ý đẩy ra, cô hoảng hốt hét lên, khiến cô thư kí tay cầm tập văn kiện nhìn đến ngây người. Chỉ là một lần quên gõ cửa, sao lại nhìn ra chuyện đáng sợ thế này.

Tô Cảnh Lam cùng Lôi Nghị Phong vội vàng tách ra nhìn về phía cửa, là Susan.

Xem ra tập đoàn Lôi thị rất nhanh sẽ có tin bất quái sinh ra. Sếp tổng Lôi Nghị Phong và kỹ sư sửa máy tính Tô Cảnh Lam đang sống trong tình yêu ngọt ngào, cuồng nhiệt. Đề tài này tuyệt đối có thể thành đề tài cho bọn họ nói chuyện phiếm từ đầu năm đến cuối năm...

Bạn đang đọc truyện *Bồi Thường Ông Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Tốc độ truyền tin bất quái của Susan tuyệt đối không thể coi thường, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, Lôi Thị từ trên xuống dưới ai nấy đều biết Lôi Nghị Phong và Tô Cảnh Lam đang yêu nhau.

Nếu đã như vậy, Tô Cảnh Lam cũng không muốn che giấu, thoải mái ra vào văn phòng sếp tổng mà đàm tình thuyết ái.

Thời gian nghỉ trưa đã sắp chấm dứt, hai người trong phòng Lôi Nghị Phong trò chuyện câu được câu không thì Quân Lăng cảm hồ sơ đi vào.

- Sếp tổng, đây là tư liệu liên quan đến Lao Sâm, nếu không có gì khác lạ, chắc khoảng ba ngày sau, hắn sẽ đến Đài Bắc.

- À! Lôi Nghị Phong cảm văn kiện: – người này có thể tin không?

Quân Lăng bình tĩnh nói:

- ở Châu Phi hắn có ba tòa mỏ, hắn không muốn làm việc qua trung gian mà tự mình thực hiện. Rất nhiều thương nhân muốn hợp tác, hắn cố ý làm bọn họ cạnh tranh, nghe nói... Quân Lăng dừng một chút: – Đới thủ Tô Thiếu Long đã đến khách sạn Royal, chắc hắn là muốn tiếp đón Lao Sâm.

Lôi Nghị Phong nghe vậy sắc mặt hơi khó coi, Tô Cảnh Lam cùng hơi biến sắc.

- tô Thiếu Long này lúc nào cũng thích tranh chấp với anh, nhưng không sao..

Lôi Nghị Phong trầm ổn cười cười:

- anh cũng không phải là kẻ dễ đối phó.

,"Ta cũng không phải là cái gì dễ đối phó nhuyển chân tôm."

Xem ra, cô vẫn không thoát được Tô gia kia...

Tô Cảnh Lam âm thầm thở dài, lo lắng không biết có nên nói cho Lôi Nghị Phong biết quan hệ

Cô đã không gặp người anh cùng cha khác mẹ đó suốt bốn năm. Năm đó, cô vì giúp mẫu thân hạ giận mà xúc động đến thiếu chút nữa thì hủy đi tập đoàn Minh Thái (tiết từ)

Sau này, tuy mẹ cô thành công tiến vào Tô gia nhưng cũng không bao lâu, mẹ cô lại nghiện cờ bạc, cùng các phu nhân giàu có khác đến sòng bạc Ma Cao.

Vì mẹ, cô buông tha cuộc sống ở HongKong, rời nhà một mình đi tha hương, nhưng cuối cùng đổi lại được cái gì?

Sau khi cô rời khỏi HongKong, cha cô cũng không hỏi cô sống chết thế nào mà mẹ cô cũng không buồn quan tâm cô sống ra sao. Thái độ của mẹ khiến lòng cô giá băng. Trước kia lúc nào cũng nói bà chỉ có mình cô, muốn cô vì bà mà tranh giành quyền lợi. Nhưng kết quả thế nào, mục đích đạt được, bà vứt bỏ cô sang một bên.

Đây là tình thân! Thật sự quá buồn cười. Bốn năm này, cô dấu đi hào quang của chính mình, sự kiêu ngạo và phóng túng khi xưa giờ cô thấy chỉ là sự

cuồng vọng ngây thơ mà thôi.

Có nên nói không. ... suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng cô nghĩ, tình cảnh khó xử này tốt nhất vẫn giấu trong lòng là tốt rồi.

- Cảnh Lam. Cảnh Lam.

Bên tai truyền đến tiếng Lôi Nghị Phong gọi, cô hồi hồn, thoáng liếc Quân Lăng đi ra ngoài.

- Nghĩ gì thế? gọi em mấy lần em cũng không thưa.

Không có. Cô lắc lắc đầu: – chắc trưa nay ăn no quá nên em hơi buồn ngủ.

Nhìn cô thế này mà nói là buồn ngủ! Lôi Nghị Phong cảm thấy cô có điểm khác lạ. Cô nhất định có việc gạt anh.

- A! đúng rồi, vừa nãy Quân Lăng nói anh cùng Tô Thiếu Long kia là đối thủ sống còn, sao lại thế?

Cô bắt chước ba đoá hoa, tò mò hỏi chuyện bát quái.

Nhắc tới Tô Thiếu Long, anh bực mình nhú mày:

- Đây là bạn học đại học của anh, từ ngày đầu tiên gặp đã không hợp

- Anh ta chọc gì anh à.

Anh nhìn cô:

- Tên kia ỷ vào trong nhà có vài đồng tiền dơ bẩn làm xằng làm bậy trong trường. Có một lần anh thấy hắn ta kiêu ngạo làm loạn nên đánh hắn mấy quyền, từ đó chính thức gây thù.

- Sau khi tốt nghiệp bọn anh đều về làm chủ công ty gia đình, trên thương trường không tránh khỏi mấy lần tranh chấp, cái tên lòng gà bụng chim đó lúc nào cũng nhắm vào anh, cố tình muốn cướp hợp đồng nhưng chất lượng hàng lại không tốt bằng của Lôi thị chúng ta. Tóm lại, hắn chỉ biết làm mấy thủ đoạn hạ lưu, nhìn thấy đã đau đầu.

Tô Cảnh Lam nghe xong không nhìn được lắc đầu liên tục. Anh trai kia của cô đúng là không tốt lành gì, chuyện làm ăn vớ vẩn mà làm người cũng vô cùng thất bại.

- Vậy các anh vừa nói, lần này định kí hợp đồng với Lao Sâm gì đó, Tô Thiếu Long cũng có ý tranh đoạt.

- Tất nhiên, nhưng chắc chắn hắn không đấu lại anh. Anh cười tự phụ.

- Đợi đã. Lao Sâm.

Cô cau mày, trong đầu có gì đó lóe lên nhưng lại biến mất rất nhanh, cái tên này hình như cô đã nghe qua. ...

- Em biết sao? Lôi Nghị Phong tò mò hỏi.

Cô lập tức nhún vai lắc đầu:

- Làm sao em biết được.

Cô đứng lên:

- Được rồi, hết giờ nghỉ trưa rồi, em phải về làm việc đây, nếu về chậm chắc bị sa thải mất.

Lôi Dật Phong vỗ vỗ ngực

- Em bị sa thải thì anh sẽ giúp em đổi việc khác, chuyên phụ trách sửa chữa máy tính phòng sếp tổng.

Cô lờm anh:

- Nghe đã thấy chán, em cần gì?

- Được rồi, vậy đi đi. anh cười.

Cô lại lờm:

- Biết rồi

Nói xong chủ động hôn tạm biệt anh/

- Hử? Hôm nay là ngày gì?

Chạng vạng cuối tuần, Lôi Nghị Phong và bạn gái đánh tennis về, đầy người mồ hôi nên đi tắm. Vừa bước ra khỏi phòng tắm, bên hông quần chiếc khăn tắm, chợt nghe cô hỏi anh như thế.

Anh nhúm mày đưa cho cô chiếc khăn để cô lau khô người cho anh:

- Chủ nhật ngày 19 tháng 4. Không phải cá tháng tư, không phải thanh minh, là cái gì lễ tình nhân trắng sao... hình như cũng không phải, đó là chuyện tháng trước

Tô Cảnh Lam cười hi hi nói:

- Nếu anh không đoán được thì sẽ bị phạt.

Anh cười tà mị:

- Nếu sự trừng phạt là cưỡng gian thì anh rất vui.

Nhìn anh không đứng đắn, cô thuận thế đẩy vai anh:

- Lôi Nghị Phong chẳng buồn cười gì cả.

- Được rồi, không đùa. Anh hỏi: – em muốn chúc mừng ngày mai anh cùng Lao Sâm kí hợp đồng?

Cô lắc đầu:

- Không đúng.

- Chẳng lẽ hôm nay là ngày di cả mẹ lớn của em đến? Anh tỏ vẻ sầu khổ: ai da! Đó sẽ là ngày đau khổ nhất của anh.

Cô tức giận liếc mắt:

- Cũng không đúng!

- May quá, may quá! Anh bướng bỉnh vỗ ngực: – sinh nhật em? Đột nhiên anh kêu lên.

- Không! Đúng!

- Sinh nhật anh?

Cô lại trừng mắt:

- Đừng có loạn lên thế, tháng trước mới là sinh nhật anh.

- Anh còn có ngày sinh âm. Anh cười đắc ý.

- Thế cũng không phải hôm nay.

- Được rồi, được rồi, anh đầu hàng, Tô đại tiểu thư, anh thật sự đoán không ra hôm nay rốt cuộc là ngày gì, em có thể tốt bụng nói ra không.

Cô tươi cười xinh đẹp:

- Hôm nay ...

Cô ôm cổ anh, kề sát mặt anh:

- Là kỉ niệm chúng ta quen biết được bốn tháng lẻ ba ngày 11 h.

Tính từ lần gặp nhau ở câu lạc bộ thể hình Châu Dương.

Anh nhúm mày:

- Thế thì có gì đáng kỉ niệm.

- Em nghĩ rằng sau khi chúng ta quen nhau mỗi ngày đều đáng kỷ niệm. Cô tỏ vẻ đau lòng: – em còn tưởng trong lòng anh em rất quan trọng, thì ra em chẳng là cái gì cả.

Đàn ông đúng là không hiểu lòng phụ nữ:

- Em rất quan trọng với anh, nhưng ngày kỉ niệm này hơi khoa trương.

Cô nói năng hùng hồn đầy lý lẽ:

- Không phải người ta vẫn ca ngợi như thế sao? Yêu đúng người, mỗi ngày đều là ngày tình nhân, vì sao không thể mỗi ngày đều là ngày kỷ niệm!?

Cô càng nói càng kích động.

Anh vội thức thời xin ta, ôm eo cô:

- Được, em yêu, anh không nhớ hôm nay là bốn tháng linh ba ngày 11 h chúng ta quen nhau là lỗi của anh, vì biểu đạt sự xin lỗi, anh xin nhận sự trừng phạt của em.

- Tốt!

Được anh ôm vào ngực, Tô Cảnh Lam mỉm cười.

- Nói đi, em muốn trừng phạt anh thế nào?

- Uhm.

Cô ôm lại anh:

- Phạt thế nào bây giờ em còn chưa nghĩ ra. Chờ ngày nào đó em bất hạnh đắc tội đến Lôi đại thiếu gia, anh không trách phạt em là được.

- Đồ ngốc! sao anh lại bỏ được em?

Anh nhẹ hôn lên vành tai cô, dần dần, càng hôn càng sâu, hai người ngã lên giường, hình ảnh càng lúc càng mờ ảo

- Lôi...

- ừ!

- Anh yêu em không?

- Có

- Em cũng vậy.

Lôi Nghị Phong đang hôn bụng cô trầm giọng cười:

- Anh biết!

- Để chúc mừng hôm nay, chúng ta mở một party nho nhỏ được không.

- Ngô... Anh muốn ngừng mà không được khề rên..

- Em chuẩn bị sẵn rượu vang, chúng ta uống một ly, sau đó thừa lúc rượu vào hưng...

Cô cố ý ái muội dừng lại.

Anh dừng lại, thở hổn hển:

- Lãng mạn! được rồi, chúng ta cùng uống nào.

Anh buông cô ra, để cô ngồi dậy.

Chỉ thấy Tô Cảnh Lam lấy ra rượu đã chuẩn bị sẵn, rót ra hai chén đưa một ly cho anh, mắt đầy tình nhìn nhau.

- cheers! Tô Cảnh Lam nói.

- cheers!

Lôi Nghị Phong một ngụm xử lý hết ly rượu sau đó buông ly, vuốt ve gò má non mềm của cô:

- Cảnh Lam, em đẹp quá

Cô mỉm cười mê người:

- Anh cũng rất rất tuần tú

- Anh thật may mắn có thể gặp nhau, còn làm chúng ta yêu nhau

Anh hôn cô rồi nằm lên giường.

Tô Cảnh Lam nhiệt tình đáp lại, cũng không lâu sau, cô cảm thấy động tác của anh chậm lại.

- Ngô..... Làm sao vậy?

Lôi Nghị Phong lắc đầu, anh cảm thấy đầu choáng váng. Anh nằm thẳng, mí mắt nặng trĩu không mở ra được:

- Anh nghĩ... hình như anh say, đột nhiên rất buồn ngủ....

Anh còn chưa nói xong thì đã ngủ lả ra, cô đẩy đẩy anh:

- Nghị Phong..... Nghị Phong.....

Nhưng kêu đến nửa ngày, anh cũng không có nửa điểm phản ứng.

Nhưng mà cô không hề kinh ngạc, cầm lấy ly rượu cô còn chưa uống và bình rượu vang, rón ra rón rén rời khỏi phòng ngủ, đi về phía thư phòng.

- Cô bỏ gì vào rượu của sếp tổng.

Thình lình, một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên sau lưng, cô cả kinh quay đầu nhìn Quân Lăng lạnh lùng đứng sau cô mà anh lại đứng trước cửa phòng ngủ, cửa vẫn mở có thể nhìn thấy Lôi Nghị Phong ngủ rất trầm

- Tôi có cho gì đâu. Cô tránh ánh mắt của anh.

Quân Lăng âm trầm trừng mắt nhìn cô:

- Một hai giờ trước, tôi vô tình thấy cô động tay động chân trong nhà bếp, cô cho bột phấn gì đó vào bình rượu vang kia, tôi không biết cô muốn làm gì. Vì sếp tổng nên tôi nghĩ tôi có thể tin nhiệm cô nhưng bây giờ.... có lẽ tôi sai rồi

Anh nhìn mỹ nam trong phòng ngủ.

- Anh ấy chỉ uống rượu thôi. Cô vẫn phủ nhận.

- Uống rượu hay bị kê đơn. Đèn bình rượu kia đi kiểm chứng là biết.

Cô cắn cắn môi, hỏi ngược lại:

- Trong mắt anh tôi là kẻ xấu sao?

Anh lạnh lùng cười:

- Trước hôm nay thì là không phải.

- Vậy sau hôm nay.

- Tôi bắt đầu hoài nghi.

- Anh cảm thấy tôi sẽ hại Nghị Phong?

Anh lãnh khốc nhìn nàng:

- Tôi không nghĩ ra lí do gì giải thích cho hành động này của cô.

Cô cúi đầu nói:

- Có một số nguyên nhân anh không cần biết.

- Tô tiểu thư..... đừng quên bây giờ cô đang ở địa bàn của Lôi gia

Anh không nặng không nhẹ nhưng lại khiến người ta thấy rất áp lực:

- ở địa bàn Lôi gia muốn gây sóng gió chính là động thủ trên đầu thái tuế.

Cô hít sâu một hơi rồi phun ra:

- Quân Lăng, trước kia tôi có nói với anh rằng anh rất đa nghi.

Anh hừ lạnh một tiếng:

- Cô đừng chuyển đề tài. Cuối cùng cô định làm gì sếp tổng.

Cô lắc đầu:

- Tôi chỉ có thể nói cho anh, tôi xin lấy danh dự thề, những việc tôi làm không có ác ý.

- A! Danh dự của Thượng đế? Cô cho là như thế thì tôi sẽ tin cô?

Cô lạnh lùng:

- Nếu anh không muốn thấy anh ấy rơi vào cảnh khốn khó thì hãy tin tôi một lần.

Quân Lăng nghe vậy nhướng mày:

- Lời này của cô là có ý gì?

- Về sau anh sẽ biết.

Thấy hỏi cũng không được gì, anh đành tạm thỏa hiệp:

- Ok! Nhớ kỹ những lời cô nói, nếu vì cô mà sếp tổng thiếu một sợi tóc...

- Tô Cảnh Lam tôi chết không từ tế.

Câu này khiến anh ngẩn ra, người phụ nữ trước mắt này, rốt cuộc trong hồ lô có thuốc gì.

Lôi Nghị Phong nháy mắt mấy cái, đầu hơi hỗn loạn, anh mở mắt ra, cảnh vật trước mắt càng lúc càng rõ.

Phòng ngủ của anh, đồng hồ thạch anh trên vách tường, Tô Cảnh Lam ngồi bên giường...

- A...

Anh cố hết sức ngồi dậy, xoa xoa thái dương:

- Anh làm sao thế? sao đầu lại đau thế này?

- Anh ngủ suốt hơn 20 tiếng đồng hồ.

- Khó trách.....

Gật gật đầu, đột nhiên, anh kêu một tiếng sợ hãi, tròng lớn mắt:

- Em nói cái gì? Anh ngủ suốt hai mươi mấy giờ?

Anh vội vàng nhìn về phía vách tường, lúc này đồng hồ chỉ ba giờ, nhìn trời bên ngoài sáng bạch.

- Trời ạ! Họp đồng với Lao Sâm...

- Lao Sâm đã lên máy bay về nước lúc 2 rưỡi.

- Em nói cái gì? Anh sợ hãi: – vậy họp đồng...

Tô Cảnh Lam nhún nhún vai:

- Em nghĩ chắc Lao Sâm đã kí với người khác rồi.

- Quý quá! Lôi Nghị Phong khề мэng một tiếng, lập tức cảm giác có chuyện lạ nhìn cô: – sao anh ngủ lâu như thế?

- Anh uống say.

Anh nhớ lại chuyện hôm qua:

- Say rượu? Một ly rượu vang có thể khiến anh ngủ hơn 20 giờ. Anh cười nhạt.

- Có lẽ đó là rượu mạnh.

Anh hai mắt sắc bén nhìn cô:

- Như vậy em cũng ngủ đến bây giờ.

- ừm... cô né tránh ánh mắt anh

- nhưng sao có thể như thế? Từ lượng của anh không kém như vậy....

- Thiếu gia, bên ngoài có Tô tiên sinh nói muốn gặp ngài

Người hầu gõ cửa, đứng ngoài báo với anh.

- Mời vào. Anh day day trán, hỏi người hầu: – họ Tô

- Đúng vậy, anh ta nói là bạn học thời đại học Tô Thiếu Long.

Nghe cái tên này, Tô Cảnh Lam và Lôi Nghị Phong đều giật mình.

Lôi Nghị Phong khó hiểu:

- Sao hắn lại tìm đến đây?

Người hầu lui ra ngoài, anh nói với Tô Cảnh Lam:

- Lấy cho anh một bộ quần áo, anh đi rửa mặt, chải đầu.

Thay quần áo xong, anh kéo tay cô:

- Đi thôi.

Cô quanh co tìm cớ, không muốn xuống đó:

- Em... em hơi mệt. còn muốn ngủ một chút...

Hắn nhăn mày:

- Anh thật chẳng muốn nhìn hán tí nào, đi cùng anh ứng phó được không? rồi chúng ta cùng ngủ.

Không tìm được lý do cự tuyệt, cô đành phải theo anh xuống lầu.

Đứng ở đầu cầu thang, cô nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi mặc vest trắng ngồi trong phòng khách, uống trà, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Cô theo bản năng cúi đầu, không nghĩ lại gặp hắn ở đây.

- Ngọn gió nào đem Tô đại thiếu gia đến đây?

Tô Thiếu Long đang bắt chéo chân, ngẩng đầu:

- Bạn học, mọi người đã lâu không gặp, lần này mình đến Đài Bắc bàn chuyện làm ăn với người khác, đương nhiên tiện thể muốn đến xem cậu thế nào.

- Cũng không tệ lắm, không chết được.

Lôi Nghị Phong lãnh đạm đáp lại. Làm ăn? Ý hắn là hợp đồng với Lao Sâm.

Hắn dựa mình vào ghế, hai tay vắt lên thành ghế, thái độ vô cùng kiêu ngạo.

- Nghe nói đối thủ cạnh tranh lần này của mình còn có cả cậu, nhưng rất đáng tiếc, Lao Sâm tiên sinh cho rằng mình mới là đối tượng hợp tác lâu dài. Vì thế, ông ấy đã kí hợp đồng lớn với mình, bán mình với giá rất ưu đãi...

Thấy hợp đồng kia bị kẻ lưu manh này chiếm được, Lôi Nghị Phong áp chế sự tức giận trong lòng, lạnh lùng nói:

- Vậy hôm nay cậu đến đây là để nói với tôi chuyện này sao?

- Ha ha ha, đương nhiên, chứ không cậu nghĩ mình và cậu sẽ uống trà trò chuyện sao?

Đột nhiên anh chú ý đến người con gái cúi đầu đứng sau Lôi Nghị Phong, đó không phải.

Về mặt của hắn trở nên quái dị.

Phát hiện hắn nhìn mình, Tô Cảnh Lam cố gắng bình thần nhìn hắn, âm thầm hy vọng ông anh ngu độn này có thể nhìn mất cô mà hiểu là nên coi cô như người xa lạ.

Nhưng hiển nhiên chỉ số thông minh của anh ta rất tệ.

- Mắt mình có vấn đề sao? Sao lại nhìn thấy em gái mình ở đây thế này?

Cô mắng hắn ngu xuẩn đến một trăm lần trong lòng.

Lôi Nghị Phong không rõ cho nên nhượng mày. Em gái? Anh nhìn Tô Cảnh Lam rồi nhìn Tô Thiếu Long. Đợi chút! Tô..... Bọn họ đều họ Tô?

Tô Thiếu Long cười đến gập người:

- Hai người là quan hệ gì thế? Người yêu!

Hắn càng nói càng vui vẻ:

- Chúc mừng hai người, nếu hai người kết hôn, vậy mình chính là anh rể của cậu ha ha ha..... Lôi Nghị Phong, đầu đến đầu đi, cậu vẫn kém mình một bậc. Tự nhiên lại dây vào em gái mình...

sắc mặt Tô Cảnh Lam thập phần khó coi, cô liếc Lôi Nghị Phong một cái, anh nghi hoặc nhìn cô, sắc mặt còn khó coi hơn cô nhiều.

- Nghe nói Lôi thị các cậu muốn tiến quân vào Châu Á, xem ra lần này kế hoạch phải hoãn lại rồi. Ai. Sao tự nhiên lại mọc ra Trình Giáo Kim là mình nhỉ? Nhưng điều này chứng minh năng lực của mình hơn cậu, có đúng không bạn học cũ?

Đối mặt với sự khiêu khích này, Lôi Nghị Phong lộ ra vẻ mặt không hề để ý, cười lạnh:

- Tô Thiếu Long, hôm nay cậu như kẻ ngu ngốc, chạy đến nhà tôi khoe khoang hợp đồng kí được, cậu không biết là tôi đang thương hại cậu, cậu thua tôi thảm như thế.... Chắc hẳn là đến lúc gần kí kết cậu mới nhận được lời mời của Lao Sâm?

Anh không đến đương nhiên Lao Sâm cũng không thể tay không mà về, sẽ tìm người thay thế?

Thật sự là đáng tiếc, vì sao Quân Lăng không tới đánh thức anh? Nó biết rõ hợp đồng này rất quan trọng với Lôi thị mà.

- Cậu... Tô Thiếu Long biến sắc.

Anh càng cố ý nói:

- Lần này có mua được kim cương này thì tập đoàn Minh Thái cũng khó mà ngóc đầu lên được, thiết kế của các người chất lượng vẫn cứ tệ hại như vậy thôi, cũng chỉ là lãng phí nguyên liệu thôi. Đứng rồi, theo mình biết, mấy tháng trước Minh Thái nội bộ lục đục, không ít đại cổ đông yêu cầu rút lui khiến cổ phiếu tập đoàn Minh Thái rớt giá thảm bại. Ngầm lại, đến lúc Minh Thái không may.....

- Cậu...

Tô Thiếu Long bị chế nhạo đến mặt lúc sang lúc trắng lại không thể phản bác:

- Lôi Nghị Phong, tôi không để cậu đã bại tôi.

- Nếu trước kia cậu nói câu nói, có lẽ tôi sẽ để ý đến cậu một chút nhưng thật tiếc quá, lúc trước cậu quỳ gối khóc trước mặt tôi thì tôi đã khinh bỉ cậu cả đời.

- Lôi Nghị Phong!

Không thể nhịn được nữa Tô Thiếu Long tức đến mặt đỏ tai hồng:

- Tôi cảnh cáo cậu đừng vội đắc ý. Đừng quên bên cạnh cậu là em gái tôi, muốn đánh bại tôi thì cứ nói với nó đi.

Nhìn hắn đem lửa vấy lên người mình, Tô Cảnh Lam tức giận:

- Tô Thiếu Long, anh nói đủ chưa? Nếu anh còn muốn sống an ổn nốt nửa phần đời còn lại thì lập tức rút ra khỏi đây.

Thiếu chút nữa đã quên cô nắm được nhược điểm của mình.. năm đó hắn làm giả sổ sách, trốn thuế vẫn bị cô nắm được. Tô Thiếu Long cắn răng oán hận.

Thật sự là con mẹ nó buồn bực!

Hai người hận ghét nhất trên đời lại họp lại với nhau. Sự oán hận tăng theo bội số nhân.

Hắn không cam lòng mặt xám như tro tàn rời khỏi Lôi gia.

Bạn đang đọc truyện *Bồi Thường Ông Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Trong phòng chỉ còn lại Tô Cảnh Lam và Lôi Nghị Phong, không khí trở nên ngưng trọng.

- Cảnh Lam, em không có gì muốn nói với anh sao?

Giọng nói của Lôi Nghị Phong lạnh lùng đến đáng sợ. Anh thật trong mơ cũng không nghĩ cô lại là em gái của Tô Thiếu Long.

Chuyện này thực sự rất quá. Trong hồ sơ cô viết cha mẹ bỏ rơi sống một mình, chẳng lẽ hồ sơ của cô là giả sao?

Đối mặt với sự chất vấn của anh, Tô Cảnh Lam gục đầu xuống:

- Em nghĩ em không còn gì để nói.

Nghe câu trả lời này, Lôi Nghị Phong bắt đầu vặn lại:

- Không còn gì để nói là ý gì?

Anh càng nghĩ càng thấy chuyện không đơn giản:

- Anh vô duyên vô cớ ngủ hơn 20 tiếng đồng hồ, khiến không đến được buổi kí hợp đồng với Lao Sâm, mà kì lạ hơn nữa là đối thủ của anh Tô Thiếu Long lại đến cửa khiếu khích, sau đó phát hiện bản hợp đồng đó bị kẻ đáng ghét kia cướp đi, mà em lại là em gái hắn. Tất cả những chuyện này em không có gì để nói với anh sao?

Anh càng nói càng rối rắm nhưng cô vẫn dừng cảm đối mặt với ánh mắt phần nộ của anh:

- Không còn lời nào để nói tức là những việc em làm em không thẹn với lòng, có một số chuyện không đơn giản như những gì anh thấy.

- Vậy cái gọi là chân tướng ở đâu? Một câu không còn gì để nói sao? Theo như những gì trước mắt, anh chỉ nghĩ rằng em và ông anh trai bất ngờ của em kết lại đùa giỡn anh, nói! Các người dự tính đã bao lâu?

- Anh nói em và Tô Thiếu Long kết lại đùa giỡn anh?

Bị oan uổng, cô cũng tức giận kêu lên.

- Chính mắt anh nhìn thấy thế! Anh thật không thể tin được, em cũng bị lừa như anh trai....

“Ba!”

Một cái tát thật mạnh. Lôi Nghị Phong không thể tin được trừng mắt nhìn cô, tay phải từ từ giơ lên bụng má.

Tô Cảnh Lam lưng túng thu tay về, khó khăn nói:

- Nghị Phong, chuyện không phải như anh nghĩ... bất kể em làm gì cũng không có ác ý với anh. Em thừa nhận em bỏ thuốc mê vào rượu, em cũng thừa nhận là em cố ý không muốn anh mua kim cương của Lao Sâm nhưng là....

Cô ngừng lại, không biết nên nói tiếp thế nào

- Nhưng là sao? Tôi đang nghe.

Cô hít sâu một hơi:

- Nhưng là...

Cô muốn nói tất cả cho anh, muốn anh hiểu hết về cô. Nhưng nếu cô nói rằng cô đã từng là một kẻ thích gây sóng gió, thích mạo hiểm, vô số lần lợi dụng mạng internet mà xâm nhập bí mật của người khác, cô còn thiếu điều phá hủy công ty của cha mình... Anh sẽ nghĩ cô thế nào?

Biến thái? Đạo phủ? Tà ác?

Cô ảm mình suốt bốn năm qua, nay lại trắng trợn bộc lộ mình trước mặt anh, sau này anh sẽ cười nhạo cô không?

Không! Cô chỉ muốn là người con gái bình thường, không muốn bất kì ai biết cô đã từng có quá khứ điên cuồng như thế.

Gục đầu xuống, hai vai thông xuống, cầu xin:

- Em mong anh có thể tin em.

- Cô sẽ tin người hãm hại mình sao? Anh lại lạnh lùng:- Tô Cảnh Lam, cô khiến tôi quá thất vọng.

Cô cố nén ủy khuất trong lòng:

- Được rồi, cho dù là em có sai lầm thế nào, mong anh có thể xem ở tình cảm của chúng ta mà tha thứ cho em lần này. Hơn nữa, đêm qua anh đã đồng ý với em, ngày nào đó em làm sai chuyện gì, anh cũng sẽ không trách em.

Anh nghe vậy càng có cảm giác như mình bị giăng bẫy, phẫn nộ:

- Tô Cảnh Lam, tôi không thể không nói cô rất thông minh

Anh hung tợn trừng mắt nhìn cô:

- Ngay cả đường lui cũng đã dọn sạch sẽ, tâm cơ của cô không phải là nhẹ.

- Lôi Nghị Phong, chẳng lẽ trong mắt anh, những thứ kim cương quái quỷ kia quan trọng hơn em sao?

Cô như bị thương hỏi anh:

- Cái gọi là yêu của anh đâu? Có phải một khi động đến lợi ích, Tô Cảnh Lam em sẽ chỉ như một đồng c.u.t chó?

Anh không phải để ý tổn thất tiền bạc mà là sự phản bội tình cảm. Anh không ngờ người anh hết lòng yêu lại làm như thế này để đáp lại anh.

- Tôi cho cô cơ hội cuối, nói rõ vì sao cô lại giăng bẫy tôi lúc đó tôi sẽ nghĩ xem có nên tha thứ cho cô hay không?

Anh lạnh lùng nói.

Cô quật cường nói:

- Những gì có thể nói em đã nói.

Như vậy, bây giờ đổi lại là anh không còn lời nào để nói.

Xoay người, anh lạnh lùng đi lên cầu thang:

- Mời cô thu dọn hành lý của cô, từ giờ trở đi, tôi không muốn nhìn thấy cô.

Trừ phi cô nói thật.... Câu này anh đặt ở trong lòng không nói.

Nhìn bóng anh vô tình, Tô Cảnh Lam nhắm mắt lại, nước mắt chảy dài xuống má, thì ra trên đời, bị người mình yêu thương nhất làm tổn thương còn đau hơn chịu cực hình địa ngục.

Cha mẹ coi thường, anh trai đùa giỡn đã là vết thương sâu không thể xóa nhòa trong cô. Không nghĩ bây giờ bị kịch lại tái diễn.

- Đây là chuyện cô muốn làm?

Thình lình, tiếng Quân Lăng vang lên, cô như giật mình bừng tỉnh.

Tô Cảnh Lam ép nước mắt không rơi, xoay người mỉm cười tao nhã với anh:

- Cảm ơn anh giữ bí mật cho tôi.

- Vậy cô có thể nói cho tôi biết vì sao cô làm thế không?

Cô lắc đầu:

- Bên ngoài, Lôi thị như mất đi mỗi lần ăn lớn nhưng thật ra Tài ông mất ngựa không biết là họa hay phúc...

Cô đi đến trước mặt anh, như anh em mà vỗ vỗ vai anh, sau đó không nói một câu từ biệt, đi thẳng ra ngoài.

Anh nghiền ngẫm những lời cô nói. Cho tới bây giờ anh cũng không rõ mình làm đúng hay sai. Giữa trưa, anh nhận được một tin tức chưa xác thực nhưng cũng khiến anh quyết định giữ yên lặng, theo Tô Cảnh Lam bố trí, buông tha cho lần làm ăn này.

- Tô tiểu thư, cô cứ như vậy mà đi sao? Hành lý...

- Ném đi.

Nhìn bóng cô cao ngạo rời đi, Quân Lăng trở nên trầm tư.

Một người con gái như vậy sẽ là người xấu xa sao? Nhưng chân tướng là gì...

☆☆☆

Lôi Nghị Phong hai mắt vô thần ngồi ở trong văn phòng, ngơ ngác nhìn văn kiện trước mắt nhưng không có chút tâm tư nào mà làm việc.

Anh nghĩ thế nào cũng không hiểu vì sao Tô Cảnh Lam lại làm chuyện tàn nhẫn với anh như vậy? Là vì anh trai cô cho nên vì tình thân cô buông tha tình yêu sao?

Lý trí anh rất tức giận, muốn quên cô, muốn chuyên tâm làm việc nhưng chỉ nhắm mắt lại, những kỉ niệm đẹp của hai người lại ùa về như thủy triều.

Trái tim anh lại bị những kỉ niệm làm mềm yếu,

Anh đã hỏi Quân Lăng vì sao ngày đó không gọi anh dậy nhưng Quân Lăng lại nói vì Quân Lăng tin tưởng người anh yêu.

A! Thật ngu, anh và Quân Lăng đều thế, đều bị cái gọi là cảm tình, tin tưởng mà làm é muội.

Tiếng điện thoại trên bàn vang lên, kéo những suy nghĩ của anh lại...

- Sếp tổng, có vị tiểu thư là Văn Tư Lộ đến, xin hỏi anh muốn gặp không?

Văn Tư Lộ? Anh nao nao, ngay lúc anh kinh ngạc thì cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, một thân ảnh nhỏ nhắn, mảnh mai trắng như tuyết tiến vào.

- Anh Nghị Phong...

Anh đứng dậy đón cô, chỉ thấy cô mặc một bộ âu phục trắng như tuyết, xinh đẹp tươi cười, nhào vào lòng anh, thân mật ôm cổ anh:

- Anh Nghị Phong, em rất nhớ anh...

Anh hơi đẩy cô ra, bây giờ anh không quen cùng những người con gái khác quá thân cận:

- Về khi nào? Sao lại chạy đến đây tìm anh, cũng không gọi điện báo trước...

Cô cũng không để ý đến thái độ của anh, cười ngọt ngào:

- Em vốn định tháng sau mới về, nhưng ba mẹ nói Lôi nãi nãi muốn gặp em, muốn em về sớm một chút... nha, em đã gặp Lôi nãi nãi, bà muốn em đến công ty tìm anh học hỏi.

- Học cái gì?

Anh nhún mày, né tránh đôi tay nhỏ bé của cô lại quàng qua cổ anh.

- Đương nhiên là học chuyện làm ăn với anh Nghị Phong

Cô sùng bái nhìn anh:

- Ba em nói, anh Nghị Phong là thiên tài trên thương trường, chỉ cần theo anh là có thể học được rất nhiều điều hữu dụng.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu, mũi thanh tú, môi hồng nhuận, khí chất thanh thuần của Văn Tư Lộ. Năm nay cô 24 tuổi, là con gái duy nhất của chủ

tịch tập đoàn Hoàn Vũ, từ nhỏ lớn lên trong nhung lụa, chưa bao giờ phải chịu khổ chút nào, anh đột nhiên nghĩ đến Cảnh Lam cũng tầm tuổi như cô, sao hai người lại khác nhau như thế...

Đáng chết, vô duyên vô cớ lại nhớ đến cô...

Văn Tư Lộ kéo anh ngồi lên sofa, dựa vào người anh lại ngủ không ngừng. Dù sao anh cũng chả có tâm trí nào làm việc thì nói chuyện phiếm cùng cô cũng được... hoặc là ngủ người.

Cùng Tô Cảnh Lam một chỗ anh sẽ không bao giờ có cảm giác nhàm chán này, cô thái độ dịu dàng mà mồm mép sắc bén, khiến anh thấy rất vui vẻ. Sau này, thời gian tốt đẹp như vậy không thể quay về nữa.....

- Anh Nghị Phong, anh có nghe em nói không? Cha mẹ em muốn em hỏi anh bao giờ thì có thời gian đến gặp bọn họ? Mẹ em nói trước kia anh thích nhất là ăn bánh nướng của mẹ làm, còn nói thích cùng cha em cười đùa, mẹ em còn nói...

Thấy anh có chút thất thần, cô như làm nũng với cha mình, ôm cổ ghé vào tai anh khẽ nói:

- Anh Nghị Phong...

Lôi Nghị Phong bị hoảng sợ, phục hồi tinh thần lại phát hiện mặt cô kề sát mặt anh, đang định đẩy cô ra thì có tiếng gõ cửa.

Anh còn chưa kịp phản ứng thì Văn Tư Lộ ngọt ngào nói:

- Mời vào..

Cửa mở ra, đi vào là Tô Cảnh Lam mặc đồng phục.

Kì lạ, vì sao cô chỉ mặc những bộ quần áo trung tính không có chút đường cong mà vẫn đẹp như vậy? Dáng người cao thon, tóc ngắn dính lên khuôn mặt xinh đẹp, mày rậm như liễu, đôi môi khêu gợi.

Tô Cảnh Lam thấy Lôi Nghị Phong ôm một tiểu mỹ nhân trong lòng, ánh mắt hơi sừng sốt, cảm giác đau lòng khiến cô thiếu chút nữa quên thở.

Anh có người mới nhanh như thế sao?

- Cô đến làm gì?

Sau hôm đó, cô rời khỏi Lôi gia, anh không muốn nhìn cô. Anh biết cô vẫn làm ở Lôi thị nhưng cả hai bên rất ăn ý trốn tránh lẫn nhau.

Nghe anh chất vấn, Tô Cảnh Lam nhìn cảm giác bị thương, thân nhiên liếc qua anh và tiểu mỹ nhân kia:

- Lần trước sửa máy tính tôi có để quên một số đồ dùng ở văn phòng anh. Xin lỗi, làm phiền sếp tổng và vị tiểu thư ở đây nói chuyện yêu đương. Tôi lấy đồ xong rồi sẽ đi ngay.

Cô không nhìn bọn họ, đi thẳng đến một ngăn tủ, đó là nơi cô hay để đồ linh tinh. Cô lấy tất cả ra rồi đóng ngăn tủ lại, nhìn ngăn tủ trống rỗng, thầm nghĩ, nếu trái tim cũng có thể như vậy thì thật tốt, đem những thứ không nên tồn tại lấy đi...

Nhìn về mặt bất cần của cô, ngực anh như bị cái gì vậy chặt, rất khó chịu, anh trả thu:

- Cô tới đúng là không đúng lúc, tôi và vị hôn thê vừa mới gặp mặt chưa nói được mấy câu đã bị cô khách không mời mà đến quấy rầy,

Khi anh nói ba chữ “vị hôn thê”, Tô Cảnh Lam hơi cứng người, sự ghen tuông tràn lên khiến không thể thờ. Ngăn không ỉn rơi nước mắt, cô cắn môi, từ từ quay người, tỏ ra tư thế rất tao nhã.

- Xin lỗi sếp tổng, tôi cam đoan những thứ này đã lấy xong rồi, từ nay về sau sẽ không bao giờ đến quấy rầy anh... và vị hôn thê...

Anh phiền chán nói:

- Đừng nhiều lời vô nghĩa, phải đi thì đi đi.

Anh muốn đuổi cô đi thế sao? Bước đến cạnh cửa, cố hết sức lực mở cửa thì bỗng dưng, một giọng nói duyên dáng truyền đến...

- Tô Cảnh Lam! Văn Tư Lộ vừa kinh ngạc lại vui vẻ nói: – chị là Tô Cảnh Lam đúng không?

- Ách? Cô quay người nhìn tiểu mỹ nhân đột nhiên chạy đến chỗ mình.

- Là em! Em là Văn Tư Lộ, chị không nhớ em sao? Trước đây có một lần đến HongKong, hôm đó đến trường chị tìm anh họ em. Lúc ấy em bị mấy đứa trẻ bắt nạt, lúc ấy nếu không có chị giải vây thì em thảm rồi.

Tô Cảnh Lam nhướng mày nhìn Văn Tư Lộ, chỉ thấy cô ấy tóc dài xõa sau lưng, nhìn xinh đẹp đáng yêu. Cô cố gắng nhớ lại.

- Chị còn không nhớ ra sao? Lúc ấy chị cứu em rồi, em sợ đến khóc ầm lên, sau đó chị mua kẹo cho em ăn, nói trẻ con khóc nhiều sẽ không đáng yêu, sau lại mua kem cho em. ...

Cô nói như vậy cuối cùng Tô Cảnh Lam cũng hơi có ấn tượng. Hồi còn đi học, chuyện điên cuồng cô làm không ít mà những cô gái được cô “anh thư cứu mỹ nhân” cũng rất nhiều.

Sắc mặt Lôi Nghị Phong quái dị hỏi:

- Tư Lộ, em biết cô ấy?

- Đúng thế, anh Nghị Phong, chị Cảnh Lam chính là nữ anh hùng đó. Vừa thông minh lại xinh đẹp, hơn nữa còn luôn giúp người yếu

Văn Tư Lộ sùng bái nói:

- Chị biết không? Lúc đó em cảm thấy chị đẹp đến ngây người, dáng cao cao, biểu tình lạnh lùng, so với bạch mã vương tử thói tự nhận ở trường em còn đẹp trai hơn nhiều.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đột nhiên đỏ lên:

- Còn nữa, em còn nghĩ, nếu tương lai chồng em cũng có thể đẹp trai như chị thì tốt quá, cho dù muốn em chết cũng được.

Lôi Nghị Phong không nhịu được nhử mảy. Nha đầu ngốc Tư Lộ đáng nói cái gì? Trước mặt một người con gái lại đỏ mặt thành cái dạng kia?

Mà Tô Cảnh Lam thì đúng là dở khóc dở cười. Thế giới thật nhỏ, không ngờ quá khứ cô lại vô tình giúp đỡ vợ tương lai của Lôi Nghị Phong, đây đúng là nghiệt duyên!

- Văn tiểu thư. Cô khéo léo cười yếu ớt: – rất vui được gặp cô, nhưng bây giờ tôi có rất nhiều việc phải làm, không quấy rầy cô và vị hôn phu. ...

- Không quấy rầy, không quấy rầy!

Văn Tư Lộ thình lình nắm tay Tô Cảnh Lam, cười lấy lòng:

- Chị cần phải đi làm à? Em có thể đi cùng chị?

- Ách?

Tô Cảnh Lam sợ run, theo bản năng nhìn Lôi Nghị Phong chỉ thấy vẻ mặt tuấn tú đầy bất đắc dĩ.

Tuy rằng Văn Tư Lộ là vị hôn thê của Lôi Nghị Phong, xét về mặt tình cảm thì có thể nói là tình địch nhưng là... Tô Cảnh Lam phát hiện mình không hề ghét cô ấy.

Nhìn vẻ mặt Lôi Nghị Phong bình tĩnh, cô và vị hôn thê của anh gần gũi anh sẽ không vui sao? Đột nhiên cô như muốn khiêu khích, vẻ mặt mỉa mai hoặc, choàng vai Tư Lộ, kẻ sát khuôn mặt xinh đẹp của mình gần cô ấy.

- Lộ Lộ, thật sự muốn cùng đi với chị à?

Xoạch! Mặt Văn Tư Lộ đỏ bừng lên, vội gật đầu lia lịa:

- Vâng ạ!

Trời ơi, nữ anh hùng trong lòng cô lại gọi cô là Lộ Lộ. A a a! Cô thấy mình thật hạnh phúc.

- Vậy được, nhưng em không được ngại bẩn nhé. Nếu em ngoan ngoãn nghe lời thì trưa nay chị mời em ăn cơm.

- Thật không? Văn Tư Lộ vui vẻ cười ngoác miệng.

- ừ. Ai nói dối là con chó nhỏ.

Tô Cảnh Lam thân mật ôm vai Văn Tư Lộ đi ra ngoài cửa, đến đó, cô như nghĩ đến cái gì, quay đầu:

- sắp tổng, thật ngại quá, vị hôn thê của anh tôi mang đi, cho nên hai người muốn nói chuyện yêu đương thì xin chọn ngày lành tháng tốt khác.

Rầm!

Cửa phòng đóng lại, Lôi Nghị Phong một mình ngồi trên sofa tức giận.

Anh thật sự rất ghen tỵ nhưng không phải ghen với Trương Nhược Lan mà là tức Văn Tư Lộ có thể gần gũi với cô như thế. Trời ạ, cô rõ ràng phản bội

anh mà anh vẫn muốn giữ lấy không buông. . .

☆☆☆

Lôi Nghị Phong một trăm hai mươi vạn lần oán hận chính mình vì sao đồng ý tổ chức vũ hội quỷ quái này ở công ty.

Hai ngày trước anh cùng một người bán châu báu ở Đức kí kết thành công, kế hoạch lần này vừa khéo được thực hiện tốt. Vì khi trước hợp đồng với Lao Sâm bị cướp đi mà bức bối nên lần này anh tỏ vẻ hào phóng tổ chức tiệc khao thưởng nhân viên. Có người đề nghị tổ chức vũ hội, anh cũng không phản đối điều này.

Mà lần dạ hội này cũng không phải là toàn bộ nhân viên đều được tham gia, chỉ có những người trong ngành liên quan mới được tham gia. Phòng sửa chữa máy tính không bao gồm trong đó cho nên hôm nay anh thật sự không thể tưởng tượng được lại nhìn thấy Tô Cảnh Lam ở đây.

Càng khiến anh không ngờ là cô hôm nay lại không ăn mặc giả nam như trước. Hôm nay cô mặc lễ phục dạ hội màu đen đơn giản nhưng lại khiến cô càng quyến rũ.

Không chỉ như thế, thái độ cô còn khác xưa. Trang sức trang nhã, khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ xinh đẹp khiến cô vô cùng hấp dẫn, thành tiêu điểm của vũ hội.

Từ khi biết cô đến giờ, đây là lần đầu tiên anh thấy cô tỏa sáng như thế nên không khỏi nhìn đến ngây ngốc, mà cũng không riêng gì anh, những nam nhân ở đây thấy cô đều nhìn theo luyến tiếc.

Về phần họ hoa sứ giả đêm nay của cô lại không phải ai khác mà là đối tượng khiến anh luôn thấy khó chịu – Chiêm Văn Sâm.

- Ôi, trời ạ! Hôm nay Cảnh Lam đẹp đến ngây người.

Văn Tư Lộ đứng bên cạnh sùng bái nhìn Tô Cảnh Lam vừa bước vào, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn vô cùng.

Lôi Nghị Phong tức giận trừng mắt nhìn nha đầu kia một cái. Vốn tưởng rằng lần này cô về nước sẽ dính chặt lấy anh nhưng từ hôm ở văn phòng gặp Tô Cảnh Lam cô liền giống ma ngày nào cũng dính chặt lấy Tô Cảnh Lam mà Tô Cảnh Lam cũng để cho cô dính. Nghe nói hai người ngay cả đi toilet cũng kéo tay nhau mà đi, thật sự là...chưa chết anh!))

Tô Cảnh Lam này thật sự là biết được nên tra tấn anh như thế nào. Cùng Tô Thiếu Long liên thủ phản bội anh đã đủ khiến anh tan nát cõi lòng, bây giờ miệng vết thương chưa liền sẹo lại tẩm anh trong hang dâm chưa, lòng anh chưa xót thật không thể nào hình dung hết.

Anh nghĩ anh có thể cố gắng quên cô. Nhưng sau khi hai người tách ra sự nhớ nhung càng lúc càng sâu sắc. Nhìn Chiêm Văn Sâm cười vui vẻ thế kia, không ngừng thì thầm gì đó vào tai Tô Cảnh Lam, hai người cười nói vui vẻ. Sắc mặt anh trầm xuống, một ly lại một ly uống không ngừng.

Không bao lâu, Chiêm Văn Sâm vào toilet, thấy Tô Cảnh Lam một mình, vài nhân viên nam chủ động đến hàn huyên với cô. Lôi Nghị Phong thấy thế, có lẽ là còn pha loãng lý trí, anh không nhận được mà đi về phía cô.

Anh đi tới trước mặt cô, mấy nhân viên kia nhìn thấy anh đột nhiên nhớ tới chuyện ôn ào giữa hai người lập tức thức thòi, lấy cớ rời đi.

- Đi theo tôi

Lôi Nghị Phong không để ý đến ánh nhìn kinh ngạc của người khác, thô bạo kéo cổ tay Tô Cảnh Lam, kéo cô đến chỗ không người

- Đây.... này.... anh muốn làm gì? Ờ.... anh làm đau tôi!

Bị anh kéo đi, Tô Cảnh Lam bất mãn kháng nghị.

- Tô Cảnh Lam, nếu tôi nhớ không nhầm thì buổi tiệc này cô không có tư cách tham gia.

Cô phản bác:

- Cái gì mà không có tư cách? Tôi nhận làm bạn gái của Văn Sâm. . .

Anh lạnh lùng:

- Anh ta không có bạn gái sao? Tôi thấy anh ta rõ ràng là có ý với cô.

Cô thờ hờn hờn nói:

- Bạn gái Văn Sâm mới ra nước ngoài, anh cho là ai cũng có tư tưởng xấu xa như anh sao?

Anh chán nản:

- Tôi xấu xa?! Cô nhìn lại cô đi, tự mình biến thành cái dạng này, thật đáng xấu hổ

Anh ghen tỵ đến tức giận.

- Lôi Nghị Phong, tôi biến mình thành cái dạng gì thì cũng không liên quan gì đến anh chứ.

Cô dùng sức gạt tay anh ra:

- Hôm nay những phụ nữ ở đây đều mặc thành cái dạng như tôi đó, nếu tôi không nhìn nhầm, vị hôn thê của anh Văn Tư Lộ tiểu thư còn xinh đẹp động lòng người hơn nhiều.

Người đàn ông đáng ghét này, cô mặc như thế rất khó coi sao? Lại nói cô như thế khiến cô tức giận. ... khổ sở. ...

Hỗn đản, cô cần gì vì mấy lời anh nói mà khổ sở, dù sao Văn Sâm nói cô rất đẹp là được, cô thêm vào lời khen của anh.

Anh nếu muốn quần thi đi mà quần vị hôn thê của mình, cô gái thanh thuần đáng yêu như thế ngày cả cô là con gái mà còn thích, anh không cần thận để ý Văn Tư Lộ, cần thận bị người khác thừa dịp chen ngang thì tha hồ hối hận.

- Cô ghen sao? Lôi Nghị Phong thờ nói: – cô tự mặc thành cái dạng này là muốn so với Lộ Lộ sao?

- Nhàm chán! Cô phủ nhận nhưng ánh mắt chột dạ né tránh anh: – tôi muốn tìm Văn Sâm, thứ không theo tiếp.

- Tôi không đồng ý cho cô đi.

Anh mạnh mẽ nắm cổ tay cô, kéo hai người vào góc khuất.

- Anh là gì của tôi? Tự do của tôi bị anh khống chế từ khi nào thế?

Anh âm trầm cười:

- Đừng quên chủ nhân buổi tiệc này là tôi.

- Ha! Cô lạnh lùng trào phúng: – Thế thì làm sao? Bây giờ tôi là bạn nhảy của Văn Sâm.

Một câu nói hoàn toàn khơi mào lòng đố kỵ của Lôi Nghị Phong, anh cuồng nộ nắm cầm cô:

- Đi mà làm bạn nhảy của hắn.

Gầm nhẹ một tiếng, anh định trừng phạt cô mà cường hôn

Tô Cảnh Lam cảm giác được mình sắp bị anh hông, cô đẩy anh ra:

- Đủ rồi! Lôi Nghị Phong, anh nhìn rõ cho tôi, hiện giờ tôi và anh không có quan hệ gì hết.

Cô thờ hờn hờn nói:

- Anh còn muốn thế nào? Chúng ta đã chia tay hơn nửa vị hôn thê của anh cũng đã về nước, anh định hai chân hai thuyền?

Cô cười lạnh:

- Cho dù anh nghĩ thế tôi cũng không đồng ý.

- Ai nói tôi muốn hai chân hai thuyền, chỉ dựa vào sự phản bội của cô cũng không xứng để vì cô mà tôi làm người con gái khác đau lòng

Anh cũng không chịu yếu thế, nghĩ một đằng nói một nẻo.

Cho nên chọn làm tổn thương cô?! Cô khó chịu nói:

- Dù sao trong mắt anh tôi cũng là kẻ phản bội vậy anh cũng không cần dây dưa không rõ như thế, từ nay về sau chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt. ...

Nghe đến đây, Lôi Nghị Phong cảm thấy đau lòng vô cùng. Ân đoạn nghĩa tuyệt... cô nói muốn ân đoạn nghĩa tuyệt với anh.

- Được. Anh hung hãn: – tôi sẽ đoạn tuyệt sạch sẽ cho cô xem.

Anh mạnh mẽ nắm tay cô, kéo cô vào giữa vũ hội, đi đến trước mặt Văn Tư Lộ.

- Anh Nghị Phong, anh vừa đi đâu?

Đột nhiên lại thấy người bên cạnh Lôi Nghị Phong, cô”:

- A! Sao anh lại đi cùng Cảnh Lam, em vừa thấy Cảnh Lam đi cùng với một anh chàng đẹp trai, em ngại nên không dám đến...

- Lộ lộ! Anh cắt ngang cô.

- A! Văn Tư Lộ ngạc nhiên nhìn anh. Anh bị làm sao thế? Về mặt nhìn thật đáng sợ.

- Lôi Nghị Phong, anh buông tay. Tô Cảnh Lam không muốn Văn Tư Lộ hiểu lầm mình.

- Lộ Lộ, cha em không phải nói muốn chúng ta nhanh chóng kết hôn sao, vậy theo lời trưởng bối, ba ngày sau chúng ta đăng kí kết hôn!

Một lời nói ra, sắc mặt Tô Cảnh Lam khó coi vô cùng.

- Kết...kết hôn. Sắc mặt Văn Tư Lộ cũng chẳng khá hơn tí nào: – Nhưng...nhưng anh Nghị Phong chuyện đó... thật ra lần này em trở về là... là muốn nói với anh...

- Ba ngày sau kết hôn, em có ý kiến gì sao?

Lôi Nghị Phong tuy hỏi Văn Tư Lộ nhưng lại nhìn thẳng Tô Cảnh Lam. Thấy sắc mặt cô càng lúc càng tái đột nhiên có cảm giác bất nhẫn.

- Chuyện đó....chuyện đó... Văn Tư Lộ bị tiếng rống giận dữ của anh dọa sợ đến rụt vai.

Mọi người xung quanh xem náo nhiệt nhìn nhau khó hiểu, không rõ trước mắt là chuyện gì xảy ra? Vốn trước đó sếp tổng và Tô Cảnh Lam còn đang yêu nhau say đắm, không nghĩ nói chia tay là chia tay. Sau đó, đột nhiên sếp tổng lại có thêm vị hôn thê. Mà bây giờ, tay lới kéo bạn gái cũ, trước mặt mọi người nói ba ngày sau sẽ kết hôn với vị hôn thê.

Bị mọi người nhìn chăm chú, Tô Cảnh Lam cảm giác mình như con quái vật bị nhốt trong lồng.

Cô gạt tay Lôi Nghị Phong:

- Nếu sếp tổng muốn kết hôn, chúng ta ở đây chúng mừng sếp tổng hôn nhân hạnh phúc đi.

Cô miễn cưỡng tươi cười:

- Sếp tổng, chúng tôi không quấy rầy ngài và Văn tiểu thư.

Thấy cô nói xong liền quay người bước đi, Lôi Nghị Phong căm tức nhìn theo bóng cô, không suy nghĩ gì nói:

- Em yêu, tuy rằng anh sắp thành chồng người khác nhưng nếu em đồng ý vẫn có thể tiếp tục làm nhân tình của anh.

Lời này nói ra giống như quả bom trút xuống, mọi người giật mình ghen hòng nhìn trần trối.

Tô Cảnh Lam chậm rãi xoay người, nheo mắt lạnh lùng nhìn anh, tay nắm chặt, đôi mắt phun ra ánh sáng đáng sợ.

- Tình nhân?

Cô nghiêng răng nói hai chữ này, đột nhiên, cô đánh ra một quyền, Lôi Nghị Phong còn chưa kịp phản ứng đã bị ăn một quyền vào bụng.

- Xin lỗi sếp tổng, thứ cho tôi nói một chút, vị trí tình nhân này tôi chẳng có tí hứng thú nào.

- Cô tao nhả vỗ vỗ tay:

- Nếu anh cần tình nhân thì tìm người khác đi.

Sau đó, cô kéo váy, không còn tí thực nữ nào mà oai hùng đi ra khỏi đại sảnh.

Lôi Nghị Phong nhìn theo bóng cô, cả người như bị rút đi sức lực, bụng đau đón nhắc nhở anh đã làm một chuyện ngu xuẩn.

Đáng chết! Anh là tức giận quá nên mới dám nói những lời này..

- Anh Nghị Phong, có thể hỏi anh điều này không, anh và Cảnh Lam... đang yêu à?

Tuy rằng cô rất sùng bái Tô Cảnh Lam đẹp ngây người nhưng cô vẫn là người có đầu óc, biết bây giờ không phải là lúc nói chuyện ca ngợi

Lôi Nghị Phong cũng không muốn giấu diếm cô, nói:

- Đúng, anh yêu cô ấy, xin lỗi Lộ Lộ, quên những lời khi nãy đi, anh không thể lấy em.

- Anh Nghị Phong... Văn Tư Lộ lắc đầu: – nếu anh thật sự yêu cô ấy thì không nên làm tổn thương cô ấy như thế.

Anh cười tự giễu, sau đó không nhìn đến mọi người, tự mình rời đi.

Nhưng mà, bây giờ hối hận còn kịp không?

Bạn đang đọc truyện *Bồi Thường Ông Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

- Cậu nói cái gì? Kim cương của ông ngoại cậu mấy tháng trước bị trộm?

Một cuộc điện thoại quốc tế gọi đến khiến Lôi Nghị Phong kinh ngạc thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

- Cậu nói rõ ràng một chút, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Mây rậm nhấn tít, biểu tình càng lúc càng âm trầm:

- ừ! Ừ! Chuyện này mình biết... sau đó sao? Cảnh sát quốc tế đã điều tra được manh mối có liên quan đến tập đoàn Minh Thái?

Trong điện thoại không biết nói cái gì, một hồi sau, Lôi Nghị Phong chậm rãi dập máy, nhắm mắt lại.

Trời a! Mình đã hiểu lầm những gì?!

Anh mở mắt ra, cầm lấy điện thoại gọi cho Quân Lăng:

- cho cậu nửa ngày, tra xem tình hình tập đoàn Minh Thái gần đây.

- Vâng thưa sếp.

Vừa nãy cùng một đối tượng hợp tác nói chuyện, vô tình đối phương để lộ ra khi trước ông ngoại anh bị mất đi một khối kim cương xa xỉ, theo cảnh sát quốc tế điều tra, khả năng kẻ trộm đã đem tang vật bán cho Lao Sâm, về tư liệu của Lao Sâm tất cả đều là giả tạo.

Nếu đám kim cương mất trộm kia là thứ anh từng trăm phương nghìn kế muốn đoạt được... anh quả thật không thể nghĩ được bây giờ mình sẽ phiến toái như thế nào nữa.

May mà đêm đó Cảnh Lam đánh hấn hôn mê nếu không bây giờ đối tượng bị cảnh sát quốc tế điều tra sẽ là mình, mà vạn nhất bộ sưu tập sắp tới sử dụng những khối kim cương đó thì thương hiệu bị tổn hại không thể bù đắp được.

Nghĩ đến đây, tim anh đập thình thịch, chẳng lẽ cô... đã sớm biết Lao Sâm có vấn đề?

Nhưng sao lại thể được...

Không lâu sau, Quân Lăng cầm một bản báo cáo đi vào

- Sếp tổng, những thứ liên quan đến tập đoàn Minh Thái đã được điều tra ra

Vì Lôi Nghị Phong và Tô Thiếu Long đối đầu nên tư sớm anh đã sai người để ý tập đoàn Minh Thái, hơn nữa, sau lần trước, anh cũng điều tra ra quan hệ của Tô Cảnh Lam và Tô gia.

- Sau khi Tô Thiếu Long tốt nghiệp đại học vào làm giám đốc Minh Thái, vừa được ba tháng đã ký được hợp đồng lớn thu lời gần 100.000\$ Mỹ. Năm thứ hai vì người hâm mộ mà khiến Minh Thái tổn thất 900.000 \$ HongKong. Hai năm sau, hấn làm giả sổ sách trốn thuế bị cảnh sát điều tra, sau đó vì cảnh sát không tìm thấy chứng cứ mà được thả. Năm trước, Tô Thiếu Long đánh bạc thua 20000000 \$ HongKong mà cãi nhau với cha hấn, bây giờ còn chưa hòa hảo.

Anh dừng lại rồi nói:

- Đúng rồi, Tô Cảnh Lam tiểu thư đúng là em gái cùng cha khác mẹ của Tô Thiếu Long.

Đề tài chuyển tới Tô Cảnh Lam, anh nhìn Lôi Nghị Phong mà sợ run.

- Chỉ số thông minh của Tô Cảnh Lam cực cao, cũng có thể coi là thiên tài, thông thạo nhiều ngoại ngữ và các vấn đề về máy tính. Bốn năm trước, Tô

Đại Sơn đột nhiên cùng vợ ly hôn, lấy tình nhân cũng chính là mẹ Tô Cảnh Lam vào Tô gia, nhưng Tô Cảnh Lam cũng không cùng mẹ về Tô gia mà ngược lại hoàn toàn biến mất ở Hong Kong.

Quân Lăng nhẹ nhàng khụ một tiếng:

- Sếp tổng, nghe nói kết quả đó là do Tô Cảnh Lam thiết kế, chính là cô ấy cũng phải trả giá, vĩnh viễn rời khỏi HongKong.

Lôi Nghị Phong nghe được khiếp sợ không thôi, hoàn toàn không tưởng tượng được cô đã từng có quá khứ oanh oanh liệt liệt như vậy.

- Đúng vậy!

Ngay lúc Quân Lăng đang nói với Lôi Nghị Phong đột nhiên ngoài cửa truyền đến một tiếng nói già nua.

Sau đó, Lôi Lí Bích Vân chống quai trượng uy nghiêm tiến vào:

- Năm đó, mẹ Tô Cảnh Lam bị chịu nhục trước mặt mọi người, nó tìm cách phá vỡ hệ thống an ninh của tập đoàn Minh Thái, điều kiện trao đổi là mẹ nó phải được đường đường chính chính vào Tô gia. Tô gia đồng ý nhưng nó cũng không ở lại Hongkong nữa.

- Bà nội? Lôi Nghị Phong khó tin nhìn bà: – sao bà lại đến đây? Còn nữa, bà biết hết chuyện này?

Lôi Lí Bích Vân khẽ cười:

- Bởi vì bà muốn quan sát, khảo nghiệm nha đầu kia.

- Bà khảo nghiệm cô ấy?

Quan sát thì anh có thể hiểu nhưng khảo nghiệm là cái gì?

Bà hừ hừ thực thực nhìn cháu:

- Khảo nghiệm xem nó có thật lòng với con không.

- Bà khảo nghiệm cô ấy thế nào.... không, bà khảo nghiệm cô ấy làm gì?

Bà nói như là chuyện đương nhiên:

- Bà thấy con bé có thể thành cháu dâu bà nên tìm người điều tra, qua chuyện lần trước khảo nghiệm xem nó có thật lòng với con không?

Thấy cháu không thể kiên nhẫn, bà cũng không thừa nước đục thả câu:

- Kết quả khảo nghiệm khiến bà thất phần hài lòng, quả nhiên bà không nhìn lầm người, con bé kia vì con mà không tiếc lộ ra thân phận.

- Thân phận thật? có ý gì? Quân Lăng và Lôi Nghị Phong nhìn nhau.

- Thực ra trước đó bà đã biết Lao Sâm kia chẳng phải kẻ tốt lành gì, biết con định làm ăn với hắn vốn định cản lại nào biết con bé Tô Cảnh Lam kia lại khiến bà quan tâm... vụng trộm đánh cược một phen.

- Đánh cược gì?

- Đánh cược xem con bé có âm thầm giúp con không? Về mặt Lôi Lí Bích Vân đặc ý: – Vì tiểu tử con, con bé vào CIA tra ra lí lịch của Lao Sâm, khi nó biết kim cương Lao Sâm định bán kia là phi pháp nên mới ngăn cản con đi kí hợp đồng với Lao Sâm

- Không thể hiểu được. Quân Lăng hỏi: – cô ấy có thể trực tiếp nói cho chúng ta mục đích của mình mà.

Bà lắc lắc đầu:

- Các con không hiểu nha đầu kia, trước kia nó gây rất nhiều chuyện thậm chí còn suýt phá tan sản nghiệp nhà mình. Bà sai người điều tra đến báo lại, nói rằng sau khi nó rời khỏi HongKong thì quyết định làm một người bình thường, bà đoán...

Bà nhìn Quân Lăng rồi nhìn cháu mình:

- Sở dĩ con bé không nói sự thật cho các con vì sợ các con sẽ cười chê nó.

- Vì sao bọn con lại chê cười cô ấy? Lôi Nghị Phong hoàn toàn không hiểu.

- Vì con bé không muốn các con hiểu lầm nó là người vì mục đích mà không từ thủ đoạn.

- Gặp quý! Nếu cô ấy nói cho con, sao con có thể nghĩ cô ấy như vậy....

Nhớ đến lúc trước anh nói năng vô tình khiến cô tổn thương, Lôi Nghị Phong thật sự oán giận bản thân ngu xuẩn.

Sao anh lại hồ đồ như thế? Tự mình làm tổn thương người mình yêu nhất.

Đám mặt quyền mạnh lên bàn khiến hai người bên cạnh hoảng sợ, khi hai bà cháu còn chưa hoàn hồn thì đột nhiên anh chạy thẳng ra cửa văn phòng.

- Sếp tổng, anh định đi đâu?

- Đi tìm cô ấy...

- Nghị Phong! Lôi Lí Bích Vân gọi giật anh lại: – bà biết con luôn chán ghét việc bà làm, nhưng bà hy vọng con có thể tin những việc mà làm đều là tốt cho con... Con bé Tư Lộ...

Anh quay lại, kiên định nhìn bà nội:

- Con không thể lấy cô ấy.

Bà khẽ thở dài:

- Bà biết, bà chỉ muốn nói cho con, bà sẽ ra mặt giải thích với Văn gia...

Đáy lòng anh chấn động. Bà nội nói, bất kể bà làm gì cũng đều vì tốt cho anh...

Những lời này, trước đây không lâu Cảnh Lam cũng nói cho anh.

Có một số người, cách yêu của họ không phải ai thấy cũng nhìn ra ngay nhưng bản chất là yêu thì sẽ không thay đổi. Những khúc mắc với bà nội trong nhiều năm qua, một phút này liền tiêu tan.

Khẽ gật đầu, anh nhẹ giọng nói:

- Cảm ơn

Nhìn cánh cửa dần đóng lại, Quân Lăng nhẹ cười nói:

- Bà, không thể không nói hồ ly già vẫn giao hoạt.

Lôi Lí Bích Vân nhận lời “tán thưởng” của anh:

- Đương nhiên, muối bà ăn còn nhiều hơn cơm nó ăn... hy vọng nó không chịu thua kém ta, mau chóng theo đuổi được hồ ly mẹ, sinh cho ta con hồ ly con mà chơi đùa..

Bạn đang đọc truyện *Bồi Thường Ông Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

- Cái gì? Anh nói cô ấy thôi việc rồi?

Lôi Nghị Phong một hơi chạy đến phòng sửa máy tính, không kịp thở đã vội tìm Tô Cảnh Lam, nào biết lại nhận được tin tức này.

- Đúng thế. Hôm nay cô ấy sẽ không đến làm. Đúng rồi, hôm qua nghe cô ấy nói cô ấy định rời khỏi Đài Loan...a..sếp tổng, anh định đi đâu?

Lôi Nghị Phong không để ý nhiều đến gã trưởng phòng kia, xoay người vội chạy đến bãi đỗ xe, một đường phóng thẳng đến nhà trọ của Tô Cảnh Lam, cửa sắt tầng một vừa kéo không khóa, anh trực tiếp lên tầng, cửa phòng cô khóa hờ, ở cửa thấy loáng thoáng bóng chiếc vali, cô đang chuyển nhà? Thật sự phải rời khỏi Đài Loan?

Cửa khép hờ, anh nghe được tiếng nói chuyện bên trong, hơi dừng bước....

- Cậu nói định giới thiệu bạn trai ỉnh?

Tô Cảnh Lam đang vừa thu dọn quần áo nên bật loa ngoài mà nói chuyện điện thoại:

- Becca, sao cậu lại định đùa mình kiểu này.

- Cảnh Lam, mình nói thật đấy, hôm qua mình và Edward ăn cơm tối, anh ấy có một bạn đại học là An Đức Khải, rất đẹp trai, nghe nói cũng là một giám đốc nhỏ, lần trước công ty tổ chức vũ hội chúng mình đã chụp rất nhiều ảnh đúng không? Lúc đó bọn mình đi ăn cơm, An Đức Khải thấy ảnh cậu cho nên anh ấy nhờ Edward giới thiệu hai người.

Tô Cảnh Lam vừa buồn cười vừa tức giận lắc đầu:

- Becca, cậu đôi nghề làm bà mối từ khi nào?

- Mục đích của người ta không phải vì muốn sau này được gặp cậu nhiều hơn. Đều tại sắp tổng lại nói những lời tuyệt tình với cậu khiến cậu tức đến xin nghỉ.

- Mình và gã họ Lôi kia đã kết thúc rồi, ở lại Lôi thị cũng không hay.

- Được rồi, không nói chuyện phiền não này. Vừa nãy mình nói đến đâu rồi? Mọi người cùng gặp nhau ăn một bữa cơm được không?

- Mình không tiện... cô muốn nhanh chóng chuyển đi

Ai ngờ Becca lại hiểu sai:

- Không tiện? Vì sao? Không thể nào... chẳng lẽ nhanh như vậy cậu đã có người mới...

- Không có, thật đấy mình không lừa cậu, nếu mình lại có người yêu thì người đầu tiên biết nhất định sẽ là cậu...

Lôi Nghị Phong rốt cuộc không nghe được tiếp, xông vào cầm điện thoại đầu giường hét lên:

- Becca phải không? Tôi nói cho cô từ nay về sau đừng có đưa ra mấy chủ ý này với cô ấy, cô ấy là hoa đã có chủ... Tôi là ai? Tôi là cấp trên Lôi Nghị Phong của cô.

Rống một hơi xong, cách một tiếng anh không hề khách khí mà tắt điện thoại.

Tô Cảnh Lam không kịp phản ứng, chỉ ngây ngốc hỏi:

- Anh làm cái gì?

Anh quay lại nhìn thẳng cô:

- Vì sao xin nghỉ việc?

- Tôi hỏi anh đang làm cái gì?

- Anh hỏi em vì sao nghỉ việc? anh quát to: – Tô Cảnh Lam, thế là thế nào? Chẳng lẽ trong lòng em địa vị của anh kém thế sao, dù muốn nghỉ việc cũng không báo cho anh?

- Vì sao tôi phải báo cho anh? Cô bình tĩnh nói: – anh là giám đốc công ty, tôi chỉ là nhân viên nho nhỏ, sao chưa bao giờ nghe nói một nhân viên nho nhỏ nghỉ việc phải kinh động đến giám đốc cao cao tại thượng?

- Được! Anh ừnh: – vậy em nói cho anh, vì sao đột nhiên xin nghỉ? Vì chuyện ở dạ hội sao?

Cô mĩa mai bĩu môi:

- Tôi tự biết, nếu ở trước mặt mọi người tát sắp tổng như thế, tránh sau này bị trả thù cho nên...

Nói xong cô còn nhún vai.

Anh chán nản nói:

- Từ khi nào trong mắt em anh trở thành thủ trưởng hẹp hòi lòng gà dạ chim như thế?

- Từ trước tới giờ đều thế. Cô cúi đầu tiếp tục gấp quần áo.

- Tô Cảnh Lam, anh không đồng ý.

Bên tai truyền đến tiếng hung tợn của anh.

- Lôi Nghị Phong, anh sai bảo nhầm người rồi

- Lôi thị cần em.

- Tôi không cần Lôi thị.

- Anh lại càng cần em. ..

Trái tim cô rung động nhưng vẫn tỏ vẻ không thèm để ý:

- Văn Tư Lộ cũng cần anh.

- Hôn ước đó nhất định anh sẽ giải quyết, từ đầu đến cuối anh vốn không định lấy cô ấy!

Tô Cảnh Lam nghe vậy cả người cứng đờ, động tác ngừng lại.

- Xin lỗi. ...

Anh ôm lấy cô từ phía sau:

- Cảnh Lam, anh xin lỗi, là anh hiểu lầm em, cả chuyện vì sao em khiến anh hôn mê, vì sao em muốn cần anh kí hợp đồng cùng Lao Sâm, vì sao em không chịu nói sự khổ tâm trong lòng mình, anh đều biết.

- Anh. Anh làm sao có thể biết.

Anh quay người cô lại, áy náy nhìn cô:

- Còn có, ở buổi dạ hội hôm trước anh nói những lời khó nghe, thật ra không phải anh cố ý, lúc đó chỉ là vì anh rất ghen tỵ, em xinh đẹp như thế lại ở trong vòng tay người khác, anh rất ghen tỵ, trong lòng rất chua xót. ...

Cô nhớ ngày ấy nhìn anh và Văn Tư Lộ đứng chung một chỗ như hoàng tử và công chúa, trong lòng cô cũng rất chua xót. ... không biết thế nào, sự chua xót dâng lên mắt hóa làm hơi nước. ...

Anh ôm cô vào lòng nói:

- Em từng hỏi trong lòng anh em và Kim cương cái nào quan trọng hơn, thực ra không phải anh để ý đến số kim cương đó mà anh để ý là em phản bội anh.

Anh nghẹn ngào, buồn bã nói:

- Tha thứ cho anh trước kia không thực sự hiểu rõ em, anh không biết em lại có cha mẹ và anh trai như vậy. ...

Trong lòng Tô Cảnh Lam đột nhiên cứng đờ, tiếp theo, khe khẽ thở dài.

- Cho đến khi chết, hãy để anh ở bên em được không?

Bên trong vô cùng yên tĩnh. Lôi Nghị Phong ngừng thở chờ đợi câu trả lời của cô, thời gian không biết qua bao lâu, cảm thấy ngực áo ẩm ướt, tìm anh nhói đau, cô khóc. ...

Anh nghĩ đẩy cô ra, lau nước mắt cho cô nhưng không ngờ cô lại ôm chặt lấy anh, anh không nhận được vui mặt vào cần cổ cô, hốc mắt cũng nóng bừng.

Ông trời ạ, còn có thể ôm cô như vậy chính là hạnh phúc lớn lao.

Anh không cần cô trả lời vì hành động này của cô đã là đáp án tốt nhất.

☆☆☆

Hai tuần sau, tv phát ra một tin tức kinh thiên động địa, cậu chủ Tô Thiếu Long tập đoàn Minh Thái vì bị khả nghi là có liên quan đến vụ trộm kim cương nên bị cảnh sát bắt giữ, hiện giờ đang xử lí, mà tên trộm Lao Sâm cũng đã bị cảnh sát bắt giữ.

Chuyện này Tô Cảnh Lam cũng không quá bất ngờ, nhưng chuyện khiến cô không ngờ được lại liên quan đến Văn Tư Lộ. Vốn nghĩ rằng Lôi gia đưa chuyện giải trừ hôn ước sẽ khiến quan hệ hai nhà bị ảnh hưởng, nào biết được nhà gái sớm đã yêu người khác, lần này về Đài Loan cũng muốn giải trừ hôn ước với Lôi Nghị Phong.

Nhưng làm Lôi Nghị Phong không chịu nổi chính là Văn Tư Lộ sau khi quay lại nước ngoài, mấy ngày đầu tiên đều gọi điện thoại tán gẫu vài giờ với Tô Cảnh Lam.

Anh thật sự vạn vạn không nghĩ được tình địch hiện tại của mình lại là vị hôn thê tiền nhiệm.

Qua một lần rồi lại một lần cầu hôn thất bại, cuối cùng anh cũng chờ được Tô Cảnh Lam gật đầu đồng ý gả vào Lôi gia. Sáng hôm đó, anh đã dậy sớm,

thần thái sáng láng đến giáo đường chờ đợi ngày trọng đại này.

Hai mươi phút nữa, Cảnh Lam sẽ danh chính ngôn thuận thành vợ anh... Chỉ cần nghĩ đến đây, đáy lòng và mặt anh đều nở hoa.

Thân là phù rể, Quân Lăng mặc bộ tây trang đen, vội vã đi vào phòng nghỉ của chú rể

- Sếp tổng

- Lăng, mau tới đây nhìn cho anh xem cái này có phải là đặt ở đây?

- Sếp tổng, em có việc cần báo cáo..

Đang chỉnh lại hoa cài áo, Lôi Nghị Phong phát phát tay:

- Hôm nay là ngày kết hôn của tổng giám đốc Lôi thị nên Lôi tổng không làm việc.

- Sếp tổng

Quân Lăng nhìn anh, không hiểu sao có chút đồng tình:

- Em tin điều em sắp nói anh sẽ thấy rất hứng thú.

- Lăng, đừng rầy rà nhiều như thế, mau tới đây giúp anh chỉnh lại cái này...

Bất đắc dĩ Quân Lăng chậm rãi đi đến trước mặt anh, nhận hoa cài áo rồi cài lên cho anh:

- Sếp tổng...

- A đúng rồi, khách mời có phải đã đến đủ rồi không?

- Đúng thế nhưng là...

- Bên kia Cảnh Lam chuẩn bị xong chưa? Anh rất nôn nóng muốn nhìn cô ấy mặc áo cưới.

- Sếp tổng...

- À! Còn tiệc cưới chắc cũng không có chuyện gì chứ

- Sếp tổng!!!! Không thể nhịn được nữa, Quân Lăng gầm nhẹ một tiếng, làm cho Lôi Nghị Phong hoảng sợ.

- Lăng, cậu làm sao thế?

Quân Lăng lấy ra một phong thư:

- Đây là thư Tô tiểu thư để lại.

Về mặt Lôi Nghị Phong lập tức thay đổi, cảm xúc thư trên tay mà trong lòng có dự cảm không tốt, đến khi đọc được nội dung thì mặt nhăn lại càng sâu.

Becca cùng bạn trai cãi nhau nói muốn tự sát! Em phải đi giúp, Cảnh Lam.

Anh không dám tin, tay run lên:

- Đây.... đây là ý gì?

Quân Lăng đón lấy xem, à, thì ra là thế, khó trách không thấy cô dâu, phía bên nhà gái loạn thành một đoàn. Anh nhún vai:

- Bạn Tô tiểu thư định tự sát nên cô ấy đi cứu người.

Lôi Nghị Phong lờm anh:

- Anh đương nhiên biết bạn cô ấy gặp nạn cô ấy muốn đến cứu, nhưng là... gặp quý! Chẳng lẽ cô ấy không biết hôm nay là ngày kết hôn của mình sao?

- Ách..... em đoán..... Tô tiểu thư hẳn là biết.

Lôi Nghị Phong lười không muốn nói với anh, đi ra bên ngoài.

- Sếp tổng, anh định đi đâu?

- Sai người đi bắt người đáng đánh đòn kia về, sau đó hoàn thành chuyện cô ấy nên làm

Nhìn bóng anh vội vã rời đi, Quân Lăng lộ ý cười yếu ớt. Xem ra sau này, Lôi gia sẽ rất náo nhiệt

Ai, hôn lễ này sẽ có trò hay gì để xem đây? Anh mỗi mắt mong chờ.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Bồi Thường Ông Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.